

Pistis Sophiasta Christosophiaan

KIRJOITTANUT
J. R. HANNULA

PISTIS SOPHIASTA
CHRISTOSOPHIAAN

PISTIS SOPHIASTA CHRISTOSOPHIAAN

Kirjoittanut
J. R. HANNULA

Tampereella 1951
P. E:n Kannatusliitto

Tampereella 1951
Tampereen Paperinjalostustehdas
ja Kivipaino Oy

I.

MISTÄ KYSYMYS?

Totuuden puolesta ja hyvien henkivaltojen turvin aloitamme jälleen nämä tutkistelumme.

Aloitamme totcamuksesta, että elämä on olemassa, että me ihmisetkin olemme olemassa. Olisi ajan ja voimien tuhlausta — tai paremminkin väärinkäyttöä — pohdiskella kysymystä: olemmeko olemassa vai emmekö ole? Sillä meidän olemassaolomme on ilman muuta todettavissa. Sen toteamme havainnollisesti ja tajunnallisesti.

Ja kun näin on, kun elävinä, tuntevina, toimivina ja ajattelevina olentoina olemme olemassa, niin jostain siinä on kysymys. On kuin Elämä itse kysyisi: tiedätkö miksi olet olemassa?...

Me olemme ensin hyvin varmoja: tietysti olemme olemassa sitävarten, että olisimme olemassa! Lisäämme sitten hiukan hätäisesti: tarkoitan, että meidän on monella tavalla puuhattava, järjestettävä ja työtä tehtävä, jotta tulisimme toimeen, jotta voisimme elää.

Mutta entäs kuolema?

Niin, ilman pitkiä puheita ymmärrämme, että tässä samassa maailmassa on vähintään kaksi maailmaa. Ja sitten voimme aavistaa, että näitä kaksia, näitä parillisia maailmoja voi olla useampia. Niitä voi olla toistensa sisällä ja toistensa takana. Yksi pari on siinä — ainakin ihmisen kannalta —, että on tämä ruumiillinen elämä ja kuolemantakainen elämä. Toisen pari — taasenkin ainakin meidän ihmisten kannalta — on siinä, että me ihmisetkin olemme yhdeltä puolen ajallisia ja toiselta puolen ikuisia. Jopa niin, että meissä on kaksi minää: geosentrinen eli maakeskeinen ja heliosentrinen eli aurinkokeskeinen minä.

Maakeskeisinä minuuksina me yleensä puuhaamme ”tullaksemme toimeen”. Sitä me teemme niin ruumiillisina olentoina kuin yleensä vainajinakin. Ja se on ajallista, kuolevaista elämää. Sitä se on toimiessamme niin ruumiillisina olentoina kuin vainajinakin. Aurinkokeskeisinä minuuksina me sensijaan toimimme ikuisissa asioissa, niin täällä ruumiillisessa elämässä kuin vainajienkin maailmassa.

— — —

Tämän sanottuamme voimme todeta, että ihmiskunnan suuren enemmistön muodostama elämä, niin elämä vainajien maailmassa kuin täällä ruumiillisesakin elämässä, kulkee yleensä maakeskeisen minuuden johdossa. Alempi eli maakeskeinen minuus yleensä vieläkin johtaa tätä maanpäällistä elämää — kirkkoineen ja yliopistoineen, valtioineen ja yhteiskuntineen. Ja vainajien elämä on heijastuksen tapaista jatkoa tästä ruumiillisesta elämästä.

Sellaisena ihmiskunnan elämä menee niinkuin menee. Se menee välillä tasaisemmin, toisinaan ritis-
ten ja ratisten, vieläpä rysähdellen. Toinen, aurinko-
keskeisen minuuden maailma on jossain taaempana,
ja pyrkii sisäistä tietä tähän ihmiskuntaan. Mutta
se pyrkii omalla tavallaan: elämän lain ja siihen pe-
rustuvan järjestyksensä mukaisesti. Se ei tule ry-
myllä eikä melskeellä. Siksi eivät ihmiset niinkään
helposti huomaa kiinnittää siihen ajatuksiaan. Au-
rinkokeskeisen minän maailma pyrkii ja tulee —
niinkuin joskus on sanottu — hiljaisena kuiskeena,
iltatuulen huminana.

Iltatuulihan yhdellä tavalla kuvaa työssä saavutet-
tua väsymystä, rauhaa ja lepoa. Näinollen lieenee
tahdottu sanoa, että ihmiset yleensä huomaavat aurin-
keskeisen minän johtaman taivasten eli Jumalan
valtakunnan tulon, sen hiljaisen kuiskeen vasta sil-
loin, kun he ovat jotenkin väsyneet maakeskeisen
minän johtamaan menoon ja melskeeseen.

Tähän liittyy jonkinlaisena jatkohuomiona ajatus,
että elämä itsessään, kokonaisuudessaan, on kuin elä-
vä ikiliikkuja. Elämä itsessään, kokonaisuudessaan,
on lakiperäisesti järjestettyä työtä ja toimintaa. Vuo-
rotellen lepoa ja vuorotellen työtä. Siinä elämän
lakiperäisessä virrassa mekin ihmiset synnymme,
elämme ja kuolemme. Ja jälleen synnymme, eläm-
me ja kuolemme. Kunnes tähän maakeskeisen mi-
nuutemme johtamaan elämän menoon ja melskeeseen
kyllästyisimme, tyrttyisimme, ja alkaisimme maakes-
keisen elämämme iltatuulen hiljentyneessä huminassa

kuunnella aurinkokeskeisen minuutemme hiljaista kuisketta.

— — —

Maakeskeisen minuuden johtamassa toiminnassa huomaamme selvästi kaksi voimavirtaa. Ensimmäinen voimavirta kannustaa ihmisiä työhön: luomaan ja järjestämään. Siinä virrassa me ihmiset yleensä olemme paljon kehittyneet. Olemme tulleet luomiskykyisiksi, tuotannossa taitaviksi.

Sitten on toinen voimavirta, ja se on kääntynyt nurinpäin. Se toimii kielteiseen suuntaan. Oikeinpäin toimiessaan se voimavirta vaikuttaisi siten että me ihmiset ja ihmiskunta luovuttaisimme maakeskeisen minuutemme toiminnan tulokset aurinkokeskeisen minuuden johtoon; jota Vuorisaarnan Mestari tässä maailmassa keskeisenä edustaa. Mutta sitä emme ihmiskuntana yleensä vielä ole oppineet tekemään. Olemme johtavassa, päivätietoisessa minuutessamme olleet liiaksi maakeskeisiä. Sentähden tämä toinen voimavirta vaikuttaa nurinpäin. Se vaikuttaa siten, että meidän on tuhottava, on lyötävä tuhaksi ja tomuksi kaikki aikaansaannoksemme. Tyyppillisen huippunsa se saavuttaa sodan muodossa. Huomaamme, että tämä hävittämisen voimavirta on tasapainosuhteessa luomisen voimavirtaan. Mitä enemmän me kykenemme toisella kädellämme luomaan, sitä pontevammin meidän on toisella kädellämme kaikki tuhottava. Tämä siksi — niinkuin sanottu — kun emme ymmärrä emmekä halua luovuttaa maakeskeisen minuutemme työn tuloksia aurinkokeskeisen minuutemme johtoon, sen minuuden johtoon, jota

Vuorisaarnan Mestari keskuudessamme edustaa.

Tähän nurinkuriseen pyörteeseen joutuvat — vieläpä ensisijassa — ihmiset itsekkin. Tämä tapahtuu siten, että yhdeltä puolen harrastetaan lapsirikkautta, lapsien synnyttämistä, mutta toiselta puolen pelätään että ihmisiä tulee liikaa, joten sodat taas tästä syystä ovat muka välttämättömiä.

Ja sitten kaikkien nurinpäisten ihmeitten ihme ja kummien kumma: ainakin tässä eurooppalaisessa sivistyksessä on hävittävä puuha ollut suuremmassa arvossa ja kunniaassa kuin luova ja rakentava työ! Tässä jos missään ilmenee kaikkien nurinkurisuuksien nurinkurisuus. Niin että sotilaan kunnia ja pyövelin pyhyys on ollut jotain itsestään selvää. Siinä ovat kirkot, yliopistot, valtiot ja yhteiskunnat puhaltaneet samaan hiileen. Varjelkoon, jos joku on uskaltautunut asiallisesti arvostella — arvostella joko siveelliseltä tai älylliseltä kannalta — sotilaan kunniaa tai pyövelin pyhyyttä! Sellaista arvostelua ovat — ainakin näihin asti — sekä kirkot että yliopistot, valtiot ja yhteiskunnat pitäneet sopimattomana. Mutta Vuorisaarnassa esitettyä Mestarin oppia, aurinkokeskeisen minuuden esittämää elämänymmärrystä, sitä on voitu vaaratta arvostella. Ei vain niin, että kirkot ja yliopistot, valtiot ja yhteiskunnat ovat mieluisasti kuunnelleet sellaista arvostelua, vaan ne ovat omastakin puolestaan yhtyneet tuohon arvosteluun, tukeneet ja vahvistaneet sitä.

— — —

Näin tulee ja menee sukupolvi toisensa jälkeen. Synnymme tänne jälleen ja jälleen lapsina. Pyörit-

telemme päättämme ja ihmettelemme tätä elämän me-
noa. Emme oikein tajua mistä on kysymys, mikä on
tarkoitus, mikä tehtävämme.

Mutta elämä tietää, ja siksi se aloittaa aina alusta.
Se sanoo, sanoo heti pienestä pitäen: ”syö!” Äiti sitä
taitoa alusta alkaen meille neuvoa ja opettaa. Siinä
samassa kasvamme ja vartumme. Tulee aika jol-
loin osaamme syömisen taidon. Totumme syömään
ja kaipaamme ruokaa. Pyörittelemme jälleen pää-
tämme: kun kukaan ei — äidin tavalla — tyrkytä
meille syötävää. Vähitellen huomaamme, että elämä
oli vain kuin odottanut tätä hetkeä. Sillä nyt se
sanoa paukauttaa, vienosti kyllä, mutta järkähtämät-
tömästi: ”tee työtä!” Ja jos emmimme ja epäröimme
niin elämä lisää: ”sillä vain työntekijä on ruokansa
ansainnut”. Joskus myöhemmin elämä saattaa edel-
leen korostaa asiaa huomauttamalla: ”ken ei työtä
tee, hänen ei syömänkän pidä”.

Ja me ryhdymme työhön. Vaikkapa aluksi hiukan
hankotellen. Totumme työhönkin. Kuitenkin kai-
päämme jotakin. Emme aluksi itsekään oikein tiedä
mitä kaipaamme. Vähitellen aavistamme. Ja silloin
elämä meille kuiskaa: ”ihminen ei elä vain leivästä,
vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee”.
Ihminen kaipaa hengen yliaistillista ravintoa.

Mutta me hidastelemme. Aikanaan elämä meitä
tämästä huomauttaa. Silloin saatamme jo puolustella.
Sanomme ehkä: ”kunhan ensin saan täysin turva-
tuksi tämän aineellisen elämän, aineellisen toimeen-
tulon”...

Kuluu aikaa. Joudumme toteamaan: minullahan ei oikeastaan ole hätää aineellisen toimeentulon vuoksi... Mutta silloin meidän silmämme voivat aivan kuin rävähtää auki. Tuossa tuokiossa meistä tulee altruisteja, yleishyvän harrastajia. Leimahdamme intoon ja lausahdamme: "mutta hyvänen aika, emme hän elä vain itseämme varten; on ihmisiä jotka kärsivät taloudellista puutetta; meidän on ensin saatava aineellisen toimeentulon varmuus kaikille ihmisille; kun sen olemme saavuttaneet, silloin voimme ajatella henkistä elämää".

Tässä yleishyvän intoilussa menee jälleen jokin aika. Teemme sitten seuraavanlaisen huomion: maailman talouselämän laarit, aitat, varastot ja hinkalot ovat aivan pullistukseen asti täynnä elintarpeita. Elintarpeita on tuhottava. Niitä poltetaan tai upotetaan mereen. Elämä jälleen kuiskaa: "no nyt ovat asettamasi ehdot täyttyneet: elintarpeita on jo liiaksikin".

Ja ihminen kysyy ja miettii: »jokohan tässä todellakin olisi ryhdyttävä henkiseen elämään?»

Mutta sitten välähtää mieleemme: »samaan aikaan kun jossain maapallon osassa tuhotaan elintarpeita, vallitsee toisessa maapallon kolkassa puute ja nälkä». Ja mielessämme välähtää jälleen lumoavan innoittava ajatus: »maailmassa vallitsee huono järjestys! Siinäpä se. Meidän on ensin luotava parempi järjestys maailmaan. Sitten vasta voimme ajatella henkistä elämää».

Ja niin meistä tulee maailmanparantajia. Aluksi meistä tulee kumouksellisia agitaattoreita, kiihoitta-

jia, yllyttäjiä. Saamme aikaan mullistuksia, kaappauksia, kumouksia. Vuodatamme verta. Ja niin olemme kiertoteitä palanneet jälleen tuohon: sotilaan kunniaan ja pyövelin pyhyyteen. Olemme vieraantuneet aurinkokeskeisen minuuden johdosta ja painuneet entistä syvemmälle maakeskeisen minuuden johtoon.

Samalla meille on kehittynyt aivan erikoisia »asiantuntijoita». On muodostunut teologinen asiantuntemus joka selittää: »Jeesus Kristus ei tullut maailmaan sitävarten, että hän opillaan ja opetuksellaan pelastaisi ihmiset. Tämähän näkyy jo hänen Vuorisaarnan opetuksestaankin, joka on sellainen, ettei kukaan voi sitä toteuttaa. Jeesus Kristus tuli maailmaan sitävarten, että hän piinautumisellaan, kärsimyksellään ja verikuolemallaan lepyttäisi Jumalan vihan, niin että Jumala leppyneenä pyyhkäisisi pois meidän syntimme — ehdolla, että me tuohon veriuhuriin vetoamme, siihen uskomme». Ja teologinen asiantuntemus lisää, varovaisuuden vuoksi ja kaiken varalta: »Vuorisaarnassa esitetyn siveysopin toteuttaminen on mahdottomuus näissä nykyään maapallolla vallitsevissa olosuhteissa. Maapallolla täytyy muodostua aivan toisenlaiset olosuhteet, ja vasta silloin on mahdollista Vuorisaarnan siveysopin toteuttaminen käytännössä».

Näin sanoo teologinen asiantuntemus.

Sitten tulee yliopistollis-tieteellis-filosofinen asiantuntemus. Se sanoo: »jos jotain yliaistillista tai kuolemantakaista elämää ylimalkaan olisikin olemassa — joka aina on vähintäänkin epävarmaa —, niin mei-

dän aivomme ovat nykyään vielä niin karkeat, että me emme kykene, emme ainakaan tarpeellisella joustavuudella syventymään ja ymmärtämään yliaistillista hengen elämää. Meidän on tehtävä vielä paljon työtä aivojemme kehittämiseksi, jalostamiseksi ja hienostamiseksi. Kenties, tai toivottavasti, joskus tulevissa sukupolvissa kyetään menestyksellä perehtymään henkiseen ja yliaistilliseen elämään».

Sitten on vielä kolmas auktoriteetti joka selittää, että »sotaa on aina ollut, ja sitä tulee aina olemaan. Että niin on, siihen on kolme selvää syytä. 1) koska Jumala itse on sodat määrännyt. 2) koska ihmisiä tulisi liikaa, ellei niitä sodan muodossa tapettaisi. 3) koska sota on kaikkein kehittävämpää, niin että sodassa taistellen ja kaatuen kehitytään niin paljon kuin muutoin monen monissa jälleensyntymissä».

— — —

Tällaiset ovat asiantuntijat maakeskeisen minuuden johtamalla ihmiskunnalla. Mitä meillä totuudenetsijöinä on tähän sanottavaa?

Teologisille auktoriteeteille meidän on sanottava: tässä ihmiskunnassa on, on ja on aina ollut sellaisia ihmisiä, jotka maapallon olosuhteista huolimatta ovat kyenneet toteuttamaan Vuorisaarnassa esitettyä käytännöllistä siveysoppia.

Yliopistollis-tieteellis-filosofisille auktoriteeteille on sanottava: aivorakenteestaan huolimatta on keskuudessamme aina ollut ihmisiä, jotka ovat kyenneet pääsemään sisälle ja selvittelemään henkistä ja yliaistillista elämää.

Käytännöllisen politiikan auktoriteeteille sanomme: keskuudessamme elää ja on elänyt ihmisiä, jotka ovat selvästi nähneet, kokeneet ja ymmärtäneet, että sota on rikollisuutta, sen kunnia häpeätä, ja että pyövelin pyhyys on pyhyiden rienausta. Siksi he ovat kieltäytyneet kaikesta kostosta, kaikesta verenvuoduksesta, kaikesta sodasta ja väkivallasta. He ovat itse sellaisesta kieltäytyneet, ja meille toisille sellaista kieltäytymistä opettaneet. Sellaisia Opettajia, sellaisia ihmisiä ovat olleet Buddha, Jeesus Kristus, ja meidän ajallamme H. P. Blavatsky ja Pekka Ervast. Sitä he ovat olleet, ja sitä ovat olleet toiset heidän kaltaisensa, heidän oppilaansa ja seuraajansa.

Tältä pohjalta käy myös ymmärrettäväksi se aurinkokeskeisen minuuden oppi, että Jumalan valtakunnan elämä on ihmisellä oleva ensimmäisellä sijalla, jolloin persoonallinen elämä seuraa vähemmällä puuhalla. Tämä totuushan näyttäytyy heti vastasyntyneen lapsen elämässä. Sillä vaikka vastasyntyneelle on aineellinen ruoka, sanokaamme äidin maito, välttämätöntä, niin kuitenkin lapsen oma-aloitteellinen hengitystoiminta on vieläkin tärkeämpää. Ellei lapsi ala itsenäisesti hengittämään, vieläpä ääntäkin päästämään, niin ei syömisestäkään mitään tule. Siis lapselle — ja ihmiselle pitkin ikää — on hengittäminen numero yksi, ja aineellinen ruoka numero kaksi. Samoin on sitten henkinen elämä kokonaisuudessaan numero yksi, aineellinen elämä numero kaksi. Aineellinen elämä sellaisenaan on kuolevaista elämää. Vasta tietoinen henkinen elämä tekee ihmisestä ikuisuusolennon.

II.

UUDISTAVA LUOMINEN.

Mennäksemme esityksessämme asiallisesti eteenpäin lähdemme vielä siitä materialistien ja teologien estelystä, että aivomme kenties eivät ole riittävän hienostuneet ja että olosuhteet maailmassa ovat liian vaikeat, voidaksemme työskennellä Vuorisaarnan siiveysopillisen ohjelman mukaisesti.

Kysymme nyt: muuttuvatko aivomme — tulevia sukupolvia silmälläpitäen — hienommiksi ja etenkin henkisemmiksi sillätavoin, että me kiellämme varsinaisen henkisen elämän ja kuljemme materialistiseen suuntaan? Jos niin olisi, silloinhan se olisi vastaavasti samaa kuin jos väittäisimme saavamme niittää vehnää, vaikka jatkuvasti kylvämme nauriin siementä.

Tuollainen väite olisi järjettömyyttä. Sillä elämässä kaikki kasvaa — niinkuin jo Vanhan Testamentin luomiskertomuksessakin sanotaan — lajinsa mukaan. Jos siis tahdomme — tuleviakin sukupolvia

ajatellen —, että aivomme henkevoityvät, täytyy meidän käyttää aivojamme henkiseen suuntaan. Nim. siihen suuntaan, mikä Vuorisaarnassa viitoitettu on.

Sama sääntö koskee maallisten olosuhteitten muuttumista. Onhan selvää, etteivät olosuhteet maailmassa voisi milloinkaan muuttua taivaallisiksi, jos kaikki ihmiset — teologien tavalla — aina vain kieltäisivät ja vastustaisivat Vuorisaarnan siveysopin käytäntöön ottamista. Täytyy aluksi olla ainakin uranuurtajain joukko, joka omassa elämässään ja toiminnassaan — teologienkin väitteistä huolimatta — seuraa Vuorisaarnan siveysoppia, niin opissa ja opetuksessa kuin käytännössäkin. Siten olosuhteetkin voivat vähitellen muuttua.

Tässäkin on kuitenkin eräs ylipääsemätön luonnon tosiseikka. Ja se on se, että vaikka olosuhteet maanpäällä muuttuisivatkin Vuorisaarnan siveysopin ja sen hengen mukaisiksi, niin niissä olosuhteissa kykenevät lopultakin elämään vain ne ihmiset, jotka omassakin olemuksessaan ovat muuttuneet Vuorisaarnan siveysopin ja sen hengen mukaisiksi. Eikä tätä valinnan aikaa voi jatkua loputtomasti. Elämässä on kaikella määränsä ja aikansa. Niinpä maapallolle ja ihmiskunnalle tulee jääväämättömästi sellainen kriittinen vaihe, jolloin tällä pallolla voivat elää vain ne ihmiset, jotka ovat tulleet Jumalan valtakunnan kansalaisiksi, tai ovat siksi tulemaisillaan. Kaikki ne sielut, jotka eivät silloin ole valmistuneet, erotetaan muusta ihmiskunnasta ja siirretään toiseen taivaankappaleeseen; niinkuin Pekka Ervast sanoo kirjassaan »Christosophia».

Niinpä meidän täytyykin tässä yhteydessä vielä erikoisesti käsitellä pahanvastustamattomuutta, joka nyt on tullut henkisen elämän kulmakiveksi — niin kuin Pekka Ervast sanoo —, ja jossa sotakysymyksen ratkaisu, miekan kääntäminen ristiksi, on valmistava toimenpide.

Siksipä meidän onkin velvoittavasti muistutettava sekä itsellemme että yleensä teosofeille, kristityille ja epäkäytännöllisille, väkivaltaisille tai haihatteleville idealisteille: sota on järjen ja ihmisyyden vararikko. Sota on ihmiskunnan joukkotuhoa: murhaa, ryöväystä, hävitystä. Sota on järjetöntä toisten tappamista ja itsensä tapattamista.

Tämä on selviö. Ja toinen selviö on tämä: ihmiskunnan henkisesti johtava valiojoukko on jo sodan hyljännyt. Suuri Opettaja Buddha kielsi oppilaitaan tarttumasta aseisiin hänen oppinsa puolesta. Ja onpa kristittyjen teologiainkin taholta annettu sellainen tunnustus, että Buddhan opin puolesta ei ole tippaakaan verta vuodatettu. Jeesus Kristus ei tietenkään tullut kumoamaan Buddhan opetusta, vaan hän tuli sitä syventämään, täydentämään. Hänhän sanoi: »kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat». Sensijaan hän sanoo: »autuaita rauhan rakentajat, sillä heitä tullaan nimittämään Jumalan pojiksi». Teosofisen liikkeen suuri alkuunpanija H. P. Blavatsky on ehdottomasti Buddhan kannalla. Senhän me näemme selvästi hänen opetuksestaan »Teosofian Avaimessa». Ja kuinka voisi muuten ollakaan, koska hän esiintyi Valkoisen Veljeskun-

nan lähettiläänä, muodostaakseen yleisen veljeyden ytimen, laskeakseen pohjan — vaikkapa Johannes Kastajan tapaan valmistavan pohjan — uudelle, entistä inhimillisemmälle sivistykselle. Ja sitten nykyisen suuren henkisen vuodatuksen ja uuden aikakauden keskushenkilö Pekka Ervast. Hän on täydellisesti sulattanut edeltäjiensä Buddhan, Jeesus Kristuksen ja H. P. B:n opetuksen ja sen opetuksen hen-gen. Sen hän on sulattanut, syventänyt ja täydentänyt. Hänhän itse sanoo, että sen suuren Opettajan opetus, joka tulee Jeesus Kristuksen jälkeen, ei voi missään suhteessa olla Jeesuksen Vuorisaarnas-saan esittämää oppia alempana, vaan vähintään sen tasalla, tai sitä ylempänä, syvempänä.

Tässä on nyt henkisen elämän historiallisen kehityksen pylvä. Tähän olemme planeettamme ja ihmiskuntamme henkisessä kehityksessä tulleet. Pahan vastustamattomuus on siinä nyt kulmakivenä ja lähtökohtana. Ja — niinkuin jo edellä sanoimme — sotakysymyksen ratkaisu, miekan kääntäminen riskiksi, on siinä ratkaisevasti valmistava toimenpide. Sentähden täytyy selvästi sanoa: jos vaikkapa teosofisessakin liikkeessä jotkut ryhmät ja yhtymät karttelevat sotakysymyksen ratkaisua — puhumattakaan siitä, että puolustelisivat sotaa —, niin tuollainen teosofinen toiminta on korkeintaan vain eräänlaista harastelua, ettemme sanoisi eräänlaista totuuksilla ja aatteilla leikkimistä. Rakentelemme vyöryvälle hiekalle. Hapattava vaikutuksemme menee silloin väärään suuntaan. Siksi-pä teemme viisaasti ottaessamme nopeasti huomioon Jeesuksen sanat oppilail-

leen: »Olkaa varuillanne ja kavahtakaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta».

— — —

Edellä sanoimme jo, että sotakysymyksen ratkaisu on valmistava toimenpide päästäksemme sisälle siihen elämäнкäsitykseen, joka kielteisessä puolessaan rakentuu pahanvastustamattomuuden kulmakivelle. Vaikka Pekka Ervastian uudelleen järjestämissä taivaallisen Isän käskyissä vasta viides eli viimeinen kuuluukin: »älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä», niin kuitenkin nämä viisi käskyä muodostavat ehjän kokonaisuuden. Niinpä jo ensimmäinen käsky: »älä suutu», edellyttää tappamattomuutta, siis sotimattomuuttakin. Neljäs käsky: »älä ole pahaa vastaan», on tavallaan syvällisin, ja sekin kuuluu näiden viiden käskyn kokonaisuuteen. Sentähden meidän on heti alusta asti suhtauduttava hyväksyvästi siinäkin käskyssä annettuun neuvoon. Mutta emmehän pääse varsinaisesti alkuunkaan, jos kieltäydymme ratkaisemasta sotakysymystä. Sillä sotahan on murhaan asti menevää pahan vastustamista.

Kun tässä yhteydessä puhutaan »hapatuksesta», niin se myönteisessä mielessä — ei fariseusmaisessa mielessä — merkitsee, että me aina, jokaisena päivänä, rauhankin aikana, suhtaudumme tähän asiaan vakavasti, voittoisasti, siis siten, että meidän elämäнкäsityksemme luonnostaan kulkee siihen suuntaan, että siinä on miekka käännetty ristiksi. Jos me jätämme tämän selvittelyn siksi, kunnes mahdollisesti sota leimahtaa, niin tuskinpa sitä silloin enää osaamme ratkaista. Korkeintaan me yritämme jotenkin

lymyillä, pakoilla. Mutta kun sodan rautainen koura tarttuu meitä takinliepeeseen ja sanoo: »nyt mukaan», niin tuskinpa silloin osaamme kuoleman vakavasti kieltäytyä. Me alistumme, uhraudumme, ja etsimme kaikenlaisia selityksiä puolusteluksemme.

— — —

Tietenkin tässä työssämme ja itsekasvatuksessamme ovat mukana kaikki viisi Taivaallisen Isän käskyä. Siis 1. *älä suutu*, 2. *älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas*, 3. *älä vanho*, 4. *älä ole paha vastaan*, 5. *älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä*.

Nyt kysymme: mihin tämä tällainen työ ja itsekasvatus johtaa? Johtaako se mihinkään? Käytännöllinen kokemus sanoo, että se johtaa sisäiseen, henkiseen uudestisyntymiseen. Mutta tässäpä yhteydessä on heti muistettava Pekka Ervastian sanat, että tällainen sisäinen uudestisyntyminen, sisäinen Damaskos-kokemus, ei voi tapahtua »ennen kuin pyrkijä on perin pohjin ymmärtänyt ja sulattanut neljännen käskyn hengen. Te tiedätte: pahan vastustamattomuuden käsky. Se on kulmakivi».

Tällaisessa uudestisyntymisessään, Damaskos-kokemuksessaan, ihminen syntyy siihen Jumalan valtakuntaan, joka on sekä maailman kaikkeudessa että ihmisessä itsessään. Ihminen persoonallisessa päivätajunnassaan yhtyy korkeampaan Itseensä, sisäiseen Jumalaansa, Mestariinsa.

— — —

Ja mitä sitten? Siitä alkaa varsinaisesti uusi, tai uudistava, luominen.

Voimmekin tätä uudistavaa tapahtumaa seurata Vanhan Testamentin alussa esiintyvän luomiskertomuksen mukaan. Siinä kerrotaan, että Herra Jumala loi ihmisen, istutti paratiisin ja asetti ihmisen siihen paratiisiin sitä viljelemään ja varjelemaan. Ihminen sai luvan syödä kaikista puista, paitsi ei hyvän ja pahan tiedon puusta. Kävi kuitenkin niin, että ihminen söi kielletystä puusta, josta seurasi, että hänet ajettiin ulos paratiisista. Siitä seurasi, että ihminen tuli kuoleman ja jälleensyntymisen alaiseksi.

Kuitenkin on aina ymmärretty, että meidän on kerran saavutettava paratiisi takaisin. Ja vaikka harhaantunut teologia odottaa paratiisia ehkä vasta kuoleman ja maailmanlopun jälkeen, niin se ei muuta sitä luonnon vaatimusta ja pyrkimystä, että ihmisen ja ihmiskunnan on saavutettava paratiisi tässä fyysisellisetäisessä maailmassa. Ja sen saavuttaa aina se ihmisyksilö, joka edellä kuvatulla tavalla yhtyy sisäiseen Jumalaansa, Mestariinsa.

Nyt on huomattava, että on jo ihmisiä, on Salainen Veljeskunta, on Mestareiden Veljeskunta ja Heidän oppilaansa, jotka jo elävät paratiisissa, paratiisillisessa tilassa. Ja niiden joukko kasvaa, joskin hitaasti, niin kasvaa kuitenkin.

Seuratkaamme nyt nykyaikaista paratiisielämää, uudistuvaa luomista. Seuratkaamme sitä siten kuin se käytännössä tapahtuu.

Ensimmäinen huomiomme on, että ihmisen ei ole hyvä olla yksinään. Toisin sanoen ihmisen ei ole hyvä elää siten, että hän eläisi vain itseään varten, omaa onneaan, omaa hyvinvointiaan varten. Eikä

erakkouskaan pitkälle riittä. On liityttävä ryhmiin, niinkuin Pekka Ervast sanoo. On siten opittava elämään ihmiskunnan kokonaiskehitystä varten kaikkien ihmisten hyväksi. Sehän oli Jeesuksenkin selvä neuvo oppilailleen. Ja Pekka Ervast opettaa, että jos tavoittelemme vain omaa, persoonallista onneamme, niin onni aina pakenee. Kun sensijaan yksilöinä ja ryhminä teemme työtä Vuorisaarnan Mestarin johdolla kaikkien hyväksi, silloin voimme itsekin elää sen työn kautta jatkuvasti voitettavassa rauhassa, ilossa ja onnessa.

Seuraava aste on, että Herra Jumala tuo ihmisen eteen kaikkinaiset kedon eläimet ja taivaan linnut, jotta ihminen ne nimittäisi. Toisin sanoen ihminen saa oppia syvemmin tuntemaan kaiken eläimellisen luonnon itsessään. Ihmisen täytyy antaa niille nimi, so. ihminen ei enää saa olla eläimellisten ominaisuuksien orja, ei niiden alamainen. Hänen on opittava tuntemaan eläimellisyytensä eri puolet, ja on opittava niitä käyttämään ihmisyyden palveluksessa. Niinkuin ihmisyyttäkin on opittava käyttämään Jumalan tahdon palveluksessa. Sisäistä eläintäänkään ihminen ei saa sortaa, vaan sitä on opetettava kuuntelemaan ihmisen ääntä, niinkuin ihmisenkin on opittava kuuntelemaan Jumalan ääntä, Jumalan ääntä sekä sisäisesti että Vuorisaarnan opetuksessa.

Sitten tulee tuo merkillinen kohta, jolloin Herra Jumala vaivutti ihmisen raskaaseen uneen, otti hänestä yhden kylkiluun, täytti sen paikan lihalla, ja rakensi siitä kylkiluusta naisen, iloksi ja avuksi ihmiselle, niin miehelle kuin naiselle. Toisin sanoen: ih-

miseen, niin mieheen kuin naiseen, istutettiin sielullinen äitiys, so. mahdollisuus siveelliseen, henkiseen synnyttämiseen.

Emme tässä nyt siis puutu alkuperäiseen jakautumiseen kahteen sukupuoleen. Sillä sehän on aikakautinen ylimenotila. Ihmiskunnan on aikanaan päästävä jakautuneisuudestaan kahteen sukupuoleen. Ja Pekka Ervast sanoo — ja siitä puhuu jo H. P. Blavatskykin —, että tämä palautuminen on tapahtuva siinä kuudennessa juurirodussa, joka nyt jo on okkultisesti alkanut. Näinollen meidän on katsominen tätä kylkiluun poistamista nykyiseltä, henkiseltä kannalta.

Tuo uneen vaipuminen voi tällöin kuvata sitä voitossa saavutettua rauhaa, minkä ihminen on saavuttanut oppiessaan tuntemaan ja voittamaan eläimellisen luontonsa. Siitä alkaa uusi vaihe, se vaihe jota kuvataan kylkiluun poistamisella ja sen paikan täyttämällä lihalla.

Mistä tällöin on kysymys? Kysymys on siitä, että avataan tie sydämeen. Muodostuu yhteys pään ja sydämen välille. Syntyy uusi tajunnan keskus. Tajunta ei ole enää vain päässä, vaan on se myös sydämessä. Mutta sydämen tajunta ei ole enää eläimellinen. Se on inhimillinen, inhimillisen ja jumalallisen tunteen ja rakkauden tajunta. Voimme sanoa, että ihmisen sielulliset voimat kaksintuvat. Tunne ja järki yhtyy, ei toisiaan hallitakseen, ei sortaakseen, vaan toisiaan sopusoinnussa täydentääkseen, auttaakseen, palvellakseen. Niinkuin onnellisessa perheessä mies ja nainen auttavat toisiaan. P. E. sanoo, että

onnellisessa perheessä äiti hallitsee, isä suojelee, auttaa, palvelee. Niin myöskin paratiisitilan uudessa vaiheessa sydän, rakkaus, hallitsee, ja pää, järki, suojelee, auttaa, palvelee.

Tästä tulemme seuraavaan toteamukseen. Koska sydämen elämä varsinaisessa merkityksessä avautui ihmiskuntaan Jeesus Kristuksessa, niin voimme ymmärtää, että ristiinnaulitun Jeesuksen kyljen avaaminen keihäällä, josta haavasta vuoti vesi ja veri, joutuu syvennetysti kuvaamaan yhteyden rakentamista sydämen ja pään välillä. Sillä — niinkuin P. E. opettaa — Jeesus Natsarealaisessa ruumistui kosmillinen Kristus, Jumala Äitinä, Rakkautena. Ruumistui tähän fyysilliseen maailmaan, sen näkymättömään eli eetteripuoleen.

Nyt tulemme viettelevään käärmeeseen. Tällöin on kysymyksessä sekä sukupuolivoima että kundaliini, käärmetuli. Kiusaus on nyt siinä, että ihminen kiinnittää huomionsa ja harrastuksensa psyykkisten kykyjen herättämiseen. Jos niin tapahtuu, on se lankeemus, ja se voi johtaa ihmisen mihin tahansa onnettomuuteen. Sentähden ihmisen, paratiisikokelaan, on kiinnitettävä huomionsa vain Kristus-elämään, jumalalliseen totuuteen ja sukupuolettomaan veljesrakkauteen. Niin tapahtuessa sisäinen Kristus voittaa meissä sukupuolivoiman. Sukupuolisuuden voima suuntautuu ja alistuu palvelemaan ihmistä Kristus-rakkaudessa.

Vielä meissä ihmisissä on kolmas tärkeä keskus: vatsa. Vatsa joutuu olemaan kuin tahdon, luovan tahdon keskus. Jos vatsa lakkaa toimimasta, silloin

tulee loppu, kuolema. Ja jotenkin salaperäisesti sanotaan: ken ei tahdo työtä tehdä, hän olkoon syömättäkin. Ja Jeesus puolestaan sanoi: »Minun ruokani on se, että teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa». Paratiisikokelaalle tämä merkitsee, että hänen on tehtävä henkisesti luovaa, rakentavaa ja palvelevaa työtä Vuorisaarnan Mestarin opissa ja hengessä. Sellainen työ ravitsee hänessä sisäistä Kristus-elämää. On huomattava, että todellinen paratiisi ei ole mikään laiskan onnela. Se on tila, jossa tehdään työtä Jumalan tahdon ilmentymiseksi. Ja siinä työssä on vatsa, vatsakin, tärkeä keskus.

Tässä yhteydessä tulee mieleen japanilaisten aikaan toimittama harakiri. Heille oli vatsa sama kuin länsimaalaisille sydän. Jos heitä loukattiin, jos heidän kunniansa joutui häpeään, eivätkä he voineet muutoin saada hyvitystä, niin he tekivät harakirin. avasivat vatsansa määrättyllä tavalla, ja sitten kuolivat. Sillätavoin he katsoivat pelastavansa kunniansa. Harakiri olikin luvallinen vain aatelisille. Myöhemmin harakiri on kokonaan kielletty.

On vaikea sanoa, onko alkuperäisillä harakirin tekijöillä ollut jotain muuta mielessä kuin loukatun kunnian pelastaminen tuollaisella rituaalisella itsemurhalla. Mutta sellaisenaankin se saattoi olla jonkinlainen raaka symboli jostakin. Ainakin nykyaikaiselle paratiisikandidaatille se voisi kuvata sitä täydellistä yhtymistä Jumalaan, kuvata sitä mystillistä kuolemaa, jolloin kaikki maailmallinen, kaikki persoonallinen elämä, kunnia ja arvo saa jäädä. Se on täydellinen kuolema maailmalle ja ylösnousemus Ju-

malassa. Se on myös sitä josta Pekka Ervast sanoo, että meidän on opittava olemaan tottelematta maailman auktoriteetteja. Meidän ainoa Hallitsijamme on Jumala, Isä meidän tajuntamme taivaissa ja maailmankaikkeudessa. Ainoastaan Jumalaa, Isää, meidän on totteleminen, ja Isän tavalla, Vuorisaarnan Mes-tarin johdolla, ihmisiä auttaminen ja palveleminen.

Tämä mystillinen kuolema, kuoleman voittaminen, on nyt tullut uudella, perinpohjaisemmalla tavalla mahdolliseksi Pekka Ervastin suuren saavutuksen kautta. Sillä hänessä tuli universaalinen Isä aivan tähän fyysillis-kemialliseen tasoon, tähän ruumiin ja tekojen elämään asti. Se tuli niin ratkaisevasti, että Karman johto jälleensyntymisen mysteerioissa siirtyi Saatanalta Kristuksen käteen.

On siis toteutunut teologienkin tuumailu, että olosuhteet maanpäällä täytyvät muuttua. Ne ovat nyt ratkaisevasti muuttuneet. Mutta ne eivät ole muuttuneet eduksi henkiselle laiskuudelle. Päinvastoin: henkinen laiskuus johtaa meidät aikanaan — niinkuin jo edellä puhe oli — pois tästä elämän koulusta, johtaa johonkin toiseen taivaankappaleeseen. Ja materialistiselle aivojen hienostajalle kuuluu: aivomme henkevoityvät vain elämällä Jumala-johtoista elämää.

III.

PISTIS SOPHIA

Meillä on nyt tutkimuksemme aiheena Pistis Sophia, joka on erään kirjan nimi ja merkitsee suomeksi Usko-Viisaus.

Tuollainen käsikirjoitus on Lontoon Brittiläisessä Museossa. Kirjoittamassaan alkupuheessa tai esitellyssä Pekka Ervast sanoo, että Museo osti sen vuonna 1785 tohtori Askew'n kokoelmista, johon se oli löytänyt tiensä jostain Lontoon antikvariaatista. Käsikirjoitus on koptinkielinen, mutta nimet ovat kreikan-kieltä, joten on arveltu, että tuo koptinkielinen käsikirjoitus on käännös kreikankielestä.

Myöhemmin käsikirjoitus on käännetty latinaksi, englanniksi, saksaksi ja monille muille kielille. Suommennoksen toimitti Annikki Reijonen englannista, jolloin Pekka Ervast valvoi suomennoksen yhtäpitäväisyyttä englantilaisen tekstin kanssa. Mystica julkaisi vuonna 1927 suomalaisen, 355 sivua laajan teoksen.

Käsikirjoitus on gnostilaista alkuperää toiselta ja kolmannelta vuosisadalta. On arveltu, että sen tekijä olisi tunnettu gnostikko Valentinus, mutta arvelusta on luovuttu. Kokoelma on ehkä eri kirjoittajien tekeleitä.

Pistis Sophia kertoo sekä omalla olemuksellaan että pitkällä, unohduksissa tapahtuneella vaelluksellaan erikoista tarinaa, niin kristillisessä liikkeessä kuin henkisten liikkeitten historiassa yleensä.

Voimme kysyä: miksi Pistis Sophia on ollut niin kauan piilossa, unohduksissa?

Siinäpä se. Ja tämä johtuu siitä, että henkisissäkin liikkeissä yleensä on pyrkinyt muodostumaan kaksi sivustaa. Ensimmäinen sivusta pitää tärkeänä sitä asiaa, aatetta, totuutta, jota edistämään seura tai kirkko tai järjestö alkuaan perustettiin. Toinen sivusta sitävastoin alkaa pitää tärkeänä tuota perustettua seuraa, kirkkoa tai järjestöä. Se alkaa palvoa seuran arvoa, kunniaa, mainetta, sen kaikkea erinomaisuutta. Jopa niin, että ennen pitkää seura, kirkko tai järjestö saa aivan toisen sisällön. Alkuperää muistuttaa kenties enää vain nimi. Sisältö on muuttunut, madaltunut, maailmallistunut.

Niinpä Pekka Ervast — joka aina piti kiinni aatteesta, historiallisten Mestareiden opista ja sen eteenpäin viemisestä sen omassa hengessä — puhuu monissa yhteyksissä tästä asiasta. Erikoisesti hän tästä puhuu teosofisen ja kristillisen liikkeen yhteydessä. Kirjassaan »Ihmisyyden uskonto», osassa »Olemmeko käsittäneet oikein?», P. E. puhuu tästä asiasta teosofisen liikkeen yhteydessä. Ja miksi hän puhuu?

Hän puhuu siksi, että se on hänen velvollisuutensa. Se on hänen velvollisuutensa totuutta kohtaan, ihmiskuntaa kohtaan, teosofista liikettä kohtaan. Aivan niinkuin Jeesus Kristuskin sanoo: »Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä varten tullut maailmaan, että todistaisin totuuden puolesta». Sillä vain totuus meidät vapaiksi tekee, eivät kirkot, järjestöt tai seurakunnat sellaisinaan. Kun Pekka Ervastilta kysyttiin »miksi hän ei jätä teosofista liikettä, teosofista seuraa rauhaan?» niin hän vastasi: »kyllä jättäisin, ellen rakastaisi teosofista seuraa». Voisimme samalla tavalla kysyä: »miksi Jeesus ei jättänyt juutalaisia rauhaan? Olihan heillä pappinsa, kirkkonsa ja jumala-uskonsa» Tähän Jeesuskin saattaisi vastata: »kyllä jättäisin juutalaiset pappeineen ja kirkkoineen ja jumala-uskoineen rauhaan, ellen tuntisi totuutta, ellen rakastaisi juutalaista kansaa ja ihmiskuntaa».

Teosofisesta liikkeestä puhuessaan P. E. huomauttaa, kuinka mainitunlainen kaksinaisuus ilmeni heti alussa. H. P. Blavatsky ja hänen takanaan olevat Mestarit, mahaatmat Moorina ja Kuthuumi, luonnollisesti olivat sillä kannalla, että itse aate, henki, itse teosofia, jumalallinen viisaus, oli se asia, jota oli edistettävä, ja että teosofinen liike oli pantu alulle tämän työn eteenpäin viemiseksi. He, Mestarit ja H. P. B. sanoivat, että jos teosofinen liike, seura, on uskonnon Mestarin esittämälle aatteelle, niin se saa mennä. Heidän on silloin pakko pudistaa pölyt jaloistaan, jättää seura oman onnensa nojaan.

Mutta kaikesta huolimatta jo perustajapresidentti H. S. Olcott ei huomannut tuota hienoa eroa asiassa.

Hän piti seuraa sellaisenaan jonain ensiarvoisen tärkeänä. Ja luonnollisesti — vai sanoisimmeko: luonnottomasti — hän sai yleisemmän huomion puolelleen. Sillä aloittelevien ajattelijain on yleensä helpompi huomata ulkoinen arvo kuin sisäinen totuus. Seura on näkyväistä, käsin kosketeltavaa, jotavastoin aate, henki, teosofia, veljeys, on jotain näkymätöntä, sel-laista, jota aluksi vain aavistetaan, vähitellen ymmärretään ja käytännöllisesti vastaanotetaan.

Olemme toistaneet tässä tämän Pekka Ervastian selostuksen siksi, että teosofisen liikkeen historia valaisee ja auttaa paremmin ymmärtämään kristillisen liikkeen historiaa. Niinkuin taas kristillisen liikkeen historia valaisee teosofisen liikkeen historiaa. Tutki-essamme molempia rinnakkain, saamme paremmin kokonaiskäsityksen asiassa.

Palaamme nyt alkukristilliseen aikaan toisella ja kolmannella vuosisadalla. Siinäkin ilmenee kaksi virtausta. Gnostikot ovat niitä, jotka pitävät kiinni aatteesta, totuudesta, ja sen ilmentämästä tiedosta, gnoosiksesta. Totuuden ilmentämässä tiedossa, taidossa ja viisaudessa he tahtovat valistua ja kasvaa. Totuus on aina totuus, mutta siinä voi syventyä, laajentua ja kasvaa.

Mutta sitten oli kristillisessä liikkeessä toinen suunta, joka ei ajatellut noin elävästi, syvästi, kasvavasti. Heille riitti ja heitä viehätti se, että he saivat kuulua noin ihmeelliseen liikkeeseen, kirkkoon, seurakuntaan. He eivät huomanneet sitä hienoa eroa, sitä ansaa, että seurakunta, sen arvo ja mahti tuli vähitellen ensiarvoiseksi, jolloin Mestarin esittämä

aate ja oppi, siinä opissa ja aatteessa kasvaminen, jäi toiselle sijalle. Sentähden gnostikkojen syvempi, henkevämpi pyrkimys ja tieto heitä jotenkin hermostutti, ärsytti, teki levottomaksi, rauhattomaksi.

Tämä johti siihen, että heidän, noiden hermostuneiden, oli ryhdyttävä jotenkin puolustautumaan gnostikkoja vastaan. Tämä johti siihen, että he ryhtyivät muovailemaan kertakaikkiaan valmiita oppilauseita, ns. dogmeja, opin ja uskon tunnustuksia. He eivät huomanneet, että he täten jähmetyttivät henkisen elämän, henkisen kehityksen. Itsepuolustus gnostikkoja vastaan teki heidät sokeiksi ja kuuroiksi älyämään sitä ansaa, mihin olivat menossa. Sillä he olivat samalla menossa sokeaan, umpimähkäiseen, kuolleeseen totenapitämisen uskoon. Senlisäksi heidän menettelynsä johti heidät vallanhimoon, pakkokeinoihin, väkivaltaan. Ja kun valtaan pyrkiminen on aina lähempänä ihmisen luontaista itsekkyyttä, lähempänä kuin pyrkiminen ja pääseminen totuuden tietoon, niin noiden dogmien laatijain oli verrattain helppo saada enemmistö puolelleen. Ja niin valtaan päässyt sivusta karkoitti gnostikot keskuudestaan, yhteisestä seurakunnasta.

Näin muodostui kirkko, joka ei enää pyrkinyt Kristuksen opin mukaiseen tietoon ja taitoon, vaan — puolittain tietoisesti ja puolittain tietämättään — pyrki valtaan ja mahtiin. Pekka Ervast sanookin, että tuolla teollaan kirkko, valtaanjäässyt lahko, katkaisi suhteensa todelliseen hengen maailmaan, siihen, jossa ovat Mestarit ja heidän oppilaansa, jossa työskentelevät kaikki todella henkisesti uudestisyntyneet

ihmiset. Senjälkeen kirkko on ottanut inspirationsa — niinkuin Pekka Ervast sanoo — alemmasta kolminaismaailmasta, kuvaavasti sanoen helvetistä, kiiras-tulesta ja persoonallisesta taivaasta. Että näin on ollut, sen todistaa kirkollisen puun tuottama hedelmä, menettelytapa. Siinä ovat rehoittaneet sodat, inkvi-siitiot, noitavainot. Kristikunta jäi »ulkonaiseen pi-meyteen», kun gnostikkojen edustama gnoosis, tieto, hävisi. Ei vain gnostikkoja vainottu, karkoitettu, vaan heidän kirjansakin tuhottiin. Vieläpä uskon-kiihkoiset ihmiset polttivat Aleksandrian suuren kir-jaston; johon oli koottu kaikki senajan kirjallinen tieto ja viisaus. Siinä tuhoutuivat myös gnostikkojen kirjat. Joitakuita unohtui jonnekin, niinkuin tuo nyttemmin löytynyt Pistis Sophia.

— — —

Nyt voimme kysyä: mitä tuo Pistis Sophia sitten sisältää?

Lyhyesti sanoen se sisältää Jeesuksen ja opetus-lasten välisiä keskusteluja. Siinä kerrotaan, että ylös-nousemuksensa jälkeen Jeesus Kristus — tai Jeesus, niinkuin Pistis Sophiassa kauttaaltaan mainitaan — esiintyi oppilaittensa keskuudessa noin 11 vuoden ai-kana, opettaen heitä. Ja opetus tapahtuu pääasialli-sesti keskustelun muodossa. Oppilaat kyselevät, Jee-sus vastaa ja selittää. Vieläpä Jeesus kehoittaa heitä tarkkaan kyselemään, ja hän sanoo vastaavansa hei-dän kyselyihinsä peittelemättä ja perinpohjaisesti. Niinpä Jeesus kertoo toimenpiteistään ennen synty-määnsä. Hän esim. sanoo esiintyneensä äidilleen Marialle enkeli Gabrielin hahmossa. Samoin hän sa-

noo järjestäneensä siten, että profeetta Elia, Eliaan sielu, syntyi Elisabetin poikana Johannes Kastajaksi. Kirjassa esiintyykin kauttaaltaan sellainen ajatus, että ihminen on jälleensyntyvä olento. Yhä uudelleen ihminen syntyy tänne ruumiilliseen elämään.

Sitten kirjassa kerrotaan tulevista tapahtumista, kerrotaan elämän järjestyksestä syvällisesti ja erinomaisen vakavasti. Vielä kerrotaan Pistis Sophia nimisen olennon vaiheista, hänen erehdyksistään ja katumuksistaan. Keskustelu kaikkiaan tapahtuu moraalisisessa, vastuustaan tietoisessa hengessä.

Kirjan tekee ainakin osittain vaikeatajuiseksi se erikoinen seikka, että siinä käytetään sellaisia nimityksiä kuin Mysteerio, Keskusta, Valon aarteisto ym., joista ei ilman muuta pääse selville mistä on kysymys. Toiselta puolen voimme kuitenkin muistaa, että itse elämäkään, elämä jossa meidän kuitenkin on oltava oppilaina mukana, ei sekään ole noin vain helppotajuista. Olemme niin tottuneet siihen, että tässä me synnymme, elämme ja kuolemme, emmekä muuta voi. Kuitenkin olosuhteet ovat tavallaan pakoittaneet määrittelemään esim., että elämä on taistelua. Mutta se on pintapuolinen ja itsekkyyden sanelema määritelmä. Viisaus sanoo, Pekka Ervast sanoo, että elämä tällä planeetalla on tuskallisten ponnistusten koulua. Se on tuskallista ponnistusta löytääksemme totuuden. Se on edelleen tuskallista oppiaksemme elämässämme ilmentämään totuutta, ihmisyyttä, Jumalaa, ilmentääksemme ikuista elämää.

Mutta ponnistuksissamme me saamme myös apua, apua ylhäältä, apua sisäiseltä Jumalaltamme. Ja sitä tietä tulee apua myös suurilta uranuurtajilta. Niinpä elämä meidän ajallamme on siirtynyt ratkaisevasti uuteen vaiheeseen senkautta, että suuri henkinen Valo on laskeutunut entistä lähemmäksi ihmiskuntaan. Se on tullut suurten uranuurtajien, alustavasti H. P. Blavatskyn ja varsinaisesti Pekka Ervastin kautta. Se Valo on synnyttänyt teosofis-kristosofisen sanoman. Syventymällä Pekka Ervastin ainetlaatuiseen, syvälliseen ja monipuolisesti valaisevaan kirjallisuuteen, voimme mekin päästä osallisiksi siitä Valosta. Voimme päästä sisälle ja osallisiksi siihen Valoon, johon me ihmisinä olemme kutsutut heräämään. Tässä valossa ja sen valon avulla voimme sitten syventyä pyhien kirjojen, sellaisenkin kirjan kuin Pistis Sophian, tutkimiseen.

Tällöin jo tuo nimi, Pistis Sophia, Usko-Viisaus, on sellaisenaan merkityksellinen. Sillä usko ja luottamus Jumalaan, usko ja luottamus Mestarin oppiin, johtaa viisauteen. Sensijaan sokea usko jonkun oppin kappaleen, jonkun dogmin totenapitämiseen, on hedelmatöntä. Usko, elävä usko, on luottamusta siihen oppiin ja ohjaukseen, jota Mestari antaa. Ytimekkäänä tuo oppi esiintyy Uudessa Testamentissa Vuorisäärnan nimellä. Ja juuri tuon opin on Pekka Ervast uudelleen suomentanut, selventänyt, syventänyt, järjestänyt ja erittäin valaisevilla, kauttaaltaan myönteisillä selityksillä älyllisestikin ymmärrettäväksi tehnyt. Kun ihminen uskossa ja luottamuksessa — siis käytännöllisesti — ottaa vastaan

Vuorisaarnan oppiin sisältyvän valon, silloin se valo johtaa hänet sisäiseen, käytännölliseen kokemukseen. Tuo kokemus valaisee järkeä, ajattelua. Juuri siten ihminen saavuttaa sisäistä valoa. Hän saavuttaa valaistuksen. Hän itse muodostuu kuin Pistis Sophiaksi, olennoksi, joka pyrkii, tekee erehdyksiä, katu, nöyrytyy ja yrittää uudelleen, aina ja jatkuvasti.

Hän kulkee Mestarin jäljissä luonnollisella tavalla, ei pomppimalla yhdellä jalalla, tunteen tai älyn jalalla, vaan kävelemällä molemmilla jaloilla, siveellisellä ja älyllisellä. Niinkuin tavallinen käveleminen kahdella jalalla on luonnollista, samoin käveleminen elämän kaidalla tiellä muodostuu luonnolliseksi, kun ihminen siinä kävellessään siveysopillisesti vahvistuu ja älyllisesti valaistuu.

Tällätavoin voi totuudenetsijä löytää senkin alkuperäisen totuuden, mikä piilee ja on kätkeyty kirkollisten dogmien jäykkään ja kuolettavaan kuoreen. Sillä — niinkuin P. E. sanoo — kirkkojen opit ja uskomukset ovat yleensä muodostuneet väärinymmärretyistä totuuksista. Sellaisinaan nuo dogmit ovat kohtalokkaita. Sillä ne sulkevat suoranaisten valon vaikutuksen. Ihminen ei kasva siveellisesti eikä valistu älyllisesti, henkisesti. On huomattava, että tie on kaita ja portti ahdas, mikä elämään vie. Ihminen saattaa erehtyä silloinkin, kun hän parhaansa mukaan yrittää seurata Vuorisaarnassa viitoitettua elämän tietä. Mutta aivan sattumanvaraista on kirkon ”uskovaisen” pyrkimys, kun dogmit jo etukäteen hämmentävät Mestarin esittämän totuuden tien.

Siirrymme nyt hiukan dogmeihin.

IV.

MAAILMANLOPUN DOGMI

Ryhdyimme tässä nyt tutkimaan ja selvittelemään kirkon laatimaa dogmia, oppia eli uskomusta maailman lopusta, viimeisestä tuomiosta ja senjälkeisestä olotilasta.

Ihmisiä syntyy ja kuolee jatkuvasti. Ruumiillisen kuoleman jälkeen sielut jotenkin kuin varastoituvat jonnekin. Nim. kirkon opin mukaan. Kunnes sitten joskus, epämääräisessä tulevaisuudessa, tulee maailman loppu. Ihmisen Poika nousee valtaistuimelleen. Kuolleet herätetään, jolloin he yhdessä elävien kanssa johdetaan valtaistuimen eteen, toiset oikealle, toiset vasemmalle puolelle. Vasemmalla puolella olevat joutuvat johonkin helvettiin, jossa heitä loppumattomasti piinataan. Heitä poltetaan jossain tulella. Mutta se tuli ei heitä kuluta eikä hävitä. Piina jatkuu aina, loputtomasti. Se ei johda mihinkään. Mitään muutosta ei tule. Mitään tarkoitusta ei ole. Ei ole suhteellisuutta, ei oikeudenmukaisuutta. Oppi

kokonaisuudessaan on luonnotonta, mahdotonta. Se on järjettömyyttä, mielipuoaisuutta. Se on inkvisiitorimaista julmuutta. Nim. tuo kirkollinen kadotuksen oppi.

Sitten kirkollinen oppi maailmanlopun jälkeisestä taivaasta, autuudesta. Se on loputonta ilonpitoa, tanssia ja muuta sellaista. Siinäkään ei ole mitään muutosta, ei tarkoitusta, ei päämäärää. Sekin on kuin loputtomasti paikalleen pysähtynyt älyttömyys, tarkeituksettomuus.

— — —

Nyt kysymme: onkohan tässä jumalallisessa elämänmenossa joitain sellaisia todellisuksia, joista nuo kirkolliset kuvailut taivaineen ja helvetteineen olisivat vääristyneitä irvikuvia?

Katsokaamme.

Kun syvennymme teosofis-kristosofiseen sanomaan, etenkin ja ennenkaikkea P. E:n ainutlaatuiseen kirjalliseen tuotantoon, ja kun opiskelussamme, työssämme ja itsekasvatuksessamme pyrimme Mes-tarin osoittamaan suuntaan, silloin meille selviää totuuksia. Ja ellei niin olisi, silloinhan ei henkiselläkään työllämme ja pyrkimyksellämme olisi mitään tarkoitusta, ei mitään merkitystä.

Sanotaan, että ihminen on pienoismaailma ja sellaisena maailmankaikkeuden avain. Pyöritelkäämme hiukan tätä avainta. Sanomme: niinkuin maailman kaikkeudessa on pienempiä ja suurempia ilmennyksiä, pyöriä ja aikakausia, samoin on ihmisessäkin. Voimme ymmärtää, että suurissa vihkimyksissä, henkisissä kokemuksissa ja sisäisissä uudestisyntymissä

avautuu ihmiselämääinkin suurempia pyöriä, sellaisia, joissa tajunta avautuu korkeampiin ja syvempiin hengen ja aineen salaisuuksiin; jotka eivät sitten enää ole salaisuuksia sille ihmiselle, vaan ovat silkkaa todellisuutta.

Mutta jo tavallisessa jälleensyntymisen pyörässä, jossa me ihmiset uudelleen ja uudelleen kierrämme, siinäkin on eräitä maailmanloppuja ja tuomiolle tulemisia. Niinpä saamme oppia ymmärtämään, että yhdessä jälleensyntymisemme pyörässä on ainakin kolme tuollaista tuomiota. Mutta kun kirkko kielsi sekä Mestarin siveysopin että ruumiillisen jälleensyntymisopin oli tästä luonnollisena seurauksena, että kirkon käsissä meni kaikki järjettömäksi umpiuskoksi. On sotkettu yhdeksi järjettömäksi rykelmäksi planetaariset aikakausien vaihteet ja ihmisen jälleensyntymisen pyörään sisältyvät tuomiovaihteet.

Emme nyt tässä yhteydessä puutu planetaarisiin tuomiovaihteisiin. Kenties voimme sen tehdä tuonempana, ainakin joissain mittasuhteissa. Sensijaan yritämme perehtyä jälleensyntymämme pyörään sisältyvään kolmeen tuomiovaiheeseen.

Jälleensyntymisemme pyörässä me kierrämme kolmella tasolla: fyysillisellä, astraalisella ja mentaalisella. Kullakin tasolla tapahtuu oma tuomionsa. Eräällä tavalla luonnehtien voitaisiin sanoa näiden tuomioiden tapahtuvan Maan, Kuun ja Auringon piirissä.

Ensimmäinen tuomio tapahtuu siis fyysillisellä tasolla, ruumiillisen elämän lopussa, kuolinhetkellä. Kuolinhetkellä Ihmisen poika, järjellinen päivätietoi-

nen minä, nousee korkeamman minänsä yhteyteen, ja siinä tilassa arvostelee omaa elettyä elämäänsä. Koko maallinen elämä kaikkine suurine ja pienine tapahtumineen menee kuin filmauksessa ihmisen silmien ohi. Hän osaa arvostella kaikkia tapahtumia puolueettomasti. Hän näkee missä on erehtynyt, missä oikeaan osunut. Siten hän Ihmisen poikana, vastuullisena järkiminuutena, jakaa elämänsä toiminnan oikealle ja vasemmalle, hyväksyttävään ja hyljättävään.

Tämä on siis ensimmäinen tuomio jälleensyntymisen pyörässä.

Kuoleman jälkeen seuraa jokin lyhyt vapauden aika. Mutta sitten ihminen joutuu toisen kerran tuomiolle. Hän joutuu tuomiolle sen ihanteen eteen, sen Mestarin opin eteen, johon hän on uskonut, jota hän on yrittänyt seurata. Ja silloin tapahtuu toisenlainen kahtiajakautuminen. Korkeampi minä erkaanee ja ikäänkuin lentää taivasmaailmaan, aurinkotasolle, auringon piiriin. Sensijaan persoonallinen, päivätietoinen minä sielullisine sisältöineen joutuu puhdistuksen kiirastuleen. Hänen täytyy puhdistua kaikista himollisista, itsekkäistä tunteista ja ajatuksista. Hänen täytyy vapautua valheellisista, totuudenvastaisista teorioista, opeista ja mielipiteistä. On niinkuin elämä hänelle sanoisi, niinkuin ihminen itselleen puhuisi: miksi sinä etsit viihdykettä himollisuudesta, aistillisuudesta; miksi etuilit toisten kustannuksella; miksi pidit maallista kunniaa arvokkaampana kuin totuutta; miksi pyrit komentamaan ja määräämään sensijaan, että olisit täyttänyt hyvin

oikeat velvollisuutesi, täyttänyt ne Jumalan, totuuden kunniaksi ja ihmisten iloksi; miksi opillisestikin puolustelit kaikkia näitä menettelyjäsi sensijaan, että olisit pyrkinyt ojentamaan ja kasvattamaan itseäsi puhtauteen, totuuteen ja rehellisyyteen, oikeamielisyyteen ja armahtavaisuuteen sen opin mukaisesti, jonka ihmiskunnan jumalallinen opetus käytännöllisessä siveysopissaan esittää...

Eikä ihminen pääse kiirastulesta ennenkuin hän on perinpohjin puhdistunut ja nöyrytynyt totuuden edessä; ennenkuin hän on luopunut viimeisistäkin puolustelusta totuutta vastaan, ihmisyyttä vastaan, Mehtarin oppia vastaan; ennenkuin hän on lakannut mil-lään verukkeilla puolustamasta henkistä laiskuuttaan, laiminlyöntejään inhimillisen velvoituksensa edessä.

Mutta onhan ihminen jonkin verran edes luontaista, persoonallista ihannetta toteuttanut... Se avaa hänelle aikanaan ovet alempaan, persoonalliseen taivastilaan. Siinä hän saa toteuttaa persoonallisia ihanteitaan. Se on hyvä puoli hänen hyvän ja pahan tiedon puussaan. Kiirastulessa tuli hyvän ja pahan tiedon puun paha puoli läpäistyksi. Hyvä puoli muodostaa persoonallisen taivaan. Mutta se ei ole vielä elämänpuu. Siksi ihminen persoonallisessa taivaassa, kuun piirissä — niinkuin P. E. opettaa — lopulta väsyä, sammua, tavallaan kuolee. Sillä hyvän ja pahan tiedon puusta syöminen ei tee ihmistä persoonallisesti kuolemattomaksi.

Ja entä sitten?

Nyt tulee kolmas jälleensyntymisen pyörässä tapahtuva Ihmisen pojan nouseminen totuuden valta-

istuimelle. Normaalisesti persoonallinen minä yhtyy siihen korkeampaan minäänsä, joka kuoleman jälkeen lensi aurinkotasolle. Nyt kuolleet herätetään ja yhdessä elävien kanssa kutsutaan tuomiolle. Mitkä kuolleet? Ihmisen edelliset ruumistukset. Ihminen saa nähdä — niin meille opetetaan, ja me voimme sen ymmärtää — omat edelliset ruumistuksensa ja todeta, mihin kohtaan hän on kehityksessään tullut, ja miten se vaikuttaa hänen seuraavaan jälleensyntymäänsä.

Sitten luodaan uudet maat ja taivaat, so. luodaan uusi persoonallisuus, uudelleen järjestyneine ihanteineen. Uusi persoonallisuus luodaan siten, että korkeammasta minästä lähtee uusi säde, tavallaan uusi Ihmisen poika, joka laskeutuu läpi astraalitason ja läpi eetteritason, ja niin uusi persoonallisuus syntyy pienenä lapsena fyysilliseen maailmaan.

Näin on siis syntynyt uusi maa, so. uusi ruumiillinen persoonallisuus, ja uusi taivas, so. uudelleen järjestetty ihanne, järjestetty sellaiseksi, sellaisten velvoitusten mukaiseksi, jonka ihminen normaalisesti kykenee toteuttamaan.

Kasvaessaan hänen karmassaan ja persoonallisuudessaan ilmenee taipumuksina pahaa ja hyvää. Hän tuomitsee pahan häviöön siten, että kieltäytyy tottelemasta ja ravitsemasta itsessään ilmeneviä pahoja taipumuksia. Hän antaa niiden kuihtua ja sammua ravinnon puutteessa. Sensijaan hän suosii, ruokkii ja ravitsee niitä luonteensa taipumuksia, jotka ovat ihmisyyis-ihanteen mukaisia. Hän kasvattaa luonnetaan ja itseään sopusointuun totuuden ja rakkauden

kanssa. Hänellä on oppaanaan Vuorisaarnan siveysoppi ja siltä pohjalta kasvava opastus. Siten ihminen kulkee Pistis Sophian tavalla ponnistusten, erehdysten, katumusten ja uudistuvan pyrkimyksen tietä, valon aarteistojen tietä kohti sitä täydellisyyttä, mikä jumalallisessa elämässä ihmiselle asetettu on.

V.

SEITSEMÄN KERTAA SEITSEMÄN.

Siirrymme nyt tarkastelemaan suhteita ihmisen ikäkausien ja rotukausien välillä.

Maapallomme elämässä muodostuu seitsemän suurta luomispäivää. Kussakin niissä pääsee esiintymään oma erikoinen ihmiskunta. Elämme nyt neljännessä luomispäivässä, ja me olemme tässä ihmiskuntana. Tässä meidän on saavutettava elämänkruunu. Ja se kruunu on — niinkuin Pekka Ervast sanoo — Mes-tarius. Mahdollisimman moni ihminen pitäisi tässä luomispäivässä saavuttaman mestariuden.

Luomispäivämme vuorostaan muodostaa seitsemän suurta juurirotua, ja kukin juurirotu seitsemän alarotua, tai niitä vastaavia jaksoja. Näinollen saamme 49 alarotua eli pienempää jaksoa.

Jokainen suurempi ja pienempi jakso on viritetty hiukan erilaiseen viritykseen. Nähtävästi tästäkin syystä voidaan sanoa, että elämää voidaan avata seitsemällä avaimella, ja että jokaista avainta voidaan kiertää seitsemän kertaa.

Vastaavasti ihmisen ruumiillis-rodullinen ikä jakautuu myös seitsemään seitsenvuotiskauteen, joten saamme ihmisen rodulliseksi iäksi 49 vuotta.

— — —

Katsokaamme nyt rotujen ja ikäkausien vastaavaisuutta. Otamme ensin lapsen seitsemän vuotta kokonaisuutena. Tällöin voimme sanoa, että seitsemän ensimmäistä ikävuotta edustavat kukin yhtä suurta juurirotua. Kaksi ensimmäistä juurirotua olivat eeterisiä, eivät siis nykyisellä tavalla fyysillisiä. Vastaavasti lapsen kaksi ensimmäistä ikävuotta ovat sellaisia, että hänen minätajuntansa on jossain sisäisessä maailmassa, emmekä me myöhemminkään tuosta varhaisesta lapsuudestamme yleensä mitään muista. Vasta kolmannessa juurirodussa elämä laskeutui fyysilliselle tasolle, ja me tulimme varsinaisesti inhimilliseksi minuuksiksi. Niinpä lapsikin vasta kolmannella ikävuodellaan alkaa käyttää minänimitystä itsestään. Neljäs ja viides ikävuosi edustavat neljättä ja viidettä juurirotua. Kuudes ja seitsemäs ikävuosi edustavat ennakoivasti kuudetta ja seitsemättä juurirotua. Seitsemän vuoden ikäisenä lapsi alkaa mm. lukemaan. Tämä joutuu kuvaamaan sitä saavutusta, että seitsemännessä juurirodussa, ainakin sen loppupäässä, ihmisten on osattava lukea elämänsäkirjaa, so. heidän on saavutettava mestarius. Heidän on osattava elää ja toimia sopusointuisesti suhteessa elämän lakeihin ja ihmisyyden ihanteeseen.

— — —

Tämän sanottuamme katsomme ja erittelemme asiaa sillätavoin, että alarodutkin tulevat ikävuosiin rinnastetuiksi.

Voimme otaksua, että jos olisi joku ihminen, joka olisi aivan normaalin tyypillisesti rotuihanteen edellyttämässä kehityksen tilassa, silloin hän määrättyinä ikävuosinaan varmaankin osaisi huomata vastaavaisuutensa määrätyn rodun ja alarodun kanssa. Mutta ihmisethän eivät sentään yleensä ole noin kaavamaisen tyypillisiä. On yksilöitä jotka eroavat normaalista tyypistä joko siten, että ovat normaalin kehityksen edellä, tai sen jälessä tai ovat epätasaisia siten, että ovat jossain suhteessa, jossain ominaisuudessaan, normaalin kehityksen edellä, mutta jossain toisessa ominaisuudessaan — sanokaamme pään tai sydämen kehityksessään — normaalin kehityksen jälessä; ollen siten horjuvia, ristiriitaisia. Sillä käytännöllisesti ihminen tuskin voi olla henkisessä kehityksessään pidemmällä kuin mitä on hänen heikoin puolensa, olkoon se heikoin puoli joko pää tai sydän. Oikeastaan sydän on vielä päätäkin tärkeämpi. Sitä se tulee yhä enemmän olemaan. Onhan sanottukin, että tietämättömyyskin on parempi kuin pelkkä pään-tieto ilman sydämen viisautta.

Emme tässä yhteydessä voi lähteä noita epätasaisuuksia tämän enempää pohtimaan. Meidän on lähde-ttävä kuvailemaan rotujen ja ikäkausien välisiä suhteita ikäänkuin olisi jokin normaalin tyyppi.

Edellä sanoimme, että ensimmäiset seitsemän vuotta joutuvat edustamaan seitsemää juurirotua. Mutta ottaen alarodutkin huomioon voitane sanoi,

että 1—7 ikävuodet joutuvat kuvaamaan ensimmäistä juurirotua, 8—14 ikävuodet toista, 15—21 kolmatta, 22—28 neljättä, 29—35 viidettä, 36—42 kuudetta ja 43—49 ikävuodet seitsemättä juurirotua.

Kaksi ensimmäistä juurirotua olivat siis eetterisiä, eivätkä sillätavoin fyysillisiä kuin nykyään ollaan. Niinpä lapsen ja nuoren ihmisen tajunta on vastavasti noin neljäntoista vanhaan kuin jossain toisessa, sisäisessä maailmassa. Eikä hän ole varsinaisessa merkityksessä sukupuoliolento.

Neljäntoista ikävuoden jälkeen alamme kertaamaan kolmatta, lemuralaista juurirotua. Nyt on muistettava, että kolmannessa juurirodussa tapahtui eräitä ratkaisevia asioita. Tärkein asia oli, että me silloin tulimme inhimilliseksi, järjelliseksi minuuksiksi, ja että meissä heräsi inhimillinen ihanne, jota toteuttamaan meidät kutsuttiin.

Sitten tapahtui lankeemus. Kehittynein kolmasosa piti ihanteen toteuttamista mahdottomana silloisissa olosuhteissa. (Ikäänkuin menneisyyden kaikuna toistavat kristikunnan teologit jatkuvasti tätä samaa erehdystä, samaa syntiä selittäessään — niinkuin edellä on puhe ollut —, että Vuorisaarnan siveysopin toteuttaminen nykyisissä olosuhteissa on mahdotonta). He kieltäytyivät ruumistumasta. Tämä johti inhimillisen ihanteen madaltumiseen. Ihmisen ihanne sotkeutui eläinkunnan ihanteeseen. Ihmiset sekaantuivat sukupuolisesti eläimiin. Sentähden ihmiskunnan oli jakautuminen kahteen sukupuoleen. Meidät puettiin fyysilliseen ruumiiseen, joka on kuolevainen.

Niinkuin sanottu, neljäntoista vanhasta kahdenkymmenen yhden vuoden ikään me kertaamme kolmatta juurirotua, jolloin meillä on samat onnistumisen ja epäonnistumisen mahdollisuudet. Pekka Ervastissa me näemme tyypillisen, kaikkein tyypillisimmän onnistumisen. Sillä neljäntoista ikäisenä, jolloin ihmisessä herää ihanne ja samalla sukupuoli-suus, P. E. joutui suoralta kädeltä kosketukseen Kristus- eli ihmisyyshanteen kanssa. Eikä hän senjälkeen tiennyt rikkovansa Jeesuksen käskyjä vastaan. Ja se vei P. E:n lemuria-ajan päätyttyä eli 21:llä ikävuodellaan suurimpaan täysikäisyyteen: kosmillisen Isän ruumistumiseen hänessä. On ymmärrettävä, että samat mahdollisuudet piilevät meissä kaikissa. Me voimme joko pysyä tottelevaisuuden suhteessa Vuorisaarnan Mestarin käytännölliseen siveysoppiin, tai me voimme — nykyisten teologioiden tavalla — epäillä ja kieltäytyä. Ja silloin on suuri mahdollisuus, että meidän inhimillinen ihanteemme painuu eläimelliseen aistillisuuteen, vieläpä ihannoituun väkivaltaan.

Kahdeksastoista ikävuosi on myös eräällä tavalla erikoinen. Sillä se vastaa kolmannen juurirodun neljättä alarotua, josta aikanaan kehittyi neljäs eli atlantilainen juurirotu. Sillä seuraava juurirotu syntyy aina edellisen juurirodun vastaavasta alarodusta. Neljäs eli atlantilainen juurirotu syntyi siis kolmannen juurirodun neljännessä alarodusta. Tämä on alarotujen sarjassa 18. Näinollen 18 vuotiaana alkaa ihmisessä ennakoivasti vaikuttaa neljännen juurirodun henki, sen juurirodun, joka vajosi tai laskeutui

syvimmälle aineeseen, himoon, himollisuuteen. Sentähden ihmisen runollisen haaveelliseen lemmenelämään tulee siinä 18 ikävuodellaan kuin lisävirtaus sukupuolista himollisuutta. Naimisiinmenemisen ajatus alkaa ihmistä askarruttaa. Kuitenkin tämä on vielä jotenkin arkailevaa. Ja yhteiskuntakin pitää ihmistä jotenkin alaikäisenä 21 vuoden ikään asti. Pekka Ervast kuitenkin sanoo, että ihminen on henkisesti täysikäinen silloin, kun hän alkaa tietoisesti elää henkistä elämää.

Kahdenkymmenen yhden jälkeen 28 vuoden ikään vaikuttaa neljännen eli atlantilaisen juurirodun inspiratio. Silloin ihminen on syvimmällä aineessa, on aineen kannalta reippain, voimakkain. Myöskin sukupuoli naimisiinmeno on silloin enimmin "päiväjärjestyksessä". Jos ihminen vasta myöhemmin, siellä kolmenkymmenen jälkeen menee naimisiin, silloin jo hyvät sukulaiset ja kyläläisetkin hiukan kuin hämmästelevät: vieläkö hänkin nyt hassahtaa! Kun ihminen sensijaan ennen 28 ikävuottaan menee naimisiin, silloin eivät naapuritkaan katso sitä hassahdamiseksi, vaan pitävät yleisenä, luonnollisena asiana, kohtalona.

Tässäkin jaksossa on taas 26 ikävuosi erikoinen. Sillä se vastaa neljännen juurirodun viidettä alarotua; josta aikanaan syntyi viides, indoeurooppalainen juurirotu, se rotu, jossa inspiroi viides periaate: manas, järjellinen totuus. Sentähden ihminen siinä 26 ikävuodellaan tulee kuin luonnostaan ajatelleeksi: kyllä tässä täytyy ottaa vakavammin kiinni elämästä.

Tässä on tullut hiukan kuin leikiteltyä, mutta nyt se sellainen saa loppua.

Varsinainen viidennen juurirodun inspiratio alkaa 28 ikävuoden jälkeen ja kestää 35 ikävuoden loppuun asti. Tällöin yritetään olla järkeviä, asiallisen totuudellisia; vaikkakin pohjalla edelleen vaikuttaa himo, vaikuttaa voimakkaana, järkeä ja oikeudellisuutta hämmentävänä.

Tässä saa taas 34 ikävuosi erikoisen värityksen. Sillä tuo ikävuosi vastaa viidennen juurirodun kuudetta alarotua, sitä alarotua, josta aikanaan syntyy kuudes, buddhin eli veljesrakkauden inspiroima juurirotu. Sentähden ihminen siinä 34 ikävuodellaan joutuu kuin itsekseen puhumaan: tämä elämä, minunkin elämäni, pyrkii olemaan liian ”järkevää”, ankaraa. Kyllä tässä pitäisi olla enemmän lempeyttä, veljeyttä, sydämellisyyttä. Pitäisi olla enemmän suvaitsevaisuutta, toistensa ymmärtämystä.

— — —

Ja nyt ihmiskunnan suuri, normaalin elämä on juuri tässä kohdassa. Viidennen juurirodun 6 alarotu on alkamassa. Olemme siirtymässä 33 rodullisesta ikävuodesta 34 ikävuoteen. Tällä voi olla myös yhteyttä Jeesusukseen, josta Pekka Ervast sanoo, että hän on viidennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty, ja joka syntyi ja ristiinnaulittiin 33 alarodun alkaessa. Tämä merkitsisi myös, että kun kuudes alarotu, ihmiskunnan 34 rodullinen ikävuosi nyt on alkanut, niin on myöskin kirkon karkean sijaissovitusopin valtakausi mennyt. Niinpä onkin nyt esiintynyt kuudennen juurirodun tyypillinen korkein vi-

hitty Pekka Ervast. Hänhän sanoo, että kuudes suuri juurirotukin on jo okkultisesti alkanut. Se on avautunut esoteerisesta tilastaan eksoteeriseen tilaan. Ja samalla on seitsemännekin juurirodun dharma eli ihanne avautunut esoteerisesti eli siis todellisesti. Niinpä Pekka Ervastin kristosofisessa sanomassa alkoikin suuri Maailmanuskonto, sellainen ykseysuskonto, joka sisällyttää itseensä kaikki vanhat uskonnot, sen mikä niissä on parasta, todellista.

Kun näin on, niin ihmiskunnan kehityksen yleis-tila on nyt seuraavanlainen. Henkisten uranuurtajain joukko, joiden kärjessä ovat Buddha, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast, on omassa elämässään avautunut kaikkien nykyisen eli neljännen luomispäivän seitsemän juurirodun elämään. Rotujen koko ohjelma on jo avattu. Mutta ihmiskunnan suuri joukko elää siinä siirtymisvaiheessa, että se on siirtymässä 33 rodullisesta ikävuodestaan 34 ikävuoteensa. Veljeyden henki pyrkii voimakkaasti esille ihmiskunnan tavallisessakin elämässä. Se pyrkii esille, vaikkakin se ihmisten käsissä saa vääriä muotoja. Ne väärät muodot saavat aikaan kärsimyksiä, luhistumisia. Eikä ihmiskunnalla ole tässä vaiheessa ja tästä eteenpäin muuta pelastusta kuin järjestää elämänsä enemmän toistensa ymmärtämisen, suvaitsevaisuuden ja veljesrakkauden kannalle.

— — —

Kun nyt seuraamme rotujen ja ikäkausien vastaisuutta tästä eteenpäin, täytyy meidän kiinnittää ensisijassa huomionamme henkisiin uranuurtajiin, henkisiin valiojoukkoihin. He kulkevat edellä ja vaikut-

tavat hapattavasti koko ihmiskuntaan. Etupäässä heidän kauttaan pannaan alulle kuudennen alarodun sivistys. Heidän joukossaan elää okkultisesti myös kuudes suuri juurirotu. Ja heidän joukossaan elää esoteerisesti myös seitsemäs juurirotu.

Jatkakaamme siis siitä mihin edellä tulimme. Ikävuodet 35 jälkeen 42 loppuun asti joutuvat kuudennen juurirodun inspiration kohdalle. Kuudes juurirotu vastaa ennakoivasti kuudetta luomispäivää, siis myös kuudennen luomispäivän ihmiskunnan tehtävää. Silloin luodaan maaeläimet ja sukupuoleton eli miesnaisellinen ihminen. Kyseellisessä ikäkaudessa meitä siis inspiroi tällaiset tehtävät: maaeläinten ja sukupuolettoman, miesnaisellisen ihmisen luominen. Miten se käy?

Maaeläinten kuninkaana ja oman sotaaisuutemme mallina meillä ovat olleet etupäässä petoeläimet: leijonat, tiikerit jne.

Tämä täytyy muuttua. Sodan tilalle on tuleva luova ja palveleva työteliäisyys. Eläimelliseksi malliksi tulevat työtätekevät eläimet, etenkin hevonen ja aasi. Muistakaamme, että sisäinen Kristus-lapsi meissä ei synny leijonan eikä karhun luolaan, vaan sellaiseen sieluun, jossa vallitsee työteliäs ja palveleva hevonen tai aasi.

Tästä mennään sitten eteenpäin. Jeesus Kristuksen jälkeen tuli eläinluontomme malliksi lammias. On huomattava, että hevosta ja aasia on voitu käyttää sotaratsunakin, mutta lammasta ei niinkään voida siihen tarkoitukseen käyttää.

Kuitenkin jumaluuden vieläkin syvempi eläimelli-

syyden malli on karitsa. Puhutaan Karitsasta, joka on uhrattu tai uhrautunut maailman alusta. Tämä on kosmellinen Isä. Ja kosmellinen Isä on nyt Pekka Ervastissa ruumistunut ihmiskuntaan. Sentähden karitsa on nyt syvin malli eläimellisen luontomme järjestämiseksi. Ensin meidän on järjestettävä eläinluontomme työteliään ja kesyn hevosen malliin. Sitteen meidän on sen lisäksi saatava eläinluontomme lampaan ja karitsan ominaisuuteen. Tämä taas pääsee toteutumaan ryhtyessämme rakentamaan Pekka Ervastian erikoisesti asettaman pahan vastustamattomuuden kulmakivelle.

Toinen tehtävämme kuudennessa juurirodussa — joka rotujen ja ikäkausien mukaan erikoisesti inspiroi 36—42 ikävuosina — on: luoda itsestämme miesnaisellinen ihminen, sellainen, joka ei ole enää jaettu kahteen sukupuoleen, vaan on sellaisenaan täydellinen, miesnaisellinen.

Mutta onhan selvää, että ennenkuin tämä voitto voi ruumiillisesti toteutua, täytyy voitto ensin saavuttaa sisäisesti, sielullisesti. Ja miten se käy päinsä? Se käy siten, että kumpikin sukupuoli herättää itsessään toisen sukupuolen. Miehen on herätettävä itsessään nainen, so. tunteen ja sydämen hienotunteisuus, äidillisuus, rakkaus. Naisen on herätettävä itsessään mies, so. järki, järjellinen harkinta, rehellisyys, oikeudellisuus, rakkaus. Kun nämä voitot saavutetaan riittävässä määrin sisäisesti, silloin voitto on mahdollinen saavuttaa myös ulkonaisesti, ruumiillisesti. Kaksisukupuisuus on mahdollinen häviämään, ja ruumiillisesti ihmisiä syntyy jollain uudella,

luonnon itsensä keksimällä tavalla; niinkuin Pekka Ervast sanoo.

Neljäkymmentäkaksi vuotta täytettyään ihminen siirtyy seitsemännän juurirodun inspiratioon, joka päättyy 49 vuoden iässä. Kun sanotaan, että seitsemäntenä päivänä — vastaavasti meidän neljännen päivämme seitsemännessä juurirodussa — Herra Jumala lepää, niin tämä nähtävästi merkitsee, että 42 vuoden ikäisenä ihminen pitäisi olla voittanut sukupuolisuutensa, pitäisi olla suorittanut kaikki maalliset, persoonalliset velvollisuutensa sillätavoin, että Maanhenki hänessä saisi levätä, ja että hän olisi kokonaan antautunut auringon eli Kristushengen mukaiseen luovaan ja palvelemaan työhön, tai että hän vähintäänkin on asettanut Jumalan valtakunnan ensimmäiselle sijalle.

Tämä inspiratio päättyy 49 vuoden iässä, joka siis tavallaan vastaa kuolemaa. Nim. kuolemaa rodulliselta kannalta katsoen. Niinpä nainen, joka edustaa paremmin rotua, tavallaan kuolee siinä 49 ikävuoden paikkeilla. Hän ei sitten enää voi palvella rotua synnyttämällä lapsia. Mutta oltakoon miehiä tai naisia, niin elämämme saa jotenkin toisen sävyn siirryttyämme ”viidenkymmenen väärälle puolelle”, niinkuin on ollut tapana sanoa.

VI.

SATUJEN PRINSSI JA PRINSESSA.

Edellä yritimme havainnollistaa sitä jumalallista ohjelmaa, jota me ihmiset olemme kutsutut toteuttamaan rotujen ja ikäkausiemme alaisina ja jälleensyntymiemme vierieissä.

Kun sitten sanotaan, että elämä on tuskallisten ponnistusten koulua — ja kun se sitä on —, niin joudumme melkeinpä ihmetellen kysymään: mikä on se mahti, joka saa meidät tähän kouluun osallistumaan?

Meidän täytyy edellyttää, että sellainen mahti on olemassa, että se on olemassa jossakin, että se on olemassa itse elämässä, mutta myöskin jossain meidän oman olemuksemme syvyyksissä. Voimme sitä nimittää joko välttämättömyydeksi, täydellistymisvaatimukseksi, tai Jumalaksi. Voimme edelleen todeta, että tämä välttämättömyys vaikuttaa meissä ainakin kahdella tavalla: elämänhaluna, niinkuin Buddha sanoi, ja jonain salaperäisenä kaihona, ikävänä. Elämänhalu kannustaa meitä johonkin ulospäin, johon-

kin aistimuselämään. Kaiho sensijaan kannustaa meitä sisäänpäin, johonkin sisäisesti kauniiseen, johonkin totuuteen, rakkauteen, Jumalaan.

Ja huomaamme nyt, että tässä kaksinaisuudessa on ristiriitojen, tuskien ja kärsimysten lähtökohta. Tuntemme — niinkuin luomiskertomuksessa sanotaan — että meidän ei ole hyvä olla yksinään. Lähtökohta on siinä. Mutta siitä on mahdollisuus lähteä kahteen suuntaan: elämänhalun kannustamana ulospäin, tai kaihon kannustamana sisäänpäin, Jumalaan päin. Me yritämme kuunnella molempia, mutta kerran huomaamme: kahta herraa emme voi kauan palvella. Meidän on määräävämminkin valittava toinen, jompikumpi, joko sisäinen tai ulkonainen.

Kun siis sanotaan, että meidän ei ole hyvä olla yksin, niin se alkuaan ja lopulta merkitsee, että meidän ei ole hyvä olla ilman sisäistä alkuperäämme, Isäämme, Luojaamme, Jumalaamme. Kuitenkin elämänhalu vetää ulospäin. Eikä se ole ainoastaan elämänhalu, vaan sen sisällä ja takana on toinen suuri kannustin: meidän ei ole hyvä olla ilman kauniita suhteita toinen toisiimme, toisiin ihmisiin. Ja tässäkin on taas kaksi astetta. Kun me nyt olemme jakautuneet kahteen sukupuoleen, naisiin ja miehiin, niin johtuu tästä ensimmäinen vaatimus: meidän ei ole hyvä olla, ellemmme ole oikeassa suhteessa toiseen sukupuoleen. Ja sitten, vaikkapa myöhemmin, ilmenee tässä samassa asiassa toinen vaatimus: meidän ei ole hyvä olla, ellemmme ole hyvässä ja oikeassa suhteessa toisiin ihmisiin sellaisenaan, niin miehiin kuin naisiin, siis sukupuolettomasti.

Nämä kolme vaatimusta: suhteemme sisäiseen Jumalaan, suhteemme toiseen sukupuoleen ja suhteemme ihmisiin sellaisenaan, ilman sukupuolta, ovat kaikki meissä ihmisissä vaikuttamassa ja kannustamassa. Voinemme sanoa, että nämä kolme suhdetta ovat samanarvoisia, mutta kuitenkin niin, että suhteemme sisäiseen Jumalaan on sisin ja määräävin asia. Toinen on suhteemme ihmisiin sellaisenaan, ja kolmantena suhteemme toiseen sukupuoleen. Käytännöllisessä elämässä nämä asiat tulevat esille — ainakin suhteemme ulospäin, suhteemme toisiin ihmisiin — päinvastaisessa järjestyksessä. Meidän on ollut opittava järjestämään melkein pä ensin suhteemme toiseen sukupuoleen, vaikkakin siinä samalla — noin limittäisesti — suhteemme ihmisiin yleensä.

Kaikkien näiden kaihojen kannustamana elämämme on ollut kuin satua. Olemme olleet kuin satujen prinsessa, joka tuntee ja tietää olevansa pidätetty johonkin noidan luolaan, jossa hän ikävissään odottaa prinssiä, joka hänet sieltä vapauttaisi. Tai olemme olleet kuin Tuhkimo, saamattomia kömpelyksiä, joita äiti, suuri luonto, yrittää johdatella lähelle kuninkaan linnaa. Sillä äiti, suuri luonto, tietää, että siellä prinsessa, kuninkaan tytär, ikävissään istuu ja odottelee, tietämättä itsekään, miksi hän on ikävissään, mitä hän odottelee.

Vähitellen odotus saa konkreettisemmän muodon. Vaikkei prinsessa itse tietäisi mitä hän odottelee, niin toiset sen tietävät, ovat ainakin tietävinään: prinsessa odottaa prinssiä. Koko hovi on sen tietävinään. Ministerit sen tietävät. Ja koska oma suu

yleensä on ollut lähempänä kuin kontinsuu, niin ministerit eivät ole voineet olla ajattelematta omaa, kosimaikään tullutta prinssiään. Se nyt ei kylläkään ole oikea prinssi. Mutta ministerejä rohkaisee tieto, että linnan lähelle, ja jopa aivan kosijaksi, on ilmestynyt joku mieronkiertäjä, joku äitinsä esille hoputtama Tuhkimo.

Me voimme nyt kuvitella olevamme jonain hovihankkijana siellä linnan lähellä. Satumme katsomaan linnan parvekkeelle, ja eikös vaan: siellä se prinsessa nojailee. On kuin puolittain horteessa. "Ikävissään", tulemme itseksemme ajatelleeksi. Ja siinä samassa prinsessa hiukan kuin värähtää. Ajattelemmme: "mikäs nyt tuli?" Aivan vaistomaisesti vilkaisemme sivullemme: "Tuhkimo", sanomme. Mutta emme puhu enempää. Vaikenemme. "Mitenkäs nyt on?" Eikä meidän tarvitse kauan odotella. Tulee kaikkien tiedoksi, että kuningas on asettanut ankarat ehdot kosijalle, erikoisesti Tuhkimolle. Hänen on tehtävä semmoista ja semmoista, aivan mahdotonta. Ministerit hykertelevät käsiään, poikiensa puolesta. Sillä he luulevat olevansa selvillä kaikesta: kuningas on aivan varmaan asettanut nuo ehdot -- Tuhkimon päämenoksi. Tuhkimolle on luvattu prinsessa ja puolet valtakuntaa, jos hän täyttää nuo mahdottomat ehdot. Mutta ellei hän ehtoja täytä, silloin Tuhkimon hukka perii. "Hyvä", ajattelevat ministerit. "Pääsemme Tuhkimosta".

Mutta annas olla: Tuhkimo suorittaa kuin suorittaakin nuo mahdottomilta näyttävät teot. Ja hä-

nellä on kuninkaan sana taskussaan. Tälle ei nyt voi mitään. Tuhkimo saa prinsessan ja puolet valtakuntaa.

Ja me voisimme nyt lopettaa. Hyvän sään aikana. Voisimme sanoa: he elivät onnellisina elämänsä loppuun saakka. Mutta tässä tapauksessa meidän on jatkettava. Sillä olemme seuranneet vasta ensimmäistä näytöstä.

Tähän liittyy nyt kolmas henkilö: taivaassa oleva sielu, joka tahtoi syntyä maanpäälle. Hän etsii äitiä itselleen. Hän huomaa ikävissään olevan prinsessan. Hän odottaa sopivaa hetkeä. Tuo taivaassa odottava sielu tietää, että sopiva hetki tulee, jos hän löytää myös isän, ja saa hänet sopivalla tavalla yhteyteen prinsessan kanssa. Siksi hän luontoäidin hahmossa johdattellee Tuhkimoa sinne linnan pihalle ja prinsessan lähettyville. Ja sopiva hetki tuli, kun hän sai prinsessan siellä linnan parvekkeella huomaamaan Tuhkimon tuolla pihalla. Silloin tuo kolmas, tuo odottava sielu siellä taivaassa sai värähdyksen aikaan prinsessan olemuksessa. Sen värähdyksen, jonka mekin äsken siellä hovinhankkijana huomasimme.

Ja kas: nyt meille selvisi, mitkä ne Tuhkimon suorittamat ihmeelliset teot olivat. Se ihme, se Tuhkimon tekemä ihme oli se, että hän osasi ikäänkuin astua prinsessan sydämeen. Ja toinen kumma: samassa tuokiossa prinsessa puikahti Tuhkimon sydämeen. Eikä hän sitten enää ollutkaan Tuhkimo. Hän huomasi olevansa prinssi. Totta kai, koska prinsessa oli ja eli hänen sydämessään. Eikä prinsessakaan ollut ennen oikein tietoinen siitä, että hän oli prinsessa, en-

nenkuin vasta sinä hetkenä, jolloin hän tuli vilkaisseeksi sinne pihalle, ja Tuhkimo astui prinssinä hänen sydämeensä.

Ja nyt me ymmärrämme: oikeastaan ei saisi muodostuakaan muunlaisia avioliittoja, kuin juuri tuollaisia prinssi ja prinsessa avioliittoja. Sitä vaatii ihmisarvo. Ainakin nyt, kun Karma on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen.

Niin, ja nyt tarina jatkuu. Me huomaamme, että tämä prinssi ja prinsessa avioliitto oli taivaallista alkuperää. Sillä Jumala on rakkaus. Sentähden se sellainen avioliitto on ihmisarvon mukainen. Ja se kolmas, se sielu siellä taivaassa, se voi iloita asioiden tähänastisesta menosta. Sillä hän voi toivoa, että siinä kodissa, johon hän pian lapseksi syntyy, siinä vallitsee keskinäisen rakkauden ilo ja onni. Siinä ei riidellä. Hui! Riidellä!

Ja se sielu siellä taivaassa valmisteilekse. Se ajattelee: kyllä minusta on paljon vaivaa äidille. Ja isälle myös. Minähän olen pari vuotta aivan avuton. Äidillä ei ole oikein yön rauhaa eikä päivän lepoa. Alinomaista pesemistä, ruokkimista, kuivattamista. Oh, kyllä minunkin täytyy varustautua. Millä? Rakkautella. Minun täytyy viedä rakkautta mennessäni. Että äiti jaksaa. Ja kun minä sitten kasvan vähän isommaksi, kun jo vähän juttelenkin, ja kun äiti pukee minut sievään mekkoon, ja kun isä pistäytyy päiväkahville ja huomaa minut sievässä mekossani, sieppaa polvelleen ja heiluttelee, ja äiti sieltä hellanreunalta hymyillen katselee, niin kas silloinkos meillä kaikilla kolmella on ilon hetki. Isä ja äitikin taas

jaksavat. Ja minä puolestani kasvan ja pullistelen, niin että alkaa tukkakin päähän paisua. Siinä on taas ilonaihetta.

Ja niin palleroinen ilmestyy jonain päivänä kolmanneksi prinssin ja prinsessan kotiin. Alkaa uusi luku. Sillä nyt on ryhdyttävä oikein tietoisesti järjestämään suhdetta sisäiseen Jumalaan. Ja sukupuollettomasti toisiin ihmisiin. Sillä sukupuolinen suhde järjestetään vain yhden ihmisen, yhden prinssin ja prinsessan välillä. Jos sitä yritetään järjestää useamman kanssa, silloin löydämme itsemme piankin velhon kammiosta, noidan keittiöstä.

VII.

PSYKOLOGINEN PERHE-KOLMIO

Edellä tulimme siihen, että ihmiskunnan historiasa — noin alhaalta päin katsoen — on ollut melkein pä ensimmäinen asia: järjestää suhteemme toiseen sukupuoleen. Tämä on luonnollista senkin tähden, että sukupuoli on ylimerotila, joka nyt jo okkultisesti alkaneessa kuudennessa juurirodussa tulee häviämään. Jo tästäkin syystä tulee suhteemme Jumalaan ja sukupuoleton suhteemme toisiin ihmisiin sitäkin tärkeämmäksi.

Kun on kysymys suhteestamme Jumalaan, silloin siihen kysymykseen läheisesti liittyy myös suhteemme Mestariin.

Kuka ja mikä siis on Mestari? Jos yritämme mennä suoraan asiaan niin täytyy sanoa: se on Jumala, kaiken luoja, alkuunpanija ja täydellistyttäjä. Siten käy ymmärrettäväksi Jeesuksenkin sanat: ”yksi on teidän opettajanne, ja te olette kaikki veljiä”. Se yksi on ensimmäinen jumaluuden ilmennys, universaali-

nen Isä. Olkoon vaikka kuinka suuria olentoja, Logoksia, aurinkokuntien Luoja, niin on ymmärrettävää, että niiden takana on aina vieläkin suurempi Tajunta, jonka viisautta ja johtoa he seuraavat; kunnes tulemme itse äärettömyyksiä Jumalaan, kaiken takaiseen ensimmäiseen ilmennykseen.

Tämä suuri ilmennys on sitten kolminainen: kosminen Isä, joka sisältää itseensä kaiken, ollen Voimaa ja Majesteettiutta. Toisessa toimivassa ilmenyksessään Jumala on Poika, kosminen Kristus, Jumala Rakkautena, Äitinä, koossapitävänä Elämänä. Kolmannessa ilmennyksessään Jumala on kosminen Pyhä Henki, Järki, Järjestys, syyn ja seurauksen Laki.

Tämän kolminaisen Jumalan ilmennystä on sitten kaikki mitä on. Niin on ihminenkin. Ulkoisella tavalla tämä kolminaisuus on ilmennyt siltä tavoin, että on täytynyt olla kolme ihmistä yhdessä, jotta elämä on voinut jatkua. On täytynyt olla Mies, Nainen ja Lapsi. Mies tässä kolmiossa on joutunut edustamaan Pyhää Henkeä, nainen Poikaa, Kristusta, rakkautta, Äitiyttä, Lapsi kosmistista Isää. Niinkuin tavallinen lapsi pyrkii ja pääsee esille äidin ja isän kautta, samoin Jumala kosmillisena Isänä pyrkii ja pääsee esille Pyhän Hengen ja Pojan eli Rakkauden, Äidin, kautta.

Ensin on Jumala päässyt meidänkin ihmiskuntaamme Pyhänä Henkenä, Lakina, Järjestyksenä. Kaikki ihmiskunnan suuret profeetat, Mestarit ennen Jeesus Kristusta, ovat edustaneet ja ilmentäneet Pyhää Henkeä. Vasta Jeesus Kristuksessa pääsi kosminen

Kristus, Jumala Rakkautena, Äitinä — niinkuin Pekka Ervast sanoo — varsinaisesti tähän ihmiskunnan päivä tietoiseen elämään.

Pistis Sophiassa Jeesus puhuu tästä mullistavasta tapahtumasta. Otamme siitä tähän pari kohtaa. Hän sanoo, että hänessä ja hänen opetuslapsissaankin esiintyvä voima ei ole enkelijärjestöistä, vaan se on niiden takaisesta korkeammasta, syvemmästä elämästä. Jeesus kertoo, kuinka maailman henkivallat nousivat häntä vastaan. He eivät tunteneet Jeesusta. He näkivät vain suuren Valon, joka heitä hämmensi ja järkytti. He nousivat sitä Valoa vastaan, mutta he eivät sitä voittaneet, vaan voitto jäi Valolle.

Jeesus jatkaa: ”Minä kolmannen osan heidän voimastansa heistä kaikista otin, jotta enää he eivät tekisi pahojansa, ja jotenka, jos maailman lapset heitä avukseen mysterioissaan huutavat — noissa, jotka langenneet enkelit ovat muassaan tuoneet maahan, noituutenaan, — jotenka sen vuoksi, kun pahoja tehdessänsä niitä avuksensa huutavat, he eivät niitä voisi suorittaa”.

Miten nyt on tämän asian laita? Miten Jeesus — oikeastaan pitäisi sanoa Jeesus Kristus, vaikka Pistis Sophia kauttaaltaan käyttää vain Jeesus nimeä, josta P. E. nimenomaan huomauttaakin — miten Jeesus otti vastustavilta voimilta kolmanneksen heidän voimastaan? Johtuiko se vain Jeesuksen harkinnasta: minäpä otan nyt kolmanneksen heidän voimastaan! Miksi ei puolet, tai kaksi kolmannesta, tai kaikki?

Ymmärrämme, että tämä järjestely ei voinut olla

mitenkään mielivaltainen, vaan se täytyi perustua Lakiin.

Asia käy ymmärrettäväksi muistaessamme, että Jeesus Kristus — voittonsa jälkeen — edustaa sekä kosmillisessa Logoksessa että aurinkokuntamme kolminaisessa Logoksessa keskimmäistä eli Poika-ryhmää. Hänellä on siis johtavassa Logoksessa kolmannes vastuullisuutta, ja sen aiheuttamaa voimaa ja mahtia. Langenneet enkelit esiintyvät myös kolmena ryhmänä, joita on tavallisesti totuttu nimittämään Lusifereiksi, Ahrimaneiksi ja Saatanoiksi. Jeesus Kristuksen ja Logoksen Poika-ryhmän osalle ja voitettavaksi tulevat erikoisesti ahrimaniset ryhmät ja voimat. Lusifeeriset ryhmät joutuvat Logoksen Pyhä Henki-ryhmän ja saatanaiset ryhmät ja voimat Logoksen Isä-ryhmän voitettaviksi. Kun se kaikki ratkaisevasti tapahtuu, silloin johto — ensin sisäinen ja sitten ulkoinenkin johto — meidän ihmiskunnassamme joutuu aurinkokeskeisille voimille.

Nyt kysymme: millähän tavalla Jeesus alkoi tuota langenneilta enkeleiltä ottamaansa, saamaansa tai voittamaansa voimaa käyttämään?

Siitä Jeesus itse puhuu seuraavalla tavalla. Hän sanoo: ”Ja Kohtalon ja sfäärin, joita he hallitsevat, minä muuttanut olen ja aikaan saanut, että he kuusi kuukautta vasemmalle kääntyneinä viettävät ja tekevät tehtäviänsä, ja eitä he kuusi kuukautta oikealle katsovat ja tekevät tehtäviänsä. Sillä ensimmäisen Käskyn määräyksestä Ieou, Valon Ylivalvoja, oli jokaisen kerran heidät katsomaan vasenta kohden pannut ja tekemään töitään ja tehtäviänsä”.

Mistä tässä nyt on kysymys? Katsokaamme.

Vasen puoli yleensä kuvaa pimeyttä, itsekkyyttä, häviötä, kuolemaa. Oikea puoli sensijaan kuvaa valoa, totuutta, rakkautta, hekeytyvää elämää. Niinhän Uuden Testamentinkin kuvauksessa vuohet joutuvat vasemmalle, lampaat oikealle puolelle.

Kun siis vastustavat voimat olivat joutuneet katsomaan kokonaan vain vasenta kohden ja siten tekemään tehtäviänsä, niin sehän merkitsi, että he jatkuvasti lietsivät ihmisissä itsekkyyttä, himoilua kunniaan ja valtaan. Siten he pyrkivät aiheuttamaan ihmisille yhä suurempaa tuskaa ja kärsimystä. Nyt he, nuo langenneet enkelit, joutuvat Jeesuksen voiton kautta katsomaan vuoroon kuusi kuukautta oikealle, siis valoon, totuuteen, rakkauteen, ja toiset kuusi kuukautta jälleen vasemmalle, pimeyteen, itsekkyyteen.

Tämän me ymmärrämme siten, että valon puoleen katsominen herättää noissa langenneissa enkeleissä ja heidän johdossaan olevissa ihmisissä itsekritiikkiä, häpeän ja katumuksen tunnetta. Sellainen ainakin jonkin verran hillitsee heidän itsekkäitä aikeitaan.

Harvoin tuollainen itsekritiikki ja katumus kuitenkaan johtaa suoralta kädeltä aktiiviseen toimintaan valon puolesta. Ihminen alkaa puolustella itseään ja menettelyään. Ja niin hän joutuu jälleen katsomaan vasemmalle, joutuu jälleen jatkamaan erehdyksellistä toimintaansa. Kunnes jälleen herää uusi katumuksen kausi.

Voimme nyt ymmärtää, että Jeesuksen jälkeen ihmiset eivät aivan yhtä ehjästi voi elää tietämättömyyden pimeässä ja itsekkyydessä. He aina, silloin tällöin, joutuvat — jo ruumiissakin eläessään — katumuksen valtaan, sanokaamme: katumuksen kiirastulleen. Siinä me joudumme heilahtelemaan vasemmalle ja oikealle so. ylpeys ja katumus vuorottelee, kunnes päättävästi ja ratkaisevasti käännämme katseemme oikealle puolelle, so. omaksumme sen henkisen valon, mikä Vuorisaarnan opissa elää ja vaikuttaa.

— — —

Totuudenetsijöinä meidän on nyt tästä mentävä historian mukana eteenpäin. Sillä — niinkuin Pekka Ervast sanoo — meidän päivinämme on taas ollut suuri voimain mittely näkymättömässä maailmassa. Mikael, aurinkohenki, on jälleen voittanut suuren lohikäärmeen. Suuresta kosmoksesta on tullut uusi suuri henkinen voima koko meidän aurinkokuntaamme. Niinkuin aikanaan Jeesus Natsarealainen oli suuren tapahtuman keskushenkilönä, samoin Pekka Ervast on ollut meidän päivinämme tapahtuneen yhä syvemmälle menneen ja yhä ratkaisevammaksi tulleen suuren kosmillisen tapahtuman keskushenkilönä. Mikael, aurinkohenki, on taas voittanut. Saatanalta on nyt karman johto siirtynyt Kristuksen käteen. Saatana on edelleen maapallomme alemmassa elä-mässä, ja hänen johdollaan voivat elää ne ihmiset, ryhmät ja kansat, jotka sitä tahtovat. Sellainen on edelleen mahdollista. Mutta Karman johto on nyt Valon voimien kädessä.

Tästä syystä on entistä suuremmat mahdollisuudet muodostumaan Vuorisaarnan Mestarin johtamia ryhmiä. Jokaisella ihmisellä on mahdollisuus lakata katselemasta vasemmalle, so. hänellä on mahdollisuus lakata epäilemästä ja vastustamasta Vuorisaarnassa esitettyä käytännöllistä siveysoppia. Hänellä, ihmisellä, on mahdollisuus, on suurempi mahdollisuus kuin ennen, kääntää kiinteästi katseensa oikealle, so. Vuorisaarnan siveysopin miettimiseen ja sen opetuksen mukaiseen käytännöllisen elämänsä järjestykseen.

— — —

Tästä palaamme nyt vielä sadun prinssiin ja prinsessaan. Sillä vaikka sukupuolinen avioliitto on rakkauden koulua, niin kuitenkin se on voitettava väli-tila. Ihmisten täytyy vielä uudella ja syvemmällä tavalla yksilöityä. Tuo kolmikko: mies, nainen, lapsi, täytyy järjestyä jokaisessa ihmisessä. Ihmisen täytyy löytää itsessään taivaallinen mies, nainen ja lapsi. Nyt ne, taivaallinen mies eli prinssi, taivaallinen nainen eli prinsessa, ovat — Kristuselämän kannalta katsoen — kuin jossain noidan luolassa vangittuina. Meidän sydämemme on se noidan luola, jossa taivaallinen nainen, prinsessa, on vangittuna. Ja meidän päämme on se toinen noidan luola, jossa taivaallinen mies, prinssi, on vangittuna.

Miten me nyt nämä vangit vapautamme? Vain siten, että kieltäydymme alistumasta sen noidan komentoon, jonka vallassa päämme ja sydämemme ovat olleet. Se noita on kaikin voimin ja kaikella taidolla vastustanut Vuorisaarnan siveysoppia. Miksi? Vain

siksi, että Vuorisaarnan siveysoppiin on kätkeyty se avain, jolla noitakammioiden ovet voisimme avata. Mutta miksi alistuisimme noidan — langenneiden enkeleitten — komentoon? Onhan sanottu, että voimme ottaa Jumalan valtakunnan väkiryynnäköllä! Toisin sanoen: voimme luottamuksella ja uutteruudella puhdistaa aivomme Vuorisaarnan oppiin syventymällä. Samoin voimme puhdistaa sydämemme kaikesta siitä itsekkyydestä, noitamaisuudesta, mitä sinne on kasaantunut. Siten sydämessämme herää taivaallinen neitsyt. Ja kun edelleen jatkamme, niin tämä neitsyt muuttuu äidiksi. Me suojelemme sitä valistuneella ja siveellisessä rehellisyydessä vahvistuneella äyllämme. Ja niin tapahtuu, että sydämessämme syntyy taivaallinen Kristus-lapsi. Siten on tapahtunut yhdistyminen. Kun sydän ja pää ovat ensin totuuden Pyhässä Hengessä puhdistuneet ja yhdistyneet, ja kun sitten taivaallinen ihmisemme meissä syntyy, silloin yhdistyvät alempi ja ylempi minä. Ei ole enää kahta vaan yksi minä. Alkaa uusi elämä, todellinen Ihmisen pojan elämä. Ihminen elää yhteydessä kosmilliseen Kristukseen, Isään. Ulkoisena oppaana on yhä Vuorisaarnan Mestari. Mutta sepä juuri viittaa sisäiseen Mestariin, sisäiseen Jumalaan.

VIII.

KRISTUKSEN SYNTYMÄ HISTORIASSA JA PSYKOLOGIASSA.

Edellä tulimme siihen, että ennenkuin taivaallinen ihminen voi yhtyä ihmisen päivätietoiseen minään, täytyy ihmisessä olla siihen vaadittavat psykologiset edellytykset.

Samoin täytyy ihmiskunnassa yleensä ja jossain kansassa erikoisesti olla määrättyjä sielullisia edellytyksiä, jotta kosmillinen Kristus, Isä, voisi ihmiskuntaan syntyä. Ja kun kosmillisen Kristuksen inkarnatio tapahtui Palestiinassa, niin on juutalaisella kansalla täytynyt olla jokin erikoinen ominaisuus, joka teki Kristuksen syntymisen siihen kansaan mahdolliseksi.

Ja Pekka Ervast puhuukin tästä asiasta. Tämä oli juutalaisten naisten siveellinen, sukupuolinen puhtaus. Juutalaisuudessa erikoisesti vaadittiin ja valvottiin — ja nähtävästi valvotaan ja vaaditaan vieläkin — naiselta ehdotonta sukupuolista puhtautta.

Juutalainen nainen ei saanut ennen naimisiin menoaan miehestä mitään tietää. Jos tytön maineeseen tuli pienikin varjo, muodostui hänen kohtalonsa vaikeaksi.

Tämä pyrkimys teki mahdolliseksi, että esiintyi sellainen puhdas ja totuuden hengellä täyttynyt nainen kuin Maria, Jeesuksen äiti. Marian kautta — kun myöskin hänen miehensä Joosef oli samoin puhdas ja totuuden hengessä pyhittynyt — saattoi syntyä sellainen ruumis, sellainen himoton ruumiillinen olento, Jeesus, joka kykeni vastaanottamaan kosmillisen Kristuksen, Jumalan Rakkautena, Äitinä.

Tähän on lisättävä, että vaikka juutalaisuudessa tuolla tavalla valvottiin naisten puhtautta — ja vieläpä odotettiin Messiaan tuloa —, niin juutalaiset — ja silloin etupäässä juutalainen papisto — ei lainkaan ymmärtänyt asian korkeampaa merkitystä. He eivät osanneet ottaa Jeesus Kristusta Messiaakseen, Mestarikseen, Opettajakseen. Kuitenkin Jeesus Kristus oli päässyt juutalaisen kansan kautta ruumistumaan ihmiskuntaan.

— — —

Siirrymme nyt tästä historiallisesta tapahtumasta toiseen eli psykologisesti tapahtuvaan Kristuksen tulemiseen ihmisyksilöissä.

Tällöin otamme Kristuksen syntymän yhteydessä esiintyvät olennot psykologisten voimien edustajina. Siinähan esiintyy sekä taivaallisia että maallisia voimia. Otamme ensin taivaalliset voimat. Tulihan siinä enkeleitten kautta taivaallinen sanoma kedolla laumaansa kaitseville paimenille: »Kunnia Jumalalle

korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisille, joilla on hyvä tahto».

Kysymme nyt: ketähän nuo kedolla yöllä laumaansa vartioivat paimenet olivat? Voinemme ilman muuta sanoa, että nuo paimenet olivat ne ihmiskunnan todelliset Opettajat, jotka muodostivat Salaisen Veljeskunnan. Vaikka valo oli aikojen aamusta asti valaissut sillätavoin kuin se oli valaissut, niin sekä enkelten lankeemuksen että ihmiskunnan henkisen piittaamattomuuden vuoksi elettiin kuitenkin henkisen tietämättömyyden ja taitamattomuuden pimeässä yössä. Siinä pimeydessä oli Salainen Veljeskunta ihmiskuntaa paimentanut ja vartioinut. Kun nyt suurempi Valo syntyi maailmaan, saivat Salaisen Veljeskunnan vartioivat Veljet siitä ensimmäisinä tietää; jotta osaisivat ottaa sen työssään huomioon. Sanoihan Jeesus oppilaalleen Pietarillekin: jos sinä minua rakastat, niin kaitse ja ruoki minun lampaistani. Siten Pietaristakin tuli Paimen.

Nyt kysymme: miten nuo silloiset vihityt ja nykyiset totuudenetsijät antavat kunnian Jumalalle? Seuraavalla tavalla. On niinkuin meille sanottaisiin: te olette näihin asti panneet painon puhtaudelle, kieltäytymiselle, mutta nyt teidän on tämän lisäksi annettava kunnia Jumalalle sillätavoin, että pääpaino pannaan jumalallisen veljesrakkauden herättämiseen ja kasvattamiseen ihmisissä. Ja tässäpä pyrkimyksessänne tulee teille avuksi vastasyntynyt suuri Opettaja. Teidän kaikkien on nyt tultava Hänen, Jeesus Kristuksen, oppilaiksi, oppilaiksi ja työtovereiksi. Hänen opetuksiensa alapuolelle ette saa milloinkaan

mennä. Jos joskus tulee uusi suuri Opettaja, täytyy hänenkin opetuksensa olla vähintäänkin Jeesus Kristuksen opetuksen tasalla, tai sitä ylempänä, syvemmällä. Kun näin menettelette, silloin teissä herää Jumalan hyvä tahto, ja silloin te osaatte elää ja toimia niin, että rauha vallitsee keskuudessanne maankin päällä.

— — —

Kun näin pääsemme oikeaan suhteeseen Jumalaan, silloin voimme ryhtyä voittamaan ja järjestämään niitä persoonallisia voimia, joita Jeesuksen syntymän — ja myöskin hänen elämänsä — yhteydessä esiintyy.

Ja epäilemättä tällöin on ensimmäisenä tuo ihmeellinen varakuningas Herodes. Ellemme häntä saa ke-sytetyksi ja järkiinsä, niin emmehan oikeastaan pää-se mihinkään. Sillä hänellähän on persoonallinen valta ja mahti kaikessa. Hän on valmis surmautta-maan kaikki kaksi vuotta nuoremmat poikalapset Bet-lehemissä ja lähiympäristössä, jotta Kristus-lapsikin tulisi siinä surmatuksi.

Nyt kysymme: mitä prinsiippiä tai psykologista voimaa varakuningas Herodes meissä edustaa? Sel-västi hän edustaa persoonallista eli päivätietoista mi-näämme. Todellinen kuningas on korkeampi minäm-me, sisäinen itsemme.

Kun ihminen on edellä esitetyllä tavalla siten he-rännyt, että hän on ymmärtänyt ja omaksunut enkel-ten jouluyön laulun, silloin hän voi ottaa oman päi-vätietoisen minänsä erikoisesti kasvattaakseen. Ja se on mahdollista siten, että hänessä on hereillä hyvä tahto, että hän tahtoo sitä mitä Jumala tahtoo. Oh-

jeeksi tässä tulee Pekka Ervastian lyhyeen muotoon järjestämä taivaallisen Isän ensimmäinen käsky: *älä suutu*. Sillä persoonallinen minä loukkaantuu, suutuu, kun hänen itsekkäitä etujaan loukataan, tai kun hän luulee niitä loukattavan.

Tässä yhteydessä voimme vielä muistaa Betlehemin tähteä. Sillä saihan Herodeskin tietäjiltä kuulla tästä tähdestä, vaikkei hän sitä yhtään ymmärtänyt, tai ymmärsi kokonaan väärin. Voimme sanoa, että Herodeksen kohdalla tuo tähti on planeetta Mars, jota on sanottu sodan jumalaksi, taistelun edustajaksi. Jos Herodes olisi ymmärtänyt tähtensä, silloin hän olisi laskenut aseensa, muuttanut miekkansa ristiksi. Hän olisi todella mennyt Jeesus-lastasta tervehtimään, niinkuin hän tietäjille vilpillisesti lupasi.

Mutta meidän ei ole tarvis toistaa Herodeksen menettelyä. Meillä on nyt entistä suuremmat mahdollisuudet ratkaista sotakysymys, muuttaa miekkamme ristiksi. Ja Pekka Ervast sanookin, että juuri siitä tunnusteosta alkaa kristinusko.

Tämän tunnusteen tehtyämme voimme siirtyä toiseen henkilöön, Mariaan, Jeesuksen äitiin. Se vastaa meidän persoonallista tunne-elämäämme, neitsyt-äiti prinsippiämme. Siinä suhteessa tulee meidän Betlehemin tähdeksemme planeetta Venus, ja ohjeeksemme taivaallisen Isän toinen käsky: *älä ajatuksissasi ole epäpuhdas*. Kun sanotaan, että Maria oli Pyhästä Hengestä raskaana niin se merkitsee, että hän oli sielussaan puhdistunut ja totuuden hengellä täyttynyt, ja kaipasi Jumalaa. Sellaiseksi meidän

itsekkyyden on tuleminen, olemmeko me naisia vaiko miehiä. Muistammehan Jeesuksen sanat: »autuaita puhtaat sydäimestä, sillä he tulevat näkemään Jumalan». Ja myös: emme tule Jumalan valtakuntaan ellemme synny vedestä, siis puhtaudesta, ja ellemme synny hengestä, siis totuudesta ja rakkaudesta, hyvästä tahdosta.

Ja sitten Joosef, Jeesuksen ruumiillinen isä. Totuudenetsijän psykologiassa Joosef edustaa persoonallista ajatuselämää. Betlehemin tähdeksemme tulee tässä suhteessa planeetta Merkurius ja ohjeeksemme käsky: *älä vanno*. Noudattaessamme tätä käskyä meidän persoonallinen ajatuselämämme puhdistuu, rehellistyy, pyhittyy. Meissä herää ja kasvaa älyllinen, filosofinen aavistuskyky. Nim. jumalallisen totuuden suuntaan. Maria-ominaisuudessamme kehittyy totuudellinen ja rakkaudellinen kauneusaisti.

Tämän jälkeen tulee järjestettäväksi suhteemme teologiaan, papistoon, muotomenolliseen uskonnollisuuteen. Sillä papistohan on ankarasti Jeesuksen oppia ja opetustyötä vastaan. Niin Jeesuksen päivinä kuin meidänkin päivinämmme. Tässä suhteessa tulee Betlehemin tähdeksemme planeetta Jupiter, ja ohjeeksemme käsky: *älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä*. Pekka Ervast nimittää Jupiteria »kylväjäin kouluksi». Mutta meidän täytyy tietää mitä on kylvettävä. Onko teologien tavalla kylvettävä sotaa, ahdasmielisyyttä ja epäluuloa toisinajattelevia ja Mestarin siveysoppia vastaan? Vai ryhdymmekö kylvämään yleisinhimillisen veljeyden ja rakkauden

oppia? Jos tahdomme seurata Mestaria, silloin on jälkimmäinen vaihtoehto välttämätön.

Sitten on suhteemme Pilatukseen ja pyöveleihin. Papiston vaatimuksesta Pilatus tuomitsi Jeesuksen kuolemaan, ja sotilas-pyövelit toimittivat ristiinnau-litsemisen. Tällaisesta meidän täytyy päästä. Ja tässä suhteessa tulee Betlehemin tähdeksemme planeetta Saturnus, ja oppaaksemme käsky: *älä ole paha vastaan.*

Saturnus on karmallisten tekojemme järjestäjä, hyvien ja huonojen. On selvää, että jos tahdomme Mestaria seurata, täytyy meidän kieltäytyä Pilatuk-sen ja sotilas-pyöveleiden seuraamisesta. Emmekä omasta puolestamme huuda kosta, vaan Mestarin tavalla rukoilemme anteeksiantoa vainoojillemme. Anteeksianto johtaa ylösnousemukseen, ensin mystil-liseen kuolemaan ja sitten ylösnousemukseen. Sil-loin osaamme tehdä työtä siinä Jumalan valtakun-nassa, joka Vuorisaarnan Mestarin johdolla toteutuu hapatuksen tavalla ihmiskunnan elämässä täällä maankin päällä.

IX.

JÄRKKYILYÄ.

Pekka Ervast puhuu siitä, kuinka Jeesus teki maapallon lähtökohdaksi, joten Jeesuksessa alkanut uusi elämä alkaa Mars-kokemuksesta. Entiset kolme suurta viikimystä joudutaan tällöin kokemaan yhdeksänä suurena psykologisena kokemuksena.

Pistis Sophiassa puhutaan näistä Jeesuksen saavutuksista suurina järkkyyilyinä. Siinä mm. sanotaan: »Tapahtuipa sitten, kun Jeesus oli tullut taivaaseen, kolmen tunnin perästä, että kaikki taivaan voimat järkkyyilivät ja kaikki toinen toistansa vastaan lähtivät, ne ja niiden aioonit kaikki ja niiden alueet kaikki ja niiden järjestöt kaikki, ja maan kamara kaikkiaan järkkyyili myöskin ja kaikki, jotka sen pinnalla asustivat, ja kaikki ihmiset maailmassa järkähtelivät ja opetuslasten mieliä nämä myöskin järkyttivät, ja kaikki ajattelivat: Kyllä kai maailma nyt sijoiltaan vyöryy». Ja edelleen: »Eivätkä kaikki tai-

vaan vallat lakanneet järkkylemästä, ne ja koko maailma ja kaikki liikuivat toinen toistansa vastaan Tybin kuukauden viidennentoista päivän kolmannesta tunnista lähtien aina aamun yhdeksänteen hetkeen asti. Ja kaikki enkelit ja kaikki heidän arkki-enkelinsä ja kaikki korkeuden vallat, kaikki ylistystänsä lauloivat sisäisten sisäisille, niin että koko maailma heidän äänensä kuuli; eivätkä ne tauonneet siitä, ennenkuin aamun yhdeksäntenä hetkenä vasta».

Tässä järkkyleyssä herättää huomiota erikoisesti tuo lause ja ajatus, että järkkyley kesti »päivän kolmannesta tunnista lähtien aina aamun yhdeksänteen hetkeen asti». Sillä tämähän käy yhteen Pekka Ervastin esityksen kanssa, että Jeesus teki Maan lähtökohdaksi, maan, joka on kolmas planeetta ja edustaa vanhan kaavan mukaan kolmatta vihkimystä, vihkimysten kolmatta tuntia. Kun nyt ihminen kääntää miekkansa ristiksi, niin hänen on koettava yhdeksän suurta psykologista kokemusta, ennenkuin hän pääsee aamuun, siihen uuden elämänymmärryksen valoon, mikä Mars-planeetan voittamisesta seuraa.

Mennäksemme tästä eteenpäin voimme ajatella, että tuo Jeesuksen voittama ja avaama uusi elämä on jatkuvasti pyrkinyt sisäisestä maailmasta tähän näkyväiseen maailmaan. Voittavana se on päässyt esiintymään niiden ihmisten elämässä, jotka ovat lähteneet seuraamaan Jeesusta Vuorisaarnan opin mukaisesti niin opissa kuin käytännössä. Mutta kun kirkko hylkäsi Mestarin opettajana, silloin tuo uusi voima

on purkautunut negatiivisesti järkyttävänä. Se on ihmisten käsissä muuttunut ahdasmielisyydeksi, uskonvainoksi, sodaksi, ja tuoksi julmuudessaan kauhistuttavaksi inkvisitioksi.

Eräs järkytyksen muoto on ns. stigmatisaatio. Joku ihminen saa ruumiiseensa ristiinnaulitsemista vastaavat verestävät tai suorastaan verta vuotavat haavat. Erittäin tyypillinen on meidän päivinäme esiintyvä *Therese Neuman* katolisessa Saksassa. Hän on jatkuvasti perjantaisin esittänyt Jeesuksen matkan Golgatalle, ja hänen ristiinnaulitsemisensa siellä. Esityksensä aikana *Therese Neuman* puhuu niitä kielä, joita ristiinnaulitsemisen yhteydessä eri henkilöt käyttivät. Esityksen aikana hänestä vuotaa runsaasti verta, jolloin hänen painonsa vähenee. Pian hän kuitenkin tulee entiselleen. Hänen ruokanaan on vain jokin ehtoollisleipä.

Nyt on selvää, että tuollainen ilmiö ei synny tyhjästä. Eikä vain sattumasta. Huomaamme siinä parikin syytä, tai vaikutinta. Yksilöllisen jälleensyntymisen kannalta asia on nähtävästi niin, että *Theresea* on elänyt Jeesuksen aikalaisena, rakastanut Jeesusta, seurannut häntä Golgatalle, ja syvästi järkyntynyt kaikesta näkemästään ja kokemastaan. Rakkaus, puhdas inhimillis-jumalallinen rakkaus, on tehnyt *Thereseasta* sen, mikä hän on. Hän on saanut ja ottanut tehtäväkseen palvella ihmiskuntaa tuolla tavalla.

Esiintymisellään *Theresea Neuman* antaakin kahdenlaista opetusta. Ensiksikin hän tällätavoin antaa todistuksen eli näytteen siitä, että Jeesus Kristus ja

hänen ruumiillinen Golgata kokemuksensa on todella historiallinen tapaus, eikä suinkaan vain jokin myytti.

Toinen Theresean antama opetus on kuin huutavan ääni kristikunnan henkisessä tietämättömyyden pimeydessä. On kuin hän tällä esiintymisellään sanoisi — hän ei sano sitä ääneen eikä hän sellaista edes ajattele, mutta se on Kohtalo joka Theresean kautta omalla tavallaan puhuu: »te sanotte itseänne kristityiksi. Hyvä on. Mutta te olette kokonaan hyljänneet Kristuksen opin. Olettepa asettuneet sitä suostaan vastustamaan. Sensijaan te olette ottaneet kristillisyytenne lähtökohdaksi edeltäjienne, juutalaisen papiston järjestämän ja valtiovallan toimeenpaneman Jeesus Kristuksen verisen teloituksen. Tämän Jeesus Kristuksen marttyyrikuoleman te olette — lievemmin sanoen — väärin ymmärtäneet ja väärin tulkinneet, ja niin olette siitä tehneet karkean sijaissovitusopin. Todellisuudessa te siten yhä rääkkäätte ja piinaatte Jeesus Kristusta ja hänen todellisia oppilaitaan. Minussakin te näette yhden sellaisen. Minäkin olen yksi teidän karkean sijaissovitusoppinne uhri». Theresea itse ei näin sano. Eikä hän edes ajattele mitään sellaista. Sellainen ajatus on aivan vieras hänelle. Hän ei valita eikä ketään moiti. Hän vain on se mikä on. Mutta Kohtalon kädessä Theresean esiintyminen on kuin huutavan ääni kristikunnalle.

— — —

Onkin vielä erikoisesti merkille pantavaa, että tuo erittäin tyypillinen stigmatisoitu Theresea Neuman

esiintyy Pekka Ervastian suuren ja mullistavan työn aikana. On niinkuin Kohtalo sillä tavoin erikoisesti huomauttaisi, että uudistus on todella välttämätön.

Niinpä jatkammekin nyt seurataksemme järkkyyliä aiheuttavaa henkisen voiman jatkuvaa tuloa ihmiskuntaan.

Jeesuksessa Kristuksessa maapallo sai — niinkuin Pekka Ervast esittää — korkeamman minän. Maapallon entinen johtaja Saatana jäi maapallon alemmaksi minäksi. Vieläpä niin, että Karma jäi edelleen Saatanan käteen. Koko tämä lähes parituhatta vuotta on ollut järkkyyliä johtuen siitä, että Kristus on pyrkinyt tähän fyysilliseen maailmaan. Kun se riittävässä määrässä tapahtuu, merkitsee se Kristuksen toista tulemistä. Mutta se ei merkitse, että Jeesus Kristus syntyisi uudelleen. Se merkitsee, että esiintyy taas uusi Opettaja, uusi suuri Vapahtaja, niinkuin Pekka Ervast sanoo. Ja tämä on nyt meidän päivinämme tapahtunut. Jumala kosmillisena Isänä, Voimana ja Majesteettiutena on astunut ihmiskuntaan. Henkivallat ovat taas järkkyneet sillä tavoin, että Pekka Ervastian suuressa saavutuksessa tuli mahdolliseksi henkisessä uudestisyntymisessä sivuuttaa kuusi entistä suurta vihkimystä, jotka sitten voidaan kokea syvennettyinä yhdeksänä suurena psykologisena kokemuksena. Pekka Ervast teki Saturnuksen lähtökohdaksi, jolloin Uranus on ensimmäisenä nyt alkaneessa Isän vihkimyssarjassa. Niinkuin Pojan vihkimyssarjassa on lähtökohtana miekan kääntäminen ristiksi, samoin on nyt sen lisäksi pahanvastustamattomuus kulmakivenä Isän ryhmässä. Sii-

nä yhdistyy ja muodostuu uudeksi siirtoliikkeeksi Saturnuksen ja Uranuksen yhteisvaikutus.

Nyt on järkkyyli saava uuden käänteen täällä fyysillisessä maailmassa. Nyt alkaa järkkyyllä Saatanan valta. Alkaa järkkyyllä kaikki se, mikä rakentuu Vuorisaarnan siveysopin vastaiselle itsekkyyden ja väkivallan opille ja hengelle. Fyysillisen maailman julkinen näyttämö tarjoaa tässä suhteessa valtavat näytelmän.

— — —

Edellä oli puhe siitä, että juutalaisessa kansassa oli erikoisena piirteenä sukupuolisen lemmen naisellinen puhtaus. Niinpä sitten juutalaisen kansan kautta saattoi Jumala astua ihmiskuntaan Rakkautena, Äitinä. Kun nyt Jumala on astunut ihmiskuntaan Suomen kansan kautta Isänä, Voimana ja Majesteettiutena, niin tämä herättää kysymyksen: onko siis Suomen kansassa ollut jotain jumalallisen voiman ja majesteettiuden vastaavaisuutta?

Tämän asian vaatimus tulee lähemmin ja asiallisesti ilmaistuksi Pekka Ervastin antamassa ohjeessa: meidän on opittava olemaan tottelematta maailman auktoriteetteja.

Ajatellessamme Suomen kansan muinaista ja nykyistä historiaa voimme todeta, että jotain tuolaista itsenäisyyden, vapauden ja siitä johtuvan tottelemattomuuden henkeä siinä on ollut. Tämä näkyy Kalevalassakin. Niinpä Aino, Joukahaisen sisar, mieluummin tuhoutuu, kuin alistuisi toisten hänelle suunnittelemaan, hänen itsenäisyyttään loukkaavaan

kohtaloon. Samoin Kullervonkin tuho johtuu — ainakin osaksi — hänen itsenäisyyttään loukkaavista seikoista.

Nykyisessä Suomen kansan historiassa — siis noin piispa Henrikin ajoista saakka — voinemme myös nähdä piirteitä tästä samasta ominaisuudesta. Mutta vasta Pekka Ervastian aikana tämä ominaisuus tuli tehokkaammin näkyviin; jolloin se myös pääsi näyttämään arvonsa ja merkityksensä. Kun tsaarivalta alkoi pettää tehtyjä sopimuksia, asettui Suomen kansa passiiviseen vastarintaan. Suurlakossa 1905 tämä passiivinen vastarinta — jonka sisäisenä voimana ja voiman kokoojana oli nimenomaan Pekka Ervast — pääsi näyttämään voimansa. Suuri ja mahtava tsaarivalta perääntyi. Ja P. E. sanoi, että Suomi olisi saavuttanut suoralta kädeltä itsenäisyyden, jos kansa omassa sisäisessä elämässään olisi pysynyt yksimielisenä. Mutta valitettavasti sattui pieni kahakka omien kansalaisten kesken jossain Siltasaarella Helsingissä. Samalla siinä laskettiin siemen jakautumiseksi ns. punaisiin ja valkoisiin. Itsenäistyminen siirtyi muutamia vuosia eteenpäin.

Passiivisen vastarinnan kautta Suomen kohtalo muodostui kuitenkin sellaiseksi, että Suomi vapautui kokonaan sotajoukosta. Suomella ei ollut ensinkään omaa sotaväkeä silloin, kun kohtalo muodostui sellaiseksi, että joulukuussa 1917 Suomen tarvitsi vain julistautua itsenäiseksi.

On kokonaan toinen asia, ettei Suomi ole vielä — sanokaamme toistaiseksi — itsekään ymmärtänyt, ei täysin oivaltanut passiivisen vastarinnan arvoa ja

merkitystä. Mutta niinhän ei juutalainen kansa ole ehkä senkään vertaa ymmärtänyt sen vaalimansa aatteen arvoa, joka teki Jeesus Kristuksen ruumistumisen mahdolliseksi. Kuitenkin jumalallinen inkarnatio tapahtui Palestiinassa, niinkuin se nyt taas on tapahtunut Suomessa.

Ja Pekka Ervast on edelleen viitoittanut Suomen kansalle passiivisen vastarinnan tietä. Hän on sanonut, että Suomen tehtävä tulee olemaan täydellinen aseista riisuutuminen. Ja hän lisää, että jos Suomi — tai joku muukin kansa — sen tekee, tekee sen omasta vapaasta tahdostaan ja aloitteestaan, silloin se kansa tuon tekonsa kautta on kuin julistautunut pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä.

X.

VITKASTELUA.

Esityksessämme olemme nyt tulleet sellaiseen kohtaan että haluaisimme kysyä: miksi me ihmiset ja kansat ja kirkot vitkastelemme? Miksi kulutamme aikamme haaveissa tai epäinhimillisissä puuhissa?

Vitkastelijoinakin meidän täytyy ymmärtää eräs asia: elämä on järjestyksen alainen. Ellemme seuraa mukana, voimme jossain kriittisessä vaiheessa tipahtaa tienviereen.

Se siitä. Joka tapauksessa elämä etenee. Vanha tilittäytyy karmallisena purkautumana, uutta avautuu ihanteen syventymisenä, uuden luonnonvoiman esille astumisena.

Karma purkautuu osaksi sotina — joissa taas aiheutetaan uutta karmaa — osaksi sairauksina, menetyksinä, luonnon mullistuksina.

Ja joskin ihmiskunnan historiassa on paljon kaunista, jaloa, rakkaudellista ja uhrautuvaista, niin paljon siinä on myös eläimellistä himollisuutta, raa-

kuutta, julmuutta. Sitä on niin ihmisten yksityiselämässä kuin joukkojen ja kansojen elämässä.

Kirjoitetut historiathan ovatkin valtaosaltaan raakuuksien ja julmuuksien kertomista. Ja kaikki tuo oveluus, raakuus ja julmuus on painunut meidän karmaamme, josta se meidän päällemme purkautuu.

Ottakaamme pari näytettä historiasta, yksi yksityiselämästä, toinen kansojen elämästä. Kansojen elämästä valitsemme vuosina 1336—1405 eläneen mongolisen valloittajan, jonka nimeksi on merkitty *Tamerlan*. Hän oli aluksi palkkasoturi päällikkö, joka jatkuvasti raivasi tiensä valtaan. Hän valloitti koko Keski-Aasian, voitti ja otti vangiksi Turkin sulttaanin ja niin edespäin. On hyvin tyypillistä kun hänestä sitten sanotaan, että hän piti suuressa arvossa tieteitä ja sivistystä. Yhtä tyypillistä on sitten kun kerrotaan, että hän huvikseen antoi pystytellä torneja poikkihakatuista ihmisten päistä. Niin, tosiaan: olivathan ihmisten päät jalointa ainetta sankaripatsaitten pystyttämiseksi! Ja toiseksi: sellaisten tornien katselemisessa tuo tieteitten, taiteitten ja sivistyksen harrastaja saattoi ensiksikin ihailla kättensä töitä, omia aikaansaannoksiaan, ja toiseksi: hän siinä tornejaan ihaillessaan saattoi edelleen kehittää tieteellisiä, taiteellisia ja sivistyksellisiä ominaisuuksiaan...

Emme ota enempiä henkilökohtaisia näytteitä kansojen elämästä. Ymmärrämme ilman muuta, että Tamerlan oli vain tyypillinen näyte menneisyydestämme. Ja kaikki se on nyt ihmiskunnan karmassa.

Toisena näytteenä, näytteenä yksityiselämästä,

otamme kreivitär *Erzsébet Nádasdyn*, joka oli syntysisin kuuluisasta siebenbürgeniläis-unkarilaisesta Bathoryn aatelissuvusta. Hän tahtoi pysyä nuorena ja tulla yhä nuoremmaksi. Siinä tarkoituksessa hän houkutteli linnaansa nuoria tyttöjä, murhautti ne ja kylpi niiden veressä. Ja ennenkuin hänet 1610 teljettiin vankilaan, jossa hän 1614 kuoli, oli hän tuollatavoin ennättänyt murhata 600 nuorta tyttöä.

Mutta entäs karma? Jeesus sanoo, että meidän on tehtävä tili jokaisesta turhasta sanastammekin...

Emme voi otaksua, että nuo nuoret tytöt olisivat iloisella mielellä uhrautuneet kreivittären nuorentumispyrkimyksille. Emme liioin voi otaksua, että nuo tytöt olisivat osanneet Jeesuksen tavalla sanoa: Isä, anna hänelle ja hänen apulaisilleen anteeksi, sillä hän ja he eivät tiedä mitä tekevät. Hyvä olisi, jos nuo 600 tyttöä olisivat osanneet niin sanoa. Mutta me emme voi olettaa heidän niin sanoneen. Päinvastoin on mahdollista, että nuo nuoret avuttomat tytöt, huomattaessaan missä tarkoituksessa heidät oli kreivittären linnaan houkuteltu, että nuo avuttomat tytöt joutuivat kuka minkinlaisen kauhun ja järkytyksen valtaan. Ja kaikki se kauhu ja järkytys on nyt ihmiskunnan karmassa valmiina purkautumaan, vaatimaan hyvitystä niille sieluille, joittenka ruumiillinen elämä tuli tuollatavoin tuhotuksi. Niinkuin myös huutaa hyvitystä Tamerlanin kunnian ja vallanhiimon ja sivistysharrastusten hintana tuhottujen ihmisten elämä.

Todella: kyllä meillä ihmisillä jo on aika herätä. Kyllä nyt jo voisimme nöyrytyä Elämän edessä. Kai-

keksä karmallisessa ankaruudessaan elämä on sentään armollinen. Me saamme syntyä tänne maanpäälle, ja Elämä odottaa — niinkuin Pekka Ervast sanoo — että me kasvattaisimme niitä siveellis-henkisiä pääomia, joilla sitten voimme velkamme maksaa.

Ja sitten toinen asia: me emme noin vain voi pestä käsiämme Tamerlanin ja Nâdasdyn kreivittären suhteen. Sillä aivan tamerlamaisesti maailman kansat parhaallaankin panevat kaiken valtiollisen, yliopistollisen ja kirkollisen tietonsa, kaiken tieteellisen, taiteellisen ja sivistyksellisen taitonsa toistensa päämenoksi. Siten me olemme Tamerlanin rinnalla ja hänen kanssaan yhteisvastuussa kaikesta.

Entä sitten Nâdasdyn kreivittären asia? Hänestä sanotaan, että hän oli kuuluisa taikauskoon perustuvasta julmuudestaan. Mikä oli tuo taikausko? Hän uskoi nuorentuvansa kylpemällä murhattujen nuorten tyttöjen veressä. Mutta ollaksemme asiallisen rehellisiä ja oikeudenmukaisia emme voi noin vain kieltää, etteikö kirkollinen kristikunta olisi ainakin välillisesti osallinen tuollaiseen taikauskoon. Oikeaoppisessa mahtipontisuudessaan kirkollinen teologia oli kieltänyt sekä jälleensyntymisopin että Vuorisaarnan siveysopin. Tilalle asetettiin verisen karkea ja taikauskoinen sijaissovitusoppi. Näin oli ihmisiltä otettu järjellinen ihmiselämän ymmärtäminen ja siveellinen vastuuntunto. Tilalle jäi vain taikauskoinen luottamus rikollisesti murhatun nuorehkon ihmisen, Jeesuksen, vereen.

Niinpä nyt Nâdasdyn kreivitär ei oikeastaan tien-nyt elämästä enempää kuin mitä kirkolliselta taholta

oli hänelle tuollatavoin opetettu. Ja tässä oli pääasiallisesti kaksi asiaa. Ensiksi: tuo veri, kun siihen luotamme ja uskomme, puhdistaa meidät kaikesta synnin saastasta. Toiseksi: elämme me miten tahansa, teemme me mitä tahansa, siveetöntä ja rikollista, niin kaikki se annetaan anteeksi, kaikki se tulee pyyhkäistyksi pois, kunhan vain uskomme tuon nuorehkon ihmisen, Jeesuksen, murhaamalla vuodatettuun vereen.

Nyt emme voi kieltää, että Nâdasdyn kreivittären taikauskoisen julma menettely oli tuon kirkon karkean ja taikauskoisen sijaissovitusopin omalaatuis-taan käytäntöön soveltamista. Sillä kirkon oppi oli omiansa — vaikkapa tietämättään — inspiroimaan kreivitärtä seuraavaan tapaan. Kun nuorehkon, viattoman, murhatun ihmisen, Jeesuksen, veri voi poistaa ihmisestä synnin ja saastan, niin varmaan sellainen veri poistaa ihmisestä myös tuon kiusallisen vanhen-tumisen. Ja niinpä kreivitär valitsikin uhreikseen nimenomaan nuoria, viattomia tyttöjä. Ja toiseksi: vaikka minä näin menettelen, niin enhän minä siinä ainakaan mitään menetä. Sillä uskonhan minä — niinkuin kirkko opettaa —, että uskomalla Golgatal-la vuodatettuun vereen, annetaan minulle anteeksi kaikki minun syntini, rikokseni ja pahat tekoni.

Niin, kyllähän me ymmärrämme, että Nâdasdyn kreivitär menetteli ylön julmasti. Ja ymmärrämme myös, että hän on vastuussa menettelystään. Mutta edelläsanoitusta käy myös eittämättömän selväksi, että me karkeine sijaissovitusoppeinemme olemme myös yhteisvastuussa Nâdasdyn kreivittären kanssa.

Sentähden toistamme vielä, että etenkin meillä ns. länsimaalaisilla — niinkuin taas itämaalaisilla omalla tavallaan — on aika herätä taikauskoisen julmista uskomuksistaamme.

Tässä suhteessa tulee uhrikäsitteen oikea ymmärtäminen ja sen oikea käytäntöön soveltaminen meille mullistavaksi käännekohdaksi. Uhri ei ole sitä, että me uhraamme toisia ihmisiä, joko kuvittelemamme hirmujumalan lepyttämiseksi tai omaksi menestykseksemme. Sellainen on rikollisuutta. Uhri on siinä, että me uhraamme itsemme seurataksemme sisäistä Jumalaamme, henkemme Isää, Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

— — —

Tämän luvun alussa oli jo puhetta siitä, kuinka elämä etenee ja syvenee. Uutta aukenee ja menneisyys purkautuu karmana lunastettavaksi. Tästä seuraa myös, että joitakin arvoja on jatkuvasti uudelleen arvioittava. Niinpä Pistis Sophiassa puhutaan kiintoisalla tavalla astrologisen horoskoopin merkityksen muuttumisesta. Siinä Jeesus kertoo — niinkuin jo edellä on puhe ollut —, että hän otti vastustavilta voimilta kolmanneksen heidän voimastaan ja sai aikaan, että ne voimat, jotka aikaisemmin olivat vasemmalle kääntyneinä tehtäviänsä tehneet, että ne nyt tulivat olemaan vuoroon kääntyneinä kuusi kuukautta oikealle ja kuusi kuukautta vasemmalle. Tällöin Maria mm. kysyy: »Herra, eivätkö siis horoskoopinlaattijat ja neuvottelijat tästä hetkestä alkaen ihmisille julista julki, miten heille on käyvä?»

Tällöin Jeesus vastasi Marialle: »Jos horoskoopin-

laatijat huomaavat Kohtalon ja sfäärin vasemmalle kääntyneinä niiden ensi ulottuvaisuuden mukaan, niin heidän sanansa toteen käyvät, ja he sanovat, mitä tapahtuva on. Mutta jos he Kohtalon tai sfäärin oikealle kääntyneenä tapaavat, mitään totta eivät he kykene virkkamaan, sillä minä heidän vaikutuksensa vaihtanut olen».

Tämä on kiintoisa lausunto. Sillä siihenkin sisältyy kehityksen toteaminen. Alkuaan, tai jostain kehityksensä kohdasta, ihmiset ovat tähtivoimien vaikuttamana horoskoopin sitomia. He ovat sitä siihen asti kun he elävät pääasiallisesti persoonallista elämää. Mutta kun he alkavat elää Kristus-elämää Vuorisaarnan Mestarin johdolla, silloin Kristus-voima hallitsee ja voittaa heissä tähtivoimat.

On kiintoisaa huomata, että jotkut omankin aikamme horoskoopinlaatijat ovat tämän huomanneet. Niinpä jotkut kristosofit kertoivat keskustelustaan erään horoskoopinlaatijan kanssa. Horoskoopinlaatija oli huomauttanut, että henkisille ihmisille ei oikeastaan kannata laatia horoskooppia, sillä se ei heihin nähden enää pidä paikkaansa.

Entä mitä sanoo Pekka Ervast? Mikä on hänen kantansa? Hän huomauttaa, että astrologian tunteminen on totuuden etsijälle välttämätöntä. Kuitenkin hän lisää, ettei hän puolestaan ole siltätavoin astrologiaan perehtynyt, että hän horoskooppeja laatisi. Voisimme kysyä: miksi P. E. ei ryhtynyt horoskooppeja laatimaan? Miksi hän ei ryhtynyt astrologiaakin uudistamaan? Voimme ilman muuta ymmärtää, että hän olisi sen tehnyt, jos se olisi ollut tarpeellista.

Mutta jos hän onkin sen tehnyt? Jos me emme vaan sitä huomanneet?

Tosiaan: hänhän on julkaissut kirjan »Tähtikoulut». Siinä hän tekee ainutlaatuisella tavalla selvää planeettojen vaikutuksesta. Oikeastaan: siinä on nyt hänen tekemänsä yleispätevä horoskooppi. Avain siihen horoskooppiin saavutetaan Vuorisaarnan siveysopin seuraamisessa. Avain on jo siinä, kun seuraamme Vuorisaarnan siveysoppia. Sitä tehdessämme — puhuaksemme Pistis Sophian tapaan — on katseemme, Kohtalomme ja sfäärimme aina kääntynyt oikealle. Silloin ei tavallinen horoskooppi enää pidä paikkaansa. Mutta »Tähtikoulut» kirjassa esitetty horoskooppi kyllä pitää paikkansa. Siinä horoskoopissa hallitsee Kristus, taivaallinen Isä, ja tähtivoimat palvelevat.

Tällä tavalla Pekka Ervast onkin todellinen, ainutlaatuinen uudistaja ja kehityksen eteenpäin viejä. Kirjassaan »Suuret uskonnot» hän on uudistanut viidennen juurirodun uskonnot. Kirjassaan »Kalevalan avain» hän on uudistanut Kalevalan, tai hän on sen oikeastaan uudestaankirjoittanut. Ja ennen kaikkea hän on uudistanut Vuorisaarnan, ihmiskunnan johtavan ja keskeisen siveysopin. Hän on luonut suuren Maailmanuskonnon, sellaisen, joka uudistettuna sisällyttää itseensä Jeesus Kristuksen ja Buddhan ja kaikkien suurten opettajien uskonnot. Ihmiskunnalle on ratkaisevasti alkanut henkeen palautumisen tie. Sentähden toistamme vielä kolmannen kerran: miksi vitkastelisimme!

XI.

INHIMILLINEN JÄLLENSYNTYMÄ.

Kun kirkko kielsi jälleensyntymisopin ja Vuori-saarnan käytännöllisen siveysopin, silloin kaikki meni pimeäksi; niinkuin jo edellä on puhe ollut. Tärkeimmät tapahtumat ihmiselämässä siirtyivät jonnekin epämääräiseen maailmanloppuun, ja nekin järjettömiksi vääntyneinä. Myöskin se vähä mikä jäi käytäntöön, sekin vääntyi nurinpäiseksi. Uskonnon piti olla se henkinen valo ja voima, joka auttaisi ihmisiä nousemaan ylös tietämättömyydestä, ylös sodasta, veriteoista, mutta uskonto kääntyikin päinvastoin sellaiseksi, että se selittää sekä Jeesuksen teloituksen että jatkuvat veriteot sodan ja teloituksen muodossa pyhiksi ja sankarillisiksi toimituksiksi.

Ja niin sitten ollaan siinä missä ollaan. Tottumus on toinen luonto. Todellinen henkinen elämä kuitataan tyhjillä muotomenoilla, kiihkoilevilla, totuutta välttelevillä saarnoilla ja sakramentaalisilla rituaaleilla. Ja vaikka jo nähdään, tai ainakin aavistellaan, mihin ollaan jouduttu ja mihin ollaan menossa, niin

sittenkin vitkastellaan. Tottumuksesta ollaan vaivaisia, mihinkään kykenemättömiä maanmatoja suhteessa Vuorisaaressa Mestariin ja hänen oppinsa seuraamiseen. Mutta sitä uutterampia ja pontevampia sotaponnisteluihin, valtaviin veritekoihin.

Mutta todellistakin heräämistä tapahtuu. Siinä yrityksessä sisäinen Jumala ja hyvät henkivallat meitä ihmisiä tukevat ja auttavat. Me saamme jatkuvasti aloittaa elämämme uudestaan. Me synnymme jälleen ja jälleen lapseksi tänne ruumiilliseen elämään. Minkä vuoksi? Kasvaaksemme kohti päämääräämme, kohti taivaallisen Isämme kaltaisuutta.

Selvitelkäämme nyt joltain puolelta jälleensyntymisen mysteeriä. Kehityksen kannalta meidän jälleensyntymämme jakautuvat kahteen suureen jaksoon: pakolliseen ja vapaaehtoiseen. Alaikäisyytemme aikana olemme holhoojain alaisia, niinkuin Paavalin tapaan voitaisiin sanoa. Jos me kirkollisen kasvatuksen saaneina oikeaoppisina tulisimme ajatteleeksi: »en minä ainakaan halua tänne uudelleen syntyä», niin se ei muuta luonnon lakia ja elämässä vallitsevaa järjestystä. Tuollaisella väitteellä saatamme ainoastaan häiritä oman elämämme kulkua, mutta laki ja järjestys silti pysyy. Me kierrämme jatkuvasti jälleensyntymisen pyörässä kuoleman kummallakin puolella. Vaikka kuolemantakainen tuonela helvetteineen, kiirastulineen ja persoonallisine taivaaineen on jatkuvasti olemassa, on olemassa niin kauan kuin elämä tämänkaltaisessa ilmennyksessään on olemassa, niin eivät noissa tuonelan helveteissä, kiirastulissa ja persoonallisissa taivaissa ole aina ja loput-

tomasti samat ihmiset. Toisia niihin ruumiillisen kuoleman kautta jatkuvasti tulee ja toisia niistä poistuu, syntyäkseen korkeamman minänsä kautta uudelleen lapseksi tänne fyysilliseen maailmaan.

Samahan on järjestys täällä fyysillisessä maailmassa. Ihmisiä täällä aina on, mutta eivät täällä aina ole samat ihmiset. Toisia tänne jatkuvasti tulee ruumiillisen syntymän kautta, ja toisia täältä jatkuvasti poistuu ruumiillisen kuoleman kautta.

Alaikäisyytemme aikana me synnymme tänne pakollisesti siihen asti, kunnes elämäkoulussa suoritamme määrätyn täysikäisyys-tutkinnon. Teosofisessa kirjallisuudessa tätä tutkintoa on sanottu arhatiuden saavuttamiseksi. Silloin ihminen on pakollisesti jälleensyntymisestä vapaa. Hän voi valita jonkun tehtävän elämässä. Sanotaan olevan useampiaakin mahdollisuuksia. Onpa mainittu seitsemänkin mahdollisuutta. Ja yksi mahdollisuus on, että hän uhrautuu jatkaakseen edelleen tässä ihmiskunnassa. Hänen oma persoonallinen karmansa on loppunut. Mutta hän voi ottaa vapaaehtoisesti päälleen ihmiskunnan karmaa, tullen siten »syntiseksi syntisten tähden», niinkuin Jeesuksesta on sanottu. Ja täten meille selviääkin taas yksi asia. Sillä tuo sama mahdollisuus kuuluu kaikille ihmisille. Vaikkakin Jeesus saavutti siihenastisen suurimman saavutuksen, vaikka hänen uhrinsa olikin siihenastisesti suurin, niin sama mahdollisuus odottaa jokaista ihmistä. Varmaan joku tai jotkut ovat jo uhrautuneet, toiset siihen valmistautuvat. Kun he sen saavuttavat, silloin elämä ei heitä pakoita, vaan he joutuvat itse pa-

koittamaan itseään. Heiltä kysytään, tahtovatko he syntyä ja ottaa päälle tarjoutuvan tehtävän.

Pekka Ervast sanoi, että kun on oikein suuri ja korkealle kehittynyt sielu, niin häneltä tuollatavoin kysytään. Ja hän mainitsi erään sellaisen tapauksen Euroopan historiassa. Tämä oli siinä ennen suurta Ranskan vallankumousta. Korkeammalla taholla ajateltiin, että Euroopan kristityt mutta keskenäänkin riitaiset ja sotaiset kansat olisi saatava muodostumaan yhtenäiseksi valtioliitoksi, Euroopan Yhdysvalloiksi.

Mutta kuka ottaisi — kun kriittinen hetki tulee —, sellaisen tehtävän käytännöllisesti johtaakseen? Niin kysyttiin henkimaailmassa jälleensyntyviltä sieluilta. Ja kukaan ei lupautunut. Kaikki kieltäytyivät. Sillä sellainen tehtävä näytti — kaikessa monimutkaisuudessaan — liian vaikealta.

Mutta jonkunhan oli yritettävä. Ja niin esiintyi sitten yksi sielu, joka uhrautui. Ja kun se sielu sitten syntyi tänne ruumiilliseen maailmaan, oli hänellä Salaisen Veljeskunnan siunaus mukanaan. Ja se ihminen tuli sitten tunnetuksi nimellä *Napoleon Bonaparte*.

Napoleonin elämä muodostuikin kuin saduksi. Hän oli korkealle kehittynyt henki. Hän oli nerokas, taitava ja tarmokas. Ja hänellä oli suuri menestys yrityksissään. Sillä Salainen Veljeskunta tuki hänen yritystään Euroopan Yhdysvaltojen muodostamiseksi.

Mutta sitten tapahtui virhe, näennäisesti pieni virhe, mutta joka sitten kuitenkin riitti muuttamaan kaiken menestyksen tappioksi. Tästä erehdyksestä

Pekka Ervast kertoi seuraavaan tapaan. Napoleon ajatteli: jonkunhan täytyy olla johdossa. Ja koska hän selvästi näki, että hän itse oli kaikkein taitavin johtamaan, niin hän johtui ajattelemaan itseään sensijaan, että olisi vain ajatellut sitä tehtävää, jonka oli saanut ja ottanut suorittaakseen.

Tämä ajatuksissa tehty virhe johti käytännölliseen virheeseen. Niinhän ajatus yleensä on teon isä, ja tunne sen äiti. Niinpä Napoleonin ajatusvirheeseen liittyivät myös tunnesyyt. Hän päätti perustaa uuden hallitsijasuvun, dynastian. Siksi hän erosi lapsettomasta vaimostaan Josephinesta, ja meni naimisiin Itävallan keisarillisen arkkiherttuattaren Marie Louisen kanssa. Tästä avioliitosta syntyikin poika, joka heti synnyttyään nimitettiin Rooman kuninkaaksi.

Mutta Salainen Veljeskunta veti nyt kätensä pois, ja Napoleonin menestys alkoi tyrehtyä. Hän teki — niinkuin Pekka Ervast sanoi — ajattelemattoman ryntäyksen Venäjälle, joka retki muodostui lopun aluksi.

Niin, eikös vaan Laki sanokin: ken itsensä ylentää, hänet alennetaan. Sen opin me tässä tarinassa saamme vakavasti mieleemme painaa. Sillä ajattelevina ihmisinä me voimme ottaa oppia toistemmekin erehdyksistä. Napoleon itse teki vakavaa tiliä itsensä kanssa Sankt Helenan saarella. Hänhän on muistelmissaan mm. sanonut, että ihminen voi saada kynällä enemmän aikaan kuin miekalla.

Mutta Euroopan Yhdysvaltain aate on yhä toteutumatta. Ensin tuo aate siirtyi Napoleonilta silloiselle Venäjän tsaarille Aleksanteri I:lle. Hänhän pani al-

kuun ns. Pyhän Allianssin. Sekin epäonnistui, ja niin Euroopan Yhdysvaltain aate yhä odottaa toteutumistaan.

Ja sillävälän me ihmiset synnymme uudelleen ja uudelleen tänne maiseen elämään. Tämä siitä huolimatta, vaikka kirkko mahtipontisuudessaan on sen kieltänyt. Ja vaikkei Uudessa Testamentissakaan siitä aivan selvästi puhuta. Sillä elämä ei alistu siihen, mitä me kokouksissamme ja kirjoissamme määräämme. Niinpä vaikka näyttää niinkuin aurinko nousisi ja laskisi Almanakan määräysten mukaan, niin kuitenkin asia on päinvastoin niin, että aurinko nousut ja laskut on merkitty almanakkaan sen mukaan miten auringon on aikojen kuluessa huomattu nousevan ja laskevan.

Samoin on jälleensyntymisen laita. Se on luonnossa tapahtuva tosiasia, eikä se muutu ihmisten uskomusten mukaan.

Mutta ihmiset voivat muutella yksinpä pyhiä kirjojaankin. Pekka Ervast valittaen mainitsee, etteivät edes kansojen pyhät kirjat ole saaneet säilyä alkuperäisinä. Kuitenkin Uuden Testamentin kirjoitukset ovat esityksissään edelleenkin sellaisia, että niiden ymmärtäminen edellyttää jälleensyntymisen. Sillä kuinka ihminen muuten voisi saavuttaa mestariuden, taivaallisen Isän täydellisyyden, Vuorisaarnan siveysopin seuraamisen tiellä!

Sitäpaitsi Uudessa Testamentissakin puhutaan melko selvästi, että esim. Johannes Kastaja oli profeetta Elia jälleensyntyneenä. Samoin puhutaan sokeana syntyneestä miehestä, joka olisi saattanut olla sokea

niiden syntiensä vuoksi, joita hän oli tehnyt ennen syntymäänsä, siis edellisissä jälleensyntymissään.

Alkukristillisinä aikoina jälleensyntymisen aate oli tunnettu. Eihän kirkkokaan olisi sitä olemattomana tarvinnut tuomita vuonna 553. Niinpä Pistis Sophiassa — joka on ollut piilossa, eikä sitä senkään tähden ole voitu muutella kirkolliskokouksen päätöksen mukaiseksi — esiintyy kaiken aikaa jälleensyntymisen aate. Kirjan alussa kerrotaan, kuinka Jeesus ylösnousemuksensa jälkeen esiintyi yhdentoista vuoden aikana opetuslastensa keskuudessa ja opetti heitä. Jeesus kertoo, kuinka hän esiintyi äidilleen Marialle enkeli Gabrielin hahmossa, ja siten valmisti omaa jälleensyntymäänsä. Mutta Pekka Ervast sanoo — niinkuin jo edellisissä luvuissa on tullut sanotuksi —, että niin ihmiset yleensä ennen jälleensyntymistään tekevät. He etsivät itselleen sopivaa äitiä — ja isääkin —, mutta etenkin äitiä, jota sitten parhaansa mukaan auttavat ja valmistavat. Jeesus kertoo edelleen, että hän samoin esiintyi Elisabetille, jonka kautta profeetta Eliaan sielu syntyi Johannes Kastajaksi. Myöskin opetuslastensa äitejä Jeesus edeltäkäs valmisti. Niinkuin sanottu, jälleensyntymisen aate esiintyy Pistis Sophiassa alusta loppuun.

Ja sitten aamen asian päälle. Meidän päivinämme esiintyy ihmisiä, joille jälleensyntyminen on kokemuseräinen tosiasia. Niinpä suurella Opettajallamme Pekka Ervastilla olivat nämä asiat kuin viidellä sormella. Kirjassaan »Suuri seikkailu» hän antaa tohtorin Kotkan vastata rovasti Santalan epäilevään kysymykseen: »hymyilen, koska nämä asiat ovat mi-

nulle päivänselviä. Ettekö hymyilisi, jos joku kysyisi teiltä, oletteko todella itse nähnyt ja kulkenut esim. Helsingin katuja?» Pekka Ervastille oli vainajien maailma ja jälleensyntyminen sellainen selviö, kuin on Helsingin olemassaolo sille ihmiselle, joka on itse kuljeskellut Helsingin katuja. Ja P. E. yhä uudelleen opetti, että meillä ihmisillä on kaikilla samat mahdollisuudet. On vaan tyvestä puuhun noustava. Jumalan valtakunta on meille oleva ensimmäisellä sijalla, ja kaikki muu seuraa aikanaan siinä mukana.

XII.

PERIAATTEEN INKARNATIO

Jälleensyntymisaatteen innoittamina tai paremminkin johtamina tulemme nyt asian siihen puoleen, jota on sanottu Jumalan inkarnatioksi. Kysymme: mitä tämä merkitsee ihmiskunnalle? Ymmärrämme asian sillätavoin, että kun Jumala inkarnoituu alkeelliseen eli miltei eläinkuntatilassa olevaan luomakuntaan, sellaiseen, jonka ajan kello on kutsunut siirtymään ihmiskunta-asteelle, silloin Jumala, ruumistumisellaan tuohon luontokuntaan antaa sille ihmisyyden periaatteen, siinä tarvittavan voiman ja kasvavan elämän. Jumala alkaa elää ihmiskunnassa periaatteena, johon ja jonka mukaan on pyrittävä. Periaatteen herättyä ihmisissä ja ihmiskunnassa pääsee siinä vaikuttamaan voima, joka auttaa ja tukee periaatteen mukaisessa pyrkimyksessä. Kun periaate voimassa toteutuu, ilmenee siitä periaatteen mukainen elämä.

Tätä jumalallista ihmisyyden periaatetta voidaan jollain vanhalla kielellä tottuneesti nimittää vaikka Aatamiksi, joka suomeksi merkitsee Ihminen. Juma-

la — ja siis myös Ihmisen periaate — ilmenee kolmena limittäisenä virtauksena ihmiskuntaan: totuutena, rakkautena ja voimana. Tai niinkuin niitä on totuttu sanomaan: Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä. Senthden voidaan — Jumalan tai periaatteen kannalta — puhua kolmesta Aatamista, kolmesta tyylistä, jotka ilmenevät ja vaikuttavat peräkkäin, rinnakkain ja lopulta yhtenä suurena periaatteena.

Nyt muistamme, että Jeesus Kristusta on myös sanottu toiseksi Aatamiksi. Ensimmäinen Aatami oli Pyhä Henki, joka elävänä periaatteena vaikutti ihmiskunnassa. Se alkoi vaikutuksensa Lemurialla, kolmannessa juurirodussa, miljoonia vuosia sitten. Se alkoi siinä suuressa hengen vuodatuksessa, jolloin ihmiset tulivat järjestäisiksi minuuksiksi. Se periaate ilmeni ja kasvoi kaikissa suurissa profeetoissa ja opettajissa ja niiden avulla ihmiskunnassa. Täydellissimän ilmennyksensä tämä periaate saavutti Buddhassa.

Tämä saavutus valmisti maaperää ja teki mahdolliseksi toisen Aatamin, toisen perustyyppin ilmestymisen ihmiskuntaan.

Toinen perustyyppi ilmeni Jeesus Kristuksessa. Tämä perustyyppi oli Jumala Rakkautena, Äitiytenä, niinkuin Pekka Ervast sanoo. Jeesus Kristus sanookin taas olevansa tie, totuus ja elämä. Tie on periaate, oppi, jota seuraten kuljetaan. Totuus on voima, joka tukee, ja joka aina joka hetki vapauttaa. Elämä on sitten se syvempi, voittaneempi olotila, jossa opitaan olemaan, elämään ja toimimaan.

Tältä kannalta käyvät eräät Pistis Sophian esitykset ymmärrettäviksi. Siinä Jeesus puhuu opetuslapsilleen mm. seuraavalla tavalla: »kun minä maailmaan läksin, niin mukanani kaksitoista voimaa kannoin, niinkuin alusta asti olen kertonut teille, jotka Ensimmäisen Mysterion käskyn mukaan Valon Aarteiston kahdeltatoista vapahtajalta ottanut olen. Nämä minä maailmaan tullessani äitienne kohtuun heitin, nuo ne tänäpäivänä ovat ruumiissanne. Sillä nämä voimat on annettu teille ennen kaikkea maailmaa, sillä te olette niitä, jotka pelastavat kaiken maailman, niin että kestää voisitte maailman valtiain uhkat ja maailman piinat ja vaarat ja kaikki vainot, mitkä korkeuden vallat päällenne panevat. Sillä monesti olen sanonut teille, että voiman olen teihin kahdestatoista vapahtajasta pannut, jotka ovat Valon Aarteistossa. Tästäpä syystä olen alusta saakka sanonut teille, ettette maailmasta ole. En minäkään ole siitä. Sillä kaikki maailman lapset ovat aioonein valtiain (voimasta) sielunsa saaneet. Mutta voima, joka on teissä, on minulta; teidän sielunne kuuluvat korkeuksiin».

Tässä on todella kysymyksessä kuin uusi luominen. On kyseessä uuden entistä syvällisemmän jumalallishimillisen periaatteen laskeminen ihmiskuntaan. Ensimmäinen periaate oli muodostunut jotenkin kielteisyydeksi. Buddha kyllä hylkäsi kaiken taistelun, mutta jäi jotenkin kielteiseksi suhteessaan elämään. Jeesus Kristuksessa tullessa toisessa Aatamissa, toisessa ihmisyyden periaatteessa, on rakkaus kaikki kaikessa; niinkuin Pekka Ervast sanoo. Ei vetäydytä

pois elämästä, vaikka vetäydytään pois rakkaudettomuudesta. Syvennyttään rakkauden periaatteeseen, ja opitaan olemaan ja elämään siinä.

Jeesus myös hyvin tiesi tai aavisti, että tämä uusi tyyppi tulee saamaan vastustusta maailman puolelta. Mutta kaikesta huolimatta Jeesus oppeineen ja apostoleineen pani alulle tämän uuden tyypin. Sitäpaitsi se oli hänen tehtävänsä. Sanoohan hän toimineensa »Ensimmäisen Mysterion käskyn mukaan». Ja onhan selvää, että Jumala rakkautena tuki heitä, niin että he »kestää voisivat maailman valtiain uhkat ja maailman piinat ja vaarat ja kaikki vainot, mitkä korkeuden vallat heidän päällensä panevat».

Jeesus itse kesti nuo vainot. Vaikka häntä rääkättiin ja hänet ristiinnaulittiin, niin hän pysyi uskollisena uudelle periaatteelle, rakkaudelle. Hän rukoili anteeksiantoa piinaajilleen, heille, jotka eivät tietäneet mitä he tekivät. Samoin ensimmäiset kristityt, kun heitä vainottiin, saattoivat polttoroviollakin laulaa ylistystä Jumalalle. Sillä heissä eli ja vaikutti uusi voima: Jumala rakkautena.

Vähitellen kristillinen seurakunta hävisi. Muodostui valtiokirkko, joka sitten vuorostaan alkoi vainota Kristuksen seuraajia.

Mennäksemme tästä eteenpäin on huomattava, että Jeesuksen jälkeen oli vaikuttamassa kaksi Aatamia, kaksi perustyyppiä. Jeesus Kristus luonnollisesti edustaa uutta tyyppiä kaikessa majesteettiudessaan. Sitten on toisia, jotka edustavat uutta tyyppiä, mutta joissa vanhakin tyyppi jollain tavalla esiintyy. Tässä suhteessa Fransiskus Assiisilainen on erikoinen ihmi-

nen. Varmaankin hän oli edellisissä ruumistuksissaan ollut buddhalainen, ehkä hyvinkin tyypillinen sellainen. Nyt hän oli saanut Jeesus Kristukselta uuden lisän itseensä. P. E. on muistaakseni tästä joskus huomauttanutkin. Ja tämä lisä teki Fransiskuksen hyvin erikoiseksi. Kaikessa kieltäytyneisyydessään hän tunsi itsensä erinomaisen onnelliseksi. Hän itki onnesta. Hän itki niin paljon, että hän pilasi silmänsä ja tuli lopulta sokeaksi. Mutta hän itki ilosta, onnesta.

Fransiskus oli nöyristä nöyriin. Kirjassaan »Ihmisyyden uskonto» Pekka Ervast kertoo hyvin kuvaavan tapauksen Fransiskuksen nöyryydestä. Tekisi mieleni ottaa koko kertomus tähän. Mutta koska jokainen voi sen mainitusta kirjasta itse lukea, niin otan tähän vain lopun. Fransiskus kulki yhdessä veli Leonen kanssa, joka oli Fransiskuksen parhaita ystäviä. Kun he kerran kulkivat paljain jaloin, nälkäisinä ja väsyneinä, sanoi Fransiskus Leonelle: »sinun pitää kirjoittaa muistiin, mitä nyt sanon. Mikä on kaikista suurin onni?». Ja Fransiskus lopuksi sanoo: kuvittele, että me vihdoinkin, nälkään nääntymäisillämme, kuumeen meitä uhatessa, kolkutamme luostarin ovea, kolkutamme jo kolmannen kerran, ja yhä meille vastataan tylästi: menkää pois täältä, ettekö tiedä, että ette pääse tänne: tuossa on spitaalisten sairaala, menkää sinne! »Kuvittele, veli Leone, että ovenvartijaveli vastaa meille näin; — jos silloin kiitämme Jumalaa siitä, että hän sanoi meille totuuden, koska olemme kaikista kurjimpia ihmisiä maan päällä, joille spitaalisten sairaala on liian hyvä, niin se on kai-

kista korkein onni. Oi, veli Leone, kirjoita tämä muistiin».

Täytyy myöntää, että tuo esitys, otettuna noin suoralta kädeltä, tuntuu jotenkin liioittelulta, tai ainakin yksipuoliselta. Sillä jos tavallisella järjellä ajattelemme asiaa riittävän pitkälle tulemme siihen tulokseen, että meillä pitäisi aina olla tuollaisia tylyjä luostarin ovenvartijaveljiä, jotta meillä olisi tilaisuus kokea suurinta onnea. Niinpä Pekka Ervast joissain toisissa yhteyksissä omasta puolestaan sanoo, että hän tuntee itsensä sairaaksi, jos henkinen työ epäonnistuu, jos veljien keskuudessa on epäsopua. Mutta kun hän näkee, että ihmiset henkisesti yrittävät, että veljesrakkaus pääsee vallitsemaan, silloin hän tuntee olevansa aivan terve. Ja me ymmärrämme, että tämä on luonnollinen asiain tila.

Asia käy ymmärrettäväksi ajatellessamme, että ihminen on sillätavoin kaksinainen olento, että hän alemmassa puolessaan on persoonallinen olento, ja että hänen sisällään on mestari-tajunta. Fransiskus joutuu tuossa puheessaan edustamaan pyhimyksellistä persoona-tajuntaa. Voisimmekin sanoa: mikä sopii pyhimykselle, ei riitä Mestarille. Mutta persoonatajunnan kannalta Fransiskus tuossa puheessaan Leonelle antaa meille oivallisen opetuksen. Persoonallisuudessamme emme saa tehdä itsestämme numeroa. Niinkuin teki Napoleon aikanaan, josta edellä oli puhe, ja niinkuin me ihmiset, senpahempi, olemme taipuvaiset tekemään. Kun meistä tulee totuudenetsijöitä, kristittyjä, teosofejä, kristosofejä, täytyy meidän persoonallisuuksina aivan kuolla, mystillisesti

kuolla. Persoonallisuuksina emme saa asettaa itseämme millekään korokkeelle, emme asettaa mitään vaatimuksia elämälle. Meidän tulee ymmärtää, että maailmassa — jopa maailmallisiksi menneitten »luostari» veljien piirissä — meidät voidaan heittää menemään kuin käytetty pyyheriepu. Niinkuin tuli Jeesus heitetyksi. Niinkuin tuli heitetyksi Stefanus. Niinkuin tulivat heitetyksi apostolit. Ja ensimmäiset kristityt. Ja gnostikot.

Mutta sitten meissä on toinen puoli. Meissä on Jumalan valtakunta. Siinäkin puolellemme meidän tulee olla nöyriä, mutta nöyriä ensin ja yli kaiken Jumalan edessä. Ja siinä nöyryydessämme lujia, kuin majesteettinen kallio. Emme petä totuutta, vaikka sen johdosta joutuisimme kärsimään, joutuisimme marttyyreiksi. Niinkuin joutui Jeesus, joutui Stefanus, joutuivat ensimmäiset kristityt.

— — —

Näiden kahden Aatamin, kahden jumalallis-inhimillisen perustyyppin voimalla ja johdolla on sitten tehty jatkuvasti työtä, jotta kolmas Aatami, kolmas jumalallinen perustyyppi, pääsisi ihmiskuntaan inkarnoitumaan. Sen tulemisen tapahtumaa Jeesus Uudessa Testamentissa kuvailee. Ja Pekka Ervast sanoo, että tuo Jeesuksen kuvailema tuleminen on nyt tapahtunut. Edellä on jo tullut sanotuksi, että tämän suuren tapahtuman keskushenkilö on Pekka Ervast. Hänessä inkarnoitui ihmiskuntaan kolmas Aatami; mikäli sellaista nimitystä tahdomme käyttää. Pekka Ervastissa ruumistui Jumala universaalisena Isänä, Voimana ja Majesteettiutena.

Tähän suureen vuodatukseen kuuluvat myös -- niinkuin P. E. itse sanoi -- ne kaksi uutta aurinkokuntaamme tullutta planeettaa, joille näyttää annettun nimiksi Pluto ja X. Kaikki tämä uusi voima -- joka sisällyttää itseensä molemmat edelliset -- tukee niitä yksilöitä ja sitten erikoisesti ryhmiä, jotka opissa ja käytännössä seuraavat Vuorisaarnan Mestaria.

Nyt kysymme vielä: jos ensimmäisen Aatamin inspiratio tuki ihmisten moraalisi-järjellistä yksilöitymistä, ja toisen Aatamin inspiratio tuki ihmisten yksilöitymistä rakkaudessa, vapaaehtoisessa kärsimyksien kantamisessa, niin minkä lisän tähän tuo kolmannen Aatamin inspiratio? Olemme siitäkin jo edellä puhuneet. Mutta lisäämme lyhyesti: Isä on luoja, ja lopulta se, joka vetää kaiken takaisin. Täten kolmannen Aatamin inspiratio vaikuttaa kahdella tavalla. Meidät inspiroidaan henkisesti luomaan. Ei luomaan mitä tahansa, vaan luomaan itsestämme olentoa, joka täyttää Isän tahtoa. Ja toiseksi: meitä inspiroidaan vetämään takaisin. Ja miten se käy? Se käy siten, että samalla kertaa kieltäydymme tottelemasta maailman auktoriteetteja ja emme vastusta pahaa. Silloinhan tapahtuu vetäytyminen takaisin henkeen. Aineen ja pahan mahti voitetaan, kun Isän tahdossa ja Vuorisaarnan Mestarin johdossa luomme uutta, entistä inhimillisempää.

XIII.

JÄLJENTELEMISEN HENKI JA KARMA

Tarkkaillessamme Pistis Sophian esityksiä tulemme nyt sellaiseen asiaan kuin jäljentelemisen henki ja sen kintereillä seuraava karma. Tämän asian käsittely voi avata taas joitain erikoisia näköaloja elämän mysteerioissa.

Elämä itsessään on hierarkinen, jumaljohtoinen. Sitä se on itsessään, sanokaamme Jumalan valtakunnassa, Valkoisessa Veljeskunnassa. Sellaiseksi se pyrkii tässä ihmistenkin maallisessa elämässä. Ja sellaiseksi se muodostuu sikäli kuin osaamme järjestyä Vuorisaarnan Mestarin oppiin ja johtoon. Kristikunnalla olisi ollut siihen mahdollisuus. Ja yhä ja aina se odottaa toteutumistaan. Ensin yksityisissä ihmisissä, sitten heidän muodostamissaan ja yhä kasvavissa ryhmissä.

Mikä tässä siis kankertaa? Etenkin kun kristikuntakin pitää omaa Mestariaan Jumalana, ainakin Jumalan Poikana. Miksi ei siis hänen oppiaan ja johtoaan seurata?

Pistis Sophian tavalla sanoen: sen vaikuttaa jäljentelemisen henki. Olemme niin tottuneet menneisyyteemme, kaikkeen »isiltä perittyyn», että siitä on vaikea vapautua. Jos yritämme, vaanii meitä toinen ansa: meistä pyrkii tulemaan haaveilijoita, sellaisia, jotka jäämme tavallaan kuin taivaan ja maan välille roikkumaan.

Luontainen elämänhalu ajaa meitä kuitenkin lähemmäksi jäljentelemisen henkeä. Sillä se tekee meidät paremmin aktiivisiksi.

Mutta mikä on tuo jäljentelemisen henki? Voimme ensin sanoa: se on alemman luonnon (itseks) itsensäilytsvaisto. Mutta me ihmiset panemme siihen oman osuutemme omine tunteinemme, ajatuksinemme ja tekoinemme. Siten muodostuu astraalinen elementaali. Jotkut ovat sellaista nimittäneet ekreekoriksi. Sellainen näkymätön elementaali muodostuu yleensä aatteellisten ryhmien päälle. Niinpä siis kirkkojen ja lahkosten päälle.

Ajatellaan nyt mitä Jeesus opetti Jumalasta ja ihmiselämästä. Hän opetti, että Jumala on rakkaus ja että meidän ihmisten on myös opittava elämään rakkaudessa. Kun niin tapahtuu, silloin sellaisen ryhmän päälle muodostuu pyhä näkymätön voima. Se voima inspiroi koko ryhmää ja jokaista sen jäsentä. Ryhmä ja jokainen sen jäsen puolestaan antaa sieluvoimaansa tuohon näkymättömään pyhään valovoimaan. Ja niin inspirointi ja kasvaminen on molemminpuolinen. Niinpä Apostolein teoissa kerrottu Pyhän Hengen vuodatus kokoontuneiden opetuslasten ryhmään käy tälläkin tavoin ymmärrettäväksi. Ym-

märrettäväksi käy myös, että jos Jeesus Kristus olisi saanut olla kristikunnassa hierofanttina, johtavana opettajana, silloin kristikunnassa olisi voinut jatkuvasti tapahtua tuollainen Pyhästä Hengestä syntyminen. Totuuden Pyhä Henki olisi saanut jatkuvasti vaikuttaa, niin että ihmiset olisivat sielussaan puhdistautuneet, tulleet neitseellisiksi, äidillisiksi, jotka olisivat voineet synnyttää itsessään taivaallisen ihmisen, sisäisen Kristuksen, Jumalan pojan.

Mutta näin ei tapahtunut. Ainakin noin vuodesta 325 Jeesus menetti lopullisesti kirkkonsa.

Ja mikä tämän sai aikaan? Sen sai aikaan ihmisissä vaikuttava jäljentelemisen henki. Etenkin juutalaisuudessa oli puhuttu jumalan vihasta, eläinten ja ihmisten veriuhrista jumalan vihan lepyttämiseksi ja mielisuosion saavuttamiseksi. Jäljentelemisen henki sai aikaan, että nuo vanhat, raakamaiset, julmat ja sotaiset käsitteet pääsivät hiipimään ja kotiutumaan kristikuntaan. Tästä taas johtui, että tuo pyhä valovoima, joka ensimmäisenä helluntaina oli päässyt näyttämään voimansa ja merkityksensä, alkoi himmentyä. Se sai nyt kristikunnasta toisenlaista tunnetta ja ajatusvoimaa. Se synkistyi. Jumalan vihaa lepyttävä ja ihmisten syntejä sovittava verinen sijaissovitusoppi tuli nyt kirkon keskeiseksi ajatukseksi. Tuo alkuseurakunnan päälle muodostunut näkymätön pyhä valovoima sai yhä enemmän astraalis-elementaalisen luonteen. Se ei enää kasvattanut ihmisten tunne-elämää Marian kaltaiseen neitsyttäytyteen, ei heidän järkeään Joosefin kaltaiseen puhtauteen, rehellisyyteen, myötätuntoisuuteen. Kasvatus alkoi

mennä aivan toiseen suuntaan. Tunne-elämä painui salaperäiseen hempeilyyn, älyelämä luisevaan dogmatisointiin, sotaisuuteen, kidutuksiin, maailmanlopun tuomioilla ja loputtomilla helveteillä uhkailuun.

Kristikunta alkoi viettää todellista noitasapattia. Kirkkojen muodostama elementaali oli todellinen demoni, joka puolestaan kasvatti ihmisten sieluissa Mariaa ja Joosefia vastaavat voimat, naisellisen ja miehisen demonin. Naisellinen demoni pääsee helpommin vaikuttamaan vapaamielisissä, sanoisinko Aapeluontoisissa ihmisissä. Heissä se melkoisen helposti herättää ivanaurua kaikkea pyhää ja jumalallista kohtaan. Miehinen demoni sensijaan pääsee helpommin vaikuttamaan taistelunhaluisissa Kain-luonteissa.

Etenkin sodissa pääsee tämä kaksinainen demonivaikutus aivan rentoutuneena esille. Mitä innokkaammin miehet taistelevat, sitä hurmaantuneempia naiset ovat. Ja mitä hurmaantuneempia naiset ovat, sitä hurjempina miehet syöksyvät toistensa kimppuun. Ja taas: mitä raivokkaammin miehet toisiaan murhaavat, sitä hysteerisemmän hurmion vallassa naiset nauravat. Lopulta ei tarvitse enempää, kuin että sinellin lieve heilahtaa ja hameen helma häilähtää, niin jo alkaa kuulua naurun tyrske ja kiväärin räiske.

Siinä on täydellinen noitasapatti, pyhän perheen vastakohta.

— — —

Mutta entäs seuraukset? Seuraukset ovat jäävää-mättömät. Mutta mikä merkillistä: tuo jäljentelemisen henki, joka ihmistä on kaikkeen harhaan yllyttä-

nyt, se kääntyykin sitten syyttämisen hengeksi. Niinkuin Pistis Sophiassa sanotaan: »Jäljentelemisen henki on vihamielinen sielulle, saaden sen kaikenkaltaista syntiä ja kaikenkaltaista vallattomuutta tekemään, ja se sen kuljettaa rangaistavaksi niiden syntien tähden, joita se sen on tekemään saanut; joka tavalla se sielun vihollinen onpi».

Tämä on perin opettavaista. Opettavaista hänelle. kuka oppia tahtoo.

Että tuo jäljentelemisen henki on tuollatavoin kaksipuolinen, sen me voimme joutua omassa elämäsämme kokemaan. Kun erehdymme suunnassa, tuntuu alussa kaikki niin kevyeltä, vapauttavalta. Mutta sitten tuleekin omantunnon syytös ja rauhattomuus. Jäljentelemisen henki puuttuu asiaan uudella tavalla. Tässä toisessa vaiheessa sillä on kaksi ansaa, joihin se ihmistä houkuttelee. Aapel-luonteelle se voi inspiroida: sinä olet niin syntinen, sinä olet sellainen maanmato, joka et mihinkään kykene; turha sinun on yrittääkään. Kain-luonteelle se voi loih-tia: maailma se on paha ja huono, etkä sinä. Sinä päinvastoin voit parantaa maailmaa. Ensin nurin kaikki vanha ja huono! Sitten voidaan järjestää parempaa tilalle. Ja jos ihminen lankee näihin jäljentelemisen hengen ansoihin, silloin hänestä tulee joko maanmatomaisessa syntisyydessään maleksiva, yhdellä tai toisella tavalla vetelehtivä olento. Tai hänestä voi tulla kapinoitsija, väkivaltainen maailmanparantaja.

Ja jäljentelemisen henki, se taas vaan odottaa tilaisuutta, saadakseen syyttää sinua karman lain edessä.

Ja mikäli sinulla ei ole lieventäviä asianhaaroja, ansiotöitä, sikäli ankarana karma sinua kohtaa.

Pistis Sophiassa puhutaan tästä asiasta hyvinkin seikkaperäisesti. Opetuslapset kyselevät, millaiset seuraukset minkinlaisesta erehdyksestä, laiminlyönnistä tai paremminkin rikkomuksesta ovat, ensin kuolemanjälkeen ja sitten seuraavassa jälleensyntymässä. Ja Jeesus vastaa tehtyihin kysymyksiin. Keskustelusta saamme sen tunnelman, että Elämä on ankaraa koulua. Elämä on vakavampaa, kuin miksi sitä yleensä luullaan.

Pistis Sophiassa puhutaan myös sielun tyhjään menemisestä. Sellaisesta puhuu myös H. P. Blavatsky Teosofian avaimessa. Ihmisen koko persoonallisuus voi mennä hukkaan. Pekka Ervast taas sanoo, että parempi häviö kuin loputon piina. Mutta korkeampi itse jää, ja se synnyttää itsestään uuden persoonallisuuden. Mutta mihin joutuu se karma, jota tuo hukkaan mennyt persoonallisuus on aiheuttanut? Voinemme sanoa, että siitä vastaa pääasiassa ihmisen korkeampi minä seuraavissa persoonallisuuksissaan. Mutta osaksi siitä vastaa myös ihmiskunta kokonaisuudessaan. Etenkin kun kirkot ja kulttuurit yleensä voivat Kristus-vastaisella opetuksellaan ja menettelyllään innoittaa ja johtaa — vieläpä pakottaa — ihmisiä harhaan. Sekä yksityiskarma että yhteinen karma on lunastettava. Se lunastetaan osaksi kärsimyksellä, mutta paljon tehokkaammin tekemällä ihmiskunnassa kulttuurityötä Jumalan valtakunnassa Vuorisarnan Mestarin johdolla. Siirrymmekin nyt siihen asiaan.

XIV.

KARMALLISEN JA MESTARIN RISTIN KANTAMISESTA

Edellä tulimme siihen toteamukseen, että meillä ihmisillä on yksityistä ja yhteistä karmaa. Niinpä Jeesus oli ottanut päälleen sellaista karmaa, jonka luonteessa on purkautuminen väkivaltaiseen kuolemaan. Se karma oli lunastettava. Ja siinä lunastamisessa oli ainakin kaksi mahdollisuutta. Korkeampi mahdollisuus oli siinä, että Jeesus olisi saanut ihmiskunnasta niin paljon tukea ja ymmärtämystä työlleen, että karma olisi tullut senkautta lunastetuksi. Ja koska kysymyksessä oli väkivaltaisen kuoleman voittaminen, niin olisi ihmiskunnan puolelta, ainakin opetuslapsijoukon puolelta vaadittu riittävän suurta mystillistä kuolemaa maailmalle ja henkistä heräämistä Jeesuksen esittämään uuteen elämänymmärrykseen, että kyseellinen karma olisi sillätavoin tullut voitetuksi.

Mutta Jeesus ei saanut riittävän suurta ymmärtämystä työnsä. Sentähden hän joutui kokemaan ruumiillisen ristiinnaulitsemisen. Kuitenkin voitto saavutettiin siten, että Jeesuksen teloitus pysähtyi puolitiehen. Hänen sääriluunsa jäivät ruhjomatta, ja hän jäi valekuolleen tajuttomaan tilaan. Kalliohautaan vietyä hän sitten heräsi valekuolleesta tilasta, ja oli siten tilaisuudessa jatkamaan työtään opetuslastensa keskuudessa fyysisessä ruumiissa.

Tämä ruumiillinen ristiinnaulitseminen on jälkivaikutuksenaan aiheuttanut mm. myöhemmät stigmatisaatio-ilmiöt, joista edellä on puhetta ollut.

— — —

Siirrymme nyt aivan nykyaikaan. Sanokaamme: siihen nykyaikaan, joka on aina olemassa. Sillä käytännöllisesti katsoen me emme oikeastaan voi elää muussa kuin ainaisessa nykyaajassa. Jos me yritämme elää menneisyydessä, silloin joudumme jäljentelemisen hengen pauloihin, niinkuin edellä puhe oli. Jos taas alamme elää tulevaisuudessa, silloin meistä voi tulla haaveilijoita, ja meidän elämämme pyörä pyöräi tyhjään.

Mutta Golgata-kokemus on olemassa, vieläpä sarjoissa syventyen. Siihen asiaan saamme tutustua Pekka Ervastian »Tähtikoulut» kirjassa. Kuitenkaan se ei tarvitse mennä ruumiilliseksi ristiinnaulitsemiseksi, etenkin ei nyt enään, koska karma on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen.

Emme tässä lähde puhumaan suoraapäätä Golgata-kokemuksesta, vaan puhumme ristin kantamisesta. Ja sekin tapahtuu kahdessa sarjassa. Joudumme en-

sin kantamaan henkilökohtaista ristiämme, ja siten ihmiskunnan ristiä. Mestarin taholta voidaan meille ensin sanoa: »ota ristisi kantaaksesi». Kun sitä olemme määrättyyn päähän kantaneet, voidaan meille Mestarin taholta sanoa: »ota minun ristini kantaaksesi».

Kaikki alkaa mielen muutoksesta. Muutamme mielimme sillätavoin, ettemme enää vastusta emmekä epäile Vuorisaarnassa viitoitettua elämän tietä. Lähdemme kulkemaan Valon Temppeliä kohti, kantaen samalla purkautuvan henkilökohtaisen karmamme ristiä. Pekka Ervastin uudelleen järjestämien taivaallisen Isän viiden käskyn mukaisesti muodostuu siinä tiellä Temppeliin viisi porttia. Jokaisen portin takana avautuu erilainen sielullinen ilmapiiri, atmosfääri.

Nyt me tiedämme millainen atmosfääri vallitsee ensimmäisen portin tällä puolen. Määräävää siinä on viha, joko tavallinen tai pyhä viha, suuttumus. Opettajiltamme saamme kuulla, että portin toisella puolella on toisenlainen atmosfääri. Jumalallinen elämä on siellä hyvyyttä.

Nyt me kolkutamme portille, kolkutamme toisen kerran ja kolmannen kerran. Olisiko mahdollista, että portinvartija vastaa meidän koputukseemme sillätavoin kuin Fransiskus Assiisi Leonen kanssa keskustellessaan otaksui luostarin portinvartijaveljen heille vastaavan: »mene tiehesi! Tuossahan on spiitaalitautisten sairaala, mene sinne». Mitä me silloin tekisimme? Pitäisinkö itseäni korkeimman onnen saavuttaneena? Vai jäisinkö ihmettelemään omaa

kehnouuttani? Siinä ihmetellessäni on kuin kuulisin opastavan kuiskeen: »teillehän on avain annettu; se on jossain oven silläpuolella». Rupean etsimään, ha-puilemaan, mutta en löydä. Silloin kuulen oppaan jälleen kuiskaavan: »älä nyt ole vihainen, vaikket heti avainta löydä». Taas minä ihmettelen. Ja taas kuulen oppaan äänen, kuulen sen aavistuksen tapaisesti: »kas, suuttumus sokaisee ihmisen moraalisen järjen, niin ettei hän näe avainta». Ja nyt minulle välähtää: avainhan onkin juuri tuo Mestarin neuvo: »älä suutu». Minä koppaan avaimen käteeni, ainakin olen koppaavinani, olen yrittävinäni, mutta ovi ei vain aukene. Ja silloin minä jo todella hiukan suutun. Olen harmistunut. Olenko keho ihminen? Välähtää mieleeni — spitaalitautisten sairaala. Häpeän. Melkein masennun. Mutta en aivan sentään. Nöyryytän itseni ja yritän uudelleen. Ja kumma: eräänä päivänä huomaa — yllätyksekseni —, etten suutu. Vaikka oikeastaan olisi — vanhan kaavan mukaan — ollut syytäkin suuttua. Ja yhtäkkiä huomaankin istuvani kivikuutiolla siellä portin toisella puolella. Atmosfääri on aivan toinen. Ei mitään vihaa. On vain auringon paisteen tapaista hyvyttä.

Sitten herään siihen tietoisuuteen, että olen taas portin edustalla. Ymmärrän, että portin toisella puolella on jälleen toisenlainen atmosfääri. Nyt en enää kuluta aikaa kolkutteluihin ja keskusteluihin portinvartijan kanssa. Sillä entisestä viisastuneena ymmärrän oitis, että avain porttiin on Mestarin neuvossa: »älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas». Tätä avainta nyt yritän käyttää. Olen naimisissa. Olen suku-

puolisessa avioliitossa. Mitäs nyt? Ja tällöin minulle selviää, että sukupuolivoima ja himo ovat ainakin kaksi eri asiaa. Sukupuolivoima on luova voima, mutta himo on jotain aivan toista. Ja minä huomaan, että tuo kummallinen himo on heti aluksi karkoitettava päästä, ajatuselämästä. Aivan niin: olivathan Joosef ja Mariakin naimisissa. Ja heillä oli lapsia. Poikia heillä oli kuusi, ja tyttöjä ainakin monta. Kyllä he siis elivät sukupuolisesti, mutta he eivät eläneet himossa. He elivät puhtaudessa. Ja heidän puhtaudestaan syntyi rakkaus. Aivan niin. Nyt ymmärrän Pekka Ervastin opetuksen: »rakkautta ei ole ilman puhtautta ja puhtautta ei ole ilman rakkautta».

Ja nyt huomaankin jo olevani siellä toisen portin toisella puolella. Nyt ajattelen jo aviottomuutta. Sillä muistan Mestarin sanat: »Jumalan valtakunnassa ei naida eikä naiteta». Mutta se yritys jää seuraavaan ruumistukseen.

Silloin huomaankin jo olevani kolmannen portin edessä. Tietysti atmosfääri sen takana on jälleen toisenlainen. Ja nyt minulle on ilman muuta selvää, että avain tuohon oveen sisältyy neuvoon: »älä vanno». No, kuka minulta vaatii valoja? Jumala ei vaadi. Ei. Sillä Jumalahan juuri sanoo: »älä vanno». Ne ovat siis toiset ihmiset. Kummallista. Toinen ihminen vaatii toiselta ihmiseltä sellaista, jota Jumala ei vaadi. Ilmankos Pekka Ervast sanoo: »meidän on oltava tottelematta maailman auktoriteetteja». Niin, nyt minä ymmärrän: minä tunnustan ih-

misten välisen veljeyden, mutta hylkään heidän ylläpitämänsä tyranniuden.

Ja niin minä huomaan käveleväni kolmannen portin takana. Atmosfääri on todella kuulakas. Ihmiset keskustelevat toistensa kanssa vilpittömästi, asiallisesti, totuudellisesti: Ei pällähdä kenenkään päähänkään, että hän vaatisi valoja joltain toiselta ihmiseltä. He ehdottelevat yhteistyösopimuksia toisilleen. He lupaavat, tai eivät lupaa. Harkinnan mukaan. He myöntyvät tai kieltäytyvät.

Niin se on: on, tai: ei. Ja minä huomaan käveleväni neljännen portin edustalla. Enkä minä nyt enää tekeydy tietämättömäksi. Avain sisältyy neuvoon: »älä ole pahaa vastaan». Mullistava neuvo. Ja minä kysyn: mikä se paha sitten on? Ja minä huomaan: pahaa on kahta laatua. On sitä pahaa, jota me ihmiset tietämättömyydessämme luulemme pahaksi. Ja sitten on todellista pahaa. Todellinen paha on meissä itsessämme. Se on meidän vallanhimomme, komentamisen halumme, kostonhalumme. Se on meidän väkivaltaisuutemme. Paha on sellainen käsitys, että Jumala, tai elämä, on yleensä kaikki asiat huonosti järjestänyt. Ja sitten me rupeamme niitä järjestämään. Ylpeästi, väkivaltaisesti. Saamme vaikkapa kumouksia aikaan. Vaikkapa verisiä kaappauksia. Ja kaappauksiamme ylläpitäessämme voimme jatkuvasti vuodattaa verta. Oh, sehän se on pahaa. Siitä tulee minulle itselleni vaikeata karmaa. Ja sitten minä luulen, että se on pahaa. Ah, mitä narrimaisuutta. Sillä hyväähän minä olin tekevinäni. Minähän luulin parantavani maailmaa — tekemällä pahaa!

Ja nyt sen pahanteon karmalliset seuraukset ovat minun niskassani. Minä tunnen häpeätä. Tunnen nöyryytystä. — Mutta sitten minä ryhdistäydyn. Sillä tajuan elävästi, kuinka minun sisässäni kaikuvat Mestarin sanat: »ota ristisi kantaaksesi». Ja risti-nihän muodostavat nimenomaan kaikki ajattelemattomien tekojeni seuraukset. Minä yritän kantaa. Ja kumma: minulla on sisäinen rauha. Huomaankin jo olevani neljännen portin toisella puolella. Minulla on olallani suuri musta risti. Se on minun entisten pahojen tekojeni risti. Ja minä kannan sitä. Kannan sitä vapaaehtoisesti ja tietoisesti. Ja minulla on sisässäni rauha. Kas: on ruusu puhjennut tuohon ristiin. Nyt huomaankin istuvani pahanvastustamattomuuden kulmakivellä. Minun korkeamman päivätajuntani kivikuutio onkin muodostunut henkisen elämän kulmakiveksi. Se on niitä molempia yht'aikaa. Se on sellainen elävä kivi. Sellainen viisasten kivi.

Ja minä huomaan seisovani oven edessä, johon on kirjoitettu: »älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä». Taikasana. Sillä nyt huomaan ruusun laajenneen niin, että se koskettaa jokaista ihmistä. He eivät sitä vielä huomaa. Sillä kosketus tapahtuu siellä syvällä, sisäisessä tajunnassa.

Mutta entäs ne stigmat? Ne viisi haavaa? Kaksi käsissä, kaksi jaloissa ja yksi kyljessä? Ja minulle selviää tuo mysteerio. Nuo haavat ovat minun moraalisisessa ruumiissani. Minun käteni ovat sillätavoin ristiinnaulitut, että minä en voi niillä tehdä mitään rakkaudetonta. Ja minun jalkani ovat ristiinnau-

litut sillätavalla, että minä kävelen Mestarin jäljessä, Hänen käskyissään viitoitettua tietä. Ja minun kylkeni on puhkaistu sillätavoin, että rakkaustotuuden miekka on käynyt minun sydämeni lävitse.

Ja sitten seisonkin Mestarin edessä. Hän katsoo minua vakavasti. Ja sitten on niinkuin hän kysyisi minulta: "rakastatko minua?" Sisässäni minä ajattelen: mitenkähän minä rakkauteni Mestarille osoittaisin? Ja nyt kaikuvat sisässäni Mestarin sanat: »ruoki minun lampaitani, kaitse minun karitsoitani». Olen niinkuin olisin jotain vielä kysyvinäni. Silloin Mestari sanoo minulle aivan selvään: sinähän ymmärrät: meidän on autettava ihmiskuntaa tekemällä työtä Vuorisaarnan siveysopin pohjalta lähtevän elämän-ymmärryksen puolesta.

XV.

MYSTEERIOISTA.

1.

Mysteerioista yleensä.

Pistis Sophiassa puhutaan mysteerioista, paljon ja monella tavalla. Eikä se suinkaan ole mitään helppotajuista luettavaa. Mutta tutustuttuamme teosofis-kristosofiseen maailmankatsomukseen ja saavutettuamme siinä joitain kokemuksia, on meillä kuitenkin mahdollisuuksia perehtyä näihin asioihin.

Emme tässä ryhdy selvittelemään vanhoja mysteeriokouluja, sellaisia kuin Egyptin pyramiideissa olleita tai Pythagoraan koulua. Niistähän voidaan lukea teosofisessa kirjallisuudessa. Ne koulut ovat hävinneet. Kristikunnassa ovat mysteerioiden tilalle tulleet kirkot ja yliopistot. Pekka Ervast kuitenkin huomauttaa, että uudistuva mysteerio-opisto odottaa syntymistään. Vieläpä hän sanoo, että sellainen olisi saatava syntymään täällä Suomessa.

Niinkuin sanottu, emme tässä esityksessämme puuttu varsinaisiin mysteerio-opistoihin. Eikä Pistis Sophian esitys mahtane sellaista edellyttääkään. Pistis Sophian esityksestä voi saada sen käsityksen, niinkuin siinä puhuttaisiin joistain käsinkoskemattomista mysteerioista. Niinpä mekin esityksessämme yritämme syventyä mysteerioihin siten kuin ne itse käytännöllisessä elämässä ilmenevät. Voimme tällöinkin huomata — Pistis Sophian tapaan —, kuinka elämässä on mysteerio mysteeron sisällä, on mysteerio aukioineen mysteeron rinnalla.

2.

Pahan ja hyvän mysteeriot.

Pekka Ervast sanoo, että elämässä on pienemmät ja suuremmat mysteeriot. Pahan koulun mysteeriot ovat pienemmät, hyvän koulun mysteeriot ovat suuremmat. Sitten huomaamme, että kummankin koulun mysteeriot esiintyvät kolmiona. Pahan koulun mysteerioita johtavat Lusiferit, Ahrimanit, Saatanat. Hyvän koulun kolmiota johtavat Pyhä Henki, Poika ja Isä; niinkuin Jumalan kolminaista ilmennystä on totuttu nimittämään.

Kehityksen kannalta huomaamme, että pahan koulun ihmiskunnan elämässä yleensä vielä johtaa. Tämä näkyy erikoisesti sotalaitoksen mahtiasemassa. Ja sota on murhaa ja ryöväystä; niinkuin jo edellä on puhe ollut. Hyvän ja pahan arvot ovat silloin kokonaan nurinpäin. Murha, ryöväys, petos ja kavaluus ovat silloin hyveitä. Siihen tuhon pyörtee-

seen kootaan kaikki voimat: miehet, naiset; tieteet, taiteet; valtiot, yliopistot, kirkot.

Hyvän koulu on silloin syrjäytetty. Ne jotka sodasta kieltäytyvät, ovat olleet kuin henkipattoja. Toivottavasti — etenkin kun nyt on Karman johto siirtynyt Saatanalta Kristukselle — tässä saadaan aikaan ainakin sellainen muutos, että sotaan ei pakoteta niitä, jotka tahtovat siitä kieltäytyä. Se olisi välttämätöntä, jotta Jumalan hyvä koulu siten saisi edes alkeellisen elämisoikeuden ihmisten keskuudessa maankin päällä.

Jätämme nyt tämän ja siirrymme tutkimaan .

3.

Menneisyytemme mysteerieita nykyisyydessä.

Kirkko valta-aikanaan teki jäykän kaavan kaikesta. Kaikki oli olevinaan jumalallisen selvää. Menneisyytemme sisältyi noin 6000 vuoteen. Tulevaisuutemme oli viimeisen tuomion sanelema muuttumaton tila tai vaineen ja helvetteineen.

Älyllinen tutkimus on sitten mullistanut kirkon teorian, ja myös mahtiaseman. Materialistiseksi mennyt tiede ei kuitenkaan pääse pintaa syvemmälle. Siksi se näkee tulevaisuutemme vain yleisenä sammumisena. Menneisyyttämme se tutkii elämän kuolleista jätteistä. Mutta siinä sillä on kuitenkin kouraantuntuva aineistoa käytettävänä; joten se ei ole aivan tyhjän varassa, niinkuin se on joutunut olemaan tulevaisuuteemme nähden. Menneisyyteemme nähden tiede toteaa kehitystä. On ainakin oltu totea-

vinaan, että ihmistä aikaisemmin on ollut alempaa kehitystä. Ja vaikea pähkinä on ollut siinä, miten elämä alemmasta järjestöstä on päässyt siirtymään ylempään järjestykseen. Niinpä onkin etsitty »puuttuvaa rengasta» eläimen ja ihmisen välillä. Ensin luultiin apinan siihen sopivan, mutta siitäkin luulosta on luovuttu.

Ehkä egyptiläinen sfinksi johti harhaan ja antoi aiheen tuollaisen väliasteen etsimiseen. Sfinksissä hän oli jotkut ruumiinosat jonkun eläimen, toiset ruumiinosat ihmisen. Jos nyt joistain jätekerroksista olisi löydetty sfinksin tapainen otus, jonka jotkut ruumiinosat olisivat olleet ihmisen, toiset ruumiinosat jonkun eläimen, härän tai leijonan tai linnun, niin silloinhan siinä olisi ilmeisesti ollut tuollainen puuttuva rengas. Jos sitten vielä olisi joistain myöhemmistä kerroksista löydetty sellainen otus, jossa eläinmuoto olisi huomattavasti vähentynyt ja ihmismuoto lisääntynyt, niin se olisi vahvistanut puuttuvan renkaan olemassaoloa. Mutta tuollaista sfinksin tapaista otusta ei ole löydetty, ei enempää kuolleista jätteistä kuin elävästä elämästäkään.

Näinollen meidän täytyy jättää niin materialistiseksi menneen tieteen ahertelut kuin kirkonkin umpimähkäiset uskomukset.

Käännymme teosofian ja salatieteen puoleen. Silloin meille selviää sfinksin arvoitus. Sfinksi raottaa meille näköalan alkua. Meidän inhimillisessä olemuksessamme on jotakin, jolla on ennen ihmiseksi tuloamme suuret kehitysvaiheet takanaan. Me olemme ennen ihmiseksi tuloamme kulkeneet läpi eläin-

kehityksen, kasvi- ja kivennäiskehityksen, ja sitäkin ennen läpi kolmen elementtaalikunnan.

Mutta siirtyminen luomakunnasta toiseen ei ole tapahtunut ruumiillisessa elämässä. Se on tapahtunut jonkunlaisen kuolemanjälkeisen tajunnan eli aatteitten maailmassa. Kun aikanaan siirryimme kivikunnasta kasvikuntaan, silloin aatteitten maailmassa meidän olemukseemme lisättiin kasvikunnan aate. Samoin kun aikanaan siirryimme eläinkuntaan, niin aatteitten maailmassa meidän olemukseemme lisättiin eläinkunnan aate. Kun sitten siirryimme ihmiskuntaan, silloin meidän olemukseemme lisättiin ihmiskunnan aate.

Ja niin me ihmiset sisällytämme itseemme monta mysteeriota. Sisäisistä elementtaalikunnistamme emme tässä osaa puhua. Mutta eläimen, kasvin ja kiven aatteen kylläkin voimme sisäisesti kokea. Ja meidän onkin ne kokeminen. Henkisessä elämässämme meidän on ne lunastettava, jalostettava, saatettava ne ihmisyytemme johtoon.

Että näin on, se kuulostaa Jeesuksenkin puheista. Hänhän puhuu ihmiselämän yhteydessä eläimestä, milloin sudesta, ketusta, siasta, lampaasta. Samoin Jeesus puhuu ihmiselämän yhteydessä kasvista, milloin puutarhasta, viinipuusta, pensaasta, viljasta. Ja kivistä, kalliosta. Hänhän kehoittaa rakentamaan kalliolle.

Tähän voidaan huomauttaa, että nuo Jeesuksen puheet ovat vertauksia. Sitä ne ovat, mutta niiden takana ovat elävät todellisuudet. Kun hän kehoittaa rakentamaan kalliolle, niin se merkitsee, että mei-

dän on mietiskelyssämme mentävä persoonallisuutemme lävitse niin syvälle olemukseemme, että löydämme siellä kallion. Ja mikä on tuo kallio? Se on Elämän oma jumalallinen totuus. Yhtyessämme sisäiseen pohjakallioon, silloin samalla löydämme henkisen voiman. Sillä pohjakallio tekee kosken muodostumisen virroissa mahdolliseksi. Ja Pekka Ervast puhuu »Kalevalan avaimessa», kuinka ihminen mietiskelyssä luo kosken. Tavallinenkin koski on voimanlähde. Nykyään siihen voidaan rakentaa voimalaitos. Mutta jos maanpohja olisi vain soraa tai savea, niin kaikki joet ja virrat kaivautuisivat valtameren tasalle, eikä varsinaisia koskia muodostuisi. Niinpä huomaamme Jeesuksen sanovan, että kun rakennamme elämän oman totuuden kalliolle Vuoriisaarnan opetuksen mukaisesti, silloin se rakennus seisoo. Mutta ellemme sillätavoin rakenna, silloin rakennamme vyöryvälle hiekalle, jonka virrat ja tuulet kaatavat. Niinpä on selvää, että kirkot omatekoisine uskomuksineen ja tiede materialistisine teorioineen ja politiikka väkivaltaisuuksineen rakentavat sannalle, tai savelle. Sellaisen pohjan elämän virta vie, eikä siihen voi koskea muodostua, vaan rakennus hajoo.

Kun nyt ihminen yhtyy omassa olemuksessaan elämän omaan pohjakallioon, silloin hänen uskonsa on kosken kaltaista voimaa. Siihen muodostuu voimalaitos, joka antaa valoa ja lämpöä.

Ja niin tulee kasvitajunnan kehittäminen mahdolliseksi. Sillä myöskin sisäisen olemuksemme kasvi-maailma tarvitsee lämpöä ja valoa.

Tämä on aluksi luonnonvaraista, sellaista, että se pyrkii — niinkuin tekee puu kasvaessaan — valoon, aurinkoon päin. Tämä voi myös kuvata opetuslapsen elämässä sitä aikaa, jolloin hän oman ristinsä kantajana pyrkii viiden portin kautta Valon Temppeliin, niinkuin edellä puhe oli. Mutta kun ihminen on päässyt Valon Temppeliin ja Mestari hänelle sanoo: »kanna minun ristiäni», silloin kasvikunnan aate kääntyy hänessä sellaiseksi, että sen juuret ovat taivaissa, auringossa, Jumalassa, ja sen latva, oksat ja hedelmät kääntyvät maahan ja ihmiskuntaan päin. Niillä hedelmillä ihminen ruokkii Mestarin lampaita. Ja todellisuudessa kaikki ihmiset ovat jollain tavalla Mestarin hoidossa olevia olentoja.

Sitten eläintajunta. Meidän sisällämme on koko eläinkunta. Mutta Mestari ei varsinaisesti kehoita kaitsemaan susia, tiikereitä, karhuja, vaan ainoastaan lampaita, vieläpä karitsoita. Karitsa on varsinaisesti Jumalan, Logoksen, eläimellinen vastine. Ja kun Jumala Jeesus Kristuksessa ja Pekka Ervastissa nyt on tullut tähän fyysilliseen maailmaan, ja kun Karma on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen, sentähden sisäisen eläintarhamme määräävin periaate esiintyy nyt karitsassa. Kaikkien eläimellisten voimien täytyy meissä alistua ja luonteeltaan kesyttyä karitsamaiseksi. Kyllä meissä voi olla elefantin voimaa, leijonan tarmoa, kotkan uljuutta, karpään notkeutta, mutta laadultaan se täytyy olla karitsan tapaista, viatonta, vaaratonta.

Ihmisessä on siis sisäisesti koko luomakunta, mutta ihminen, ihmisyyys, on meissä tämän sisäisen luoma-

kunnan kruunu. Kuitenkaan me emme ole tyranni-mainen tai mielivaltainen kruunu. Se kruunu on Jumalasta. Ihmisyyys on Jumalasta. Sentähden me tulemme ihmisinä tietoisiksi siitä, että me olemme Jumalan poika. Ja poika on yhtä Isän kanssa. Poika opettelee tekemään sitä mitä Isä tekee.

Siirrymme nyt tarkkailemaan mysteeriota aivan käytännöllisessä elämässä. Huomaamme niitä olevan kolme alhaaltapäin lukien: ihminen, ihmiskunta, ja kaikkiallinen elämä. Näissä kussakin on vielä kolme mysteeriota, vai sanoisimmeko aukiota.

Ensimmäisenä alhaaltapäin on siis

4.

Ihminen käytännön mysteeriona.

Tästä asiastahan oli jo edellä puhetta. Kun kuitenkin ihminen itse on mysteerio ja samalla kaikkien muiden mysteerioiden avain, niin otamme tämän mysteerion edelleen tarkkaillaksemme, ja silloin aivan tässä käytännön elämässä.

Me ihmiset yleensä olemme jo niin pitkällä, että me jollain tavalla olemme tässä mysteeriossa sisällä. Eräs tunnusmerkki tästä on se, että entisajan laillistettu orjalaitos on poistunut. Sitä ei sellaisena enää ole. Tässä toimenpiteessä ihmisyyksilön arvo on saanut määrätynlaisen tunnustuksen. Jonkinlainen ihmisyyksilön täysikäisyys on täten tullut tunnustetuksi.

Kuitenkin tähän ensimmäisen mysteerion ensimmäiseen aukioon pääsemisessä on ne kaksi mahdollisuutta, mitkä olivat pyramiidin mysteerioon pyrit-

täessä. Jos pyrkijä onnistui valmistavissa kokeissa, tuli hänestä mysteerion varsinainen oppilas, mutta jos hän epäonnistui, jäi hän elinkaudeksi pyramiidin orjaksi.

Mikä on nyt tämä koe tässä käytännöllisen mysteerion ensimmäisessä aukiossa? Lyhyesti puhuen: se on työnilo. Se on ahkeruus, kiinnostus työhön. Jos työ on meille ikävä välttämättömyys, silloin olemme elämän mysteerion orjia. Orjamaisesti meidän on silloin raataminen, tehtäviämme tekeminen. Mihin kään emme tästä pääse. Mutta kun saavutamme työnilon, silloin elämä tässä ensimmäisessä aukiossa muodostuu mysteeriokouluksi, opistoksi.

Nyt kolkutamme tämän ensimmäisen mysteerion toisen aukion ovelle.

Yhdellä tavalla ja lyhyesti sanoen meidän on tässä aukiossa löydettävä ja järjestettävä työn ja ravitsemuksen oikea suhde. Tällöin on myös kysymyksessä makuaisti ja ruoan sulatus. Makuaistin sanotaan olevan neljännen juurirodun aikana kehittyneen. Neljännen juurirodun puolivälissä alkoi myös ylöspäinen kaari. Se merkitsee, että sisäiset eetterivoimat alkoivat jotenkin järjestyä. Pekka Ervast taas on sanonut, että eetteriruumiimme ei saa ravintoa aineellisesta ruoasta sellaisenaan, vaan sen mausta. Makuaisti on siis myöskin sitävarten, että me sitä apunamme käyttäen osaisimme ravita eetteriruumistamme.

Tähän aukioon kuuluu sitten kaksipuolinen määritelmä: »ihminen ei elä vain leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta». Ja sitten toi-

seltapuolen: »vain työntekijä on ruokansa ansainnut». Jumalan suusta tuleva sana tulee meille sisäisesti, mutta Vuorisäärnan opin kautta myös ulkonaisesti. Ja osataksemme vastaanottaa ja sulattaa tämän Jumalan suusta tulevan ruoan, sanan, edellyttää se, että teemme työtä sen leivän puolesta. Sikäli kuin teemme työtä siten kuin edellä kuvasimme kulkua viiden portin kautta Valon Temppeliin, samassa suhteessa kykenee moraalinen henkiruumiimme sulattamaan Jumalan suusta tulevan ruoan.

Emme nyt viivy enempää tässä toisessa aukiossa. Siirrymme kolmanteen aukioon. Siinä opimme eroittamaan elämän ja kuoleman. Ja siinä on nyt apunamme hajuaisti, joka on tässä viidennessä juurirodussa kehittynyt. Tämä on myös eetteriruumiimme kanssa tekemisissä. Pekka Ervast sanoi, että eetteriruumiimme saa myös hyvistä tuoksuista ravintoa. Kaikki mikä yleensä kuolee, hajoaa, se antaa omalaa-tuistaan hajua, löyhhää. Niinollen meidän on opittava kuolemaan sille elämälle, yleensä alemmalle persoonalliselle elämälle, joka on katoavaista, kuolevaista. Ja meidän on opittava elämään korkeamman itsemme ikuista elämää. Ja niin tulemmekin toisen suuren mysteerion eteen, joka on ihmiskunta.

5.

Ihmiskunta mysteeriona.

Pekka Ervast on sanonut, että olemme tulleet sel-laiseen aikaan, jolloin yksilöä sellaisenaan ei pitkälle auteta. Uusi henkinen voima — nim. se suuri henki-

nen voima, joka Pekka Ervastian suuren saavutuksen seurauksena tai yhteydessä vuodattautui keskusaurinko Siriuksesta koko meidän aurinkokuntaamme ja etenkin maapalloomme — on luonteeltaan sellainen, että se pyrkii vuodattautumaan ryhmiin.

Tietenkin ihmiskunta kokonaisuudessaan on tuollainen ryhmä. Mutta tuossa kokonaisuudessa on monia ja monenlaisia ryhmiä. Ja nuo ryhmät ovat tavallaan aukkoja, ovia, joista tuohon suureen ihmiskuntaan astutaan. Pitänee tässäkin paikkansa tuo Jeesuksen määritelmä: »minä olen ovi, ken tulee muualta kuin ovesta, hän tulee varastamaan ja rosvoamaan». Jeesus Kristus pääsee muodostumaan oveksi nimenomaan sillätavoin, että seuraamme häntä ja hänen oppiaan. Ken tulee muusta ovesta, hänellä on jokin persoonallinen tavoite (vaikkakin susi olisi puettu lammasten pukuun). Sellainen on, ankarasti ottaen, rosvoamista. Ja Jeesus sanookin nimenomaan olevansa ovi lammastarhaan. Ei siis johonkin oikeaoppisuudessaan riitelevään kirkkoon, seuraan tai järjestöön. Ei liioin leijonamaiseen sotaleiriin.

Kun siis ihminen pyrkii ihmiskunta-mysterion ensimmäiseen aukloon, täytyy hänen etsiä oikea ovi, sellainen ryhmä, joka elää henkistä elämää Vuoriisaarnan Mestarin johdolla.

Ja hänessä itsessään täytyy myös olla ovi. Ovi — tai ainakin oven paikka — on siinä, että hän jättää taakseen entisen itsensä, henkilökohtaiset, maailmalliset mielipiteensä, mieliteoriaansa. Hän on tavallaan tyhjä. Ja tuo tyhjyys voi hänessä muodostua oveksi.

Hän osaa kuunnella. Ja kun hän osaa kuunnella, silloin siinä on ovi, sellainen ovi, jota hän itsekin oppii avaamaan ja sulkemaan. Tämä avaaminen ja sulkeminen on sitä, ettei hän sittenkään ota mitään umpimähkään. Hänen ymmärryksensä työskentelee kaiken aikaa. Sillätavoin Vuorisaarnan opin mukainen elämäнкäsitys pääsee häneen hänen ymmärryksensäkin ovesta sisälle astumaan.

Tämä on yksi puoli pyrkijän työssä tämän toisen suuren mysteerion, ihmiskunta-mysteerion, ensimmäisessä aukiossa. Toinen puoli on siinä, että hän tekee siinä aukiossa työtä sillätavoin kuin se hänelle on mahdollista. Yksi puoli tässä työssä on järjestys ja täsmällisyys. Pois haaveilu ja leväperäisyys. Niin henkilökohtaisissa asioissa kuin aukion toimintaan kuuluvissa asioissa ja tehtävissä.

Yritämme siirtyä toiseen aukioon. On taas kysymys työn ja ravitsemisen oikeasta suhteesta. Olemme tottuneet ravitsemaan olemustamme alempaan luontoon kuuluvilla sympatioilla ja antipatioilla. Niiden tilalle täytyy tulla ensin suvaitsevaisuus, sitten totuudellinen ymmärtämys ja rakkaus. Pois vastenmielisyyys ja lumoutuvaisuus. Tilalle kunnioitus ja myötätuntoinen ymmärtämys kaikkia kohtaan.

Täten tässä kulkevatkin kuin rinnan, käsi kädessä, työ ja ravitseminen. Pekka Ervast sanookin, että meidän kirkastuva sisäinen eetteripuolemme, sanoisinko siveellis-rakkaudellinen olemuksemme, saa ravintonsa vain toisten ihmisten myötätuntoisuudesta. Emme tarvitse ajatella itseämme, vaan työtämme ja tehtä-

väämme. Seuraukset ovat työmme ja ponnistustemme mukaiset.

Sitten tulee tämän toisen suuren mysteerion kolmas aukio.

Tässä on nyt kysymyksessä selvän ja tietoisien elämämme ja toimintamme älyllis-siveellisen kulmakiven laskeminen. Olemme jälleen tekemisessä myös hajuaistin kanssa. Mikään aisti meillä ei ole turhanpäiten. Siksi hajuaistikin on oleva apuna elämämme ja toimintamme järjestelyssä.

Kulmakiven laskemisen valmistavana puolena on miekan kääntäminen ristiksi. Ymmärrämmehän ilman pitkiä selityksiä, että miekan tavallinen käyttäminen tuottaa kuolemaa ja siitä johtuvaa hajoamisen löyhkää. Siksipä luovumme miekasta. Käännämme sen ristiksi. Lunastamme tämän teon sillä mystillisellä kuolemalla, että luovumme ja kuolemme kaikille niille, joko todellisille tai luulotelluille saavutuksille, joita miekan käytöllä luulemme saavutettavan.

Tämän asian selvitettyämme tulee pahanvastustamattomuuden kulmakiven laskeminen mahdolliseksi. Hajuaistin käyttö on yhä apunamme. Sillä pahanvastustaminen tavallaan avaa — jos niin sopii sanoa — vanhat psykologiset hautuumaat, joista pursuaa kalman ja hajoamisen lemua. Ja se lemu aivan tarpeettomasti myrkyttää meidän sisäistä olemustamme. — Ja toinen asia: pahanvastustamisellamme me aiheutamme uutta kuolemaa, annamme uusia aineksia karmallisen löyhkän muodostumiselle. Siksipä on kaikinpuolin asiallista asettaa pahanvastustamattomuuden kulmakivi. Me kuolemme, mystillisesti kuo-

lemme kaikelle sille, mitä pahanvastustamisella luulotellaan saavutettavan.

Mutta vaikka me tällätavoin kuolemme, niin kuitenkin me samalla ylösnousemme siinä elämässä ja työssä, mikä ei kuole, ei hajoa, eikä siis aiheuta lemmua eikä löyhkää. Ja se uusi on kulttuurityötä Vuorisäärnan Mestarin johdolla.

Tästä meidän sopiikin siirtyä kolmanteen suureen mysteerioon. Mutta sitävarten aloitamme kokonaan uuden luvun.

XVI.

KAIKKIALLISET MYSTEERIOD.

Pistis Sophian esitys mysteerioista on jotenkin verhoittua, ja sentähden noin suoralta kädeltä vaikeatajuista. Kuitenkin siinä jokseenkin kauttaaltaan puhutaan mysteerioitten antamisesta ihmisille. Ja tässä suhteessa esiintyy ainakin kaksi asiaita valaisevaa keskustelua. Yritämme esittää ne tässä jotenkin keskitettyinä ja lyhennettyinä.

Opetuslapset kyselevät: jos joku ihminen, joka on mysteerioita saanut, ei tee mikä on taivaan valtakunnan arvoista, niin onko hänelle edelleen mysteerioita annettava?

Jeesus vastaa: jos tuo veli vilpitön on, joka totuudessa Jumalaa kaipaa, jos monta kertaa olette alkumysteeriot hänelle antaneet ja Kohtalon elementtien pakosta hän ei ole tehnyt, mikä Valo-valtakunnan arvoista on, silloin hänelle anteeksi antakaa, hänet lävitse päästäkää ja ensimmäinen mysterio hänelle antakaa, mikä toisessa aukiossa on. Ehkä voitatte tuon veljen sielun.

Ja Jeesus jatkaa: joskaan hän ei ole tehnyt mikä Valon mysterioiden arvoista on, vaan on rikkonut ja eritavoin syntiä tehnyt ja sen jälkeen katunut ja jättänyt koko maailman ja kaikista maailman synneistä luopunut, ja te varmasti tiedätte, ettei hän näyttele, vaan totuudessa Jumalaa kaipaa, silloin hänen puoleensa jälleen kääntykää, hänelle anteeksi antakaa, hänen läpäistä sallikaa ja toinen mysteerio hänelle antakaa Ensi Mysteerion toisesta aukioista. Ehkäpä silloin tämän veljen sielun voitatte, ja hän Valo-valtakunnan perii.

Jeesus jatkaa edelleen: ja vielä, jos hän ei ole tehnyt, mikä on mysterioiden arvoista, vaan on rikkonut ja eritavoin syntiä tehnyt ja sen jälkeen jälleen kääntynyt ja syvästi katunut ja on koko maailman jättänyt ja kaikki maalliset asiat ja luopunut maailman synneistä, niin että te varmuudella tiedätte, ettei hän näyttele, vaan totuudessa Jumalaa kaipaa, silloin jälleen hänen puoleensa kääntykää, antakaa anteeksi hänelle ja hänen katumuksensa ottakaa vastaan . . . sallikaa hänen myös läväistä ja itse päästä ja antakaa hänelle kolme mysteeriota yhdessä, jotka Ensi Mysteerion toisessa aukiossa ovat.

Mutta sitten Jeesus lisää: jos hän vielä rikkoo ja eritavoin syntiä tekee, tästä hetkestä asti teidän ei tule hänelle anteeksi antaa eikä hänen katumustaan vastaan ottaa, vaan antakaa hänen joukossanne rikkojana ja kompastuskivenä olla.

Tässä esityksessä on pari seikkaa, jotka ovat tärkeät ymmärtää. Ensiksi, että pyrkijä etsii ja kaipaa Jumalaa, eikä mitä tahansa ihmeitä. Toinen on lop-

pulause: antakaa hänen joukossanne rikkojana ja kompastuskivenä olla. Sillä vaikka ketään ei voida pakolla henkiseen elämään viedä, niin myötätuntoisia tulee meidän aina olla. Hän saa olla keskuudessamme loukkauskivenä. Emme saa menettää suvaitsevaisuuttamme, myötätuntoamme, rakkauttamme.

Pistis Sophiassa esiintyy vielä toinen samansuuntainen esitys. Kuitenkin sillätavoin erilainen, että siinä on kysymyksessä henkilökohtainen loukkaus, kun edellisessä oli kysymys maailmaan ja syntiin palautuminen.

Tässä toisessa esityksessä Jeesus sanoo: »Niihin sieluihin nähden jälleen, joista varemmin olen samalla tavoin puhunut teille, sanoen: 'Jos veljesi sinua vastaan syntiiä tekee, ota hänet kahden kesken puhuteltavaksesi. Jos hän kuuntelee sinua, olet sinä veljesi voittava. Jos hän ei kuuntele sinua, ota toinenkin kanssasi. Jos hän ei sinua eikä toistakaan kuuntele, tuo hänet seurakunnan eteen. Jos hän ei sinua eikä toisia kuuntele, anna hänen luonasi rikkojana ja kompastuskivenä olla'. — Se merkitsee: Jos hän ei ensimmäisessä mysteriossa käyttökelpoinen ole, antakaa hänelle toinen, ja jos hän ei toisessakaan käyttökelpoinen ole, antakaa hänelle yhteisesti kaikki kolme, mikä on niin sanottu seurakunta; ja jos hän ei kolmannessakaan käyttökelpoinen ole, antakaa hänen rikkojana ja kompastuskivenä keskuudessanne olla».

Näin Pistis Sophia.

Mikä näissä molemmissa kertomuksissa, ja etenkin jälkimmäisessä tulee mieleen, ja josta meitä aina on

varoitettu on se, että meidän ei pidä levittää huonoja juttuja veljestämme, ei yleensä ihmisistä, ei vaikka se olisi tottakin, sitä vähemmin, jos se on vain juorua. — Muuten Pistis Sophiassa sanotaan, että seuraavassa jälleensyntymässä panetteli sa syntyy »ruumiiseen, joka murheissa aikaansa viettää».

— — —

Edellä esitettyyn on nyt lisättävä Jeesuksen sanat: »Nuo kolme mystериota ovat todisteita hänen viime katumuksestansa. Ja amen, sanonpa teille: Jos tuo ihminen katuу, ei mikään mysterio voi hänelle anteeksi syntejä antaa eikä hänen katumustaan voida kuunnella, paitsi Ensimmäisen Mysterion ensimmäisen mysterion ja Suuren Lausumattoman mysterioiden kautta. Vain nämä saattavat tuon ihmisen katumuksen vastaan ottaa ja antaa hänen syntinsä anteeksi, sillä nuo mysteriot totisesti myötätuntoiset ovat ja laupiaat ja anteeksiantavaiset kaikkina aikoina».

Jos siis tuo ihminen osaisi vedota Ensimmäiseen Mysteerioon ja Suuren Lausumattoman mysteerioon, niin hän voisi saada syntinsä anteeksi. Mutta vaikeus nähtävästi onkin nimenomaan tuossa osaamisessa tai osaamattomuudessa.

Mennäksemme asiallisesti eteenpäin on meidän kysyttävä: mitä ovat Ensimmäinen Mysteerio ja Suuri Lausumaton mysteerio?

Ymmärrämme asian sillätavoin, että nämä mysteeriot ovat Jumala, kosmillinen Logos. Kaikkein perimmäisesti voinemme sanoa, että Suuri Lausumaton mysteerio on Absoluutissa oleva ilmentymisen mah-

dollisuus, ja Ensimmäinen Mysteerio on ensimmäinen ilmentynyt Logos, universaalinen Isä. Pekka Ervast sanookin, että ensimmäinen Logos on melkein samaa kuin Absoluutti.

Ensimmäinen Logos, Isä, ilmenee sitten Poikana eli kosmillisena Kristuksena ja kosmillisena Pyhänä Henkenä.

Alussa, sanokaamme esim. meidän oman aurinkokuntamme kannalta, ennen aurinkokuntamme syntyä, kaikki nämä Logoksen kolme Mysteeriota olivat Lausumattomina. Sanotaanhan nimenomaan: »Alussa oli Sana, ja sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala».

Vähitellen syntyi, muodostui ja alkoi järjestyä aurinkokuntamme ja maapallomme. Yksi Jumalan kolmesta mysteeriosta, Pyhän Hengen Mysteerio, tuli alustavasti lausutuksi silloin, kun järjenpojat ruumistuiivat ihmiskuntaan, kun me ihmiset tulimme järjellisiksi minuuksiksi. Tämä Pyhän Hengen Mysteerio — asteissaan ja vihkimyksissään — on kasvatanut meitä ihmisiä miljoonien vuosien aikana. Sitä ovat tehneet kaikki suuret opettajat Buddhaan asti, Buddhan päästessä tien päähän, uuden rajalle. Kaikki nuo opettajat ovat opettaneet meille moraalia, totuutta, puhtautta, rehellisyyttä. Juuri siten he lausivat julki Pyhän Hengen Mysteeriota. Siis kolmatta ylhäältäpäin, kun emme tällöin ota lukuun Suurta Lausumatonta Mysteeriota, Absoluutissa olevaa ilmentymisen mahdollisuutta.

Tästäkin syystä me olimme karmallisesti vastuussa Pyhän Hengen edessä, mutta emme vielä varsinaisesti

sesti Pojan ja Isän edessä; jotka edelleen olivat lausumattomia salaisuuksia korkeammissa maailmoissa.

Vihdoin saavuimme ajan täyttymykseen, jolloin Pojan Mysteerio oli lausuttava julki. Tämä tapahtui Jeesus Natsarealaisessa. Hänessä ruumistui kosminen Kristus, Jumala Rakkautena, Äitinä. Jumala Rakkautena ruumistui ihmiskunnan päivätietoisuuteen ja maapallomme eetteritasoon. Opetuksellaan Jeesus lausui julki tämän toisen eli keskimmäisen suuren Mysteerion. Niinpä Pekka Ervast sanoo, että Jeesuksesta asti on rakkaus ollut kaikki kaikessa. Tulimme vastuuseen myös rakkauden edessä. Niinpä käyvätkin tällätavoin ymmärrettäviksi Jeesuksen sanat Johanneksen evankeliumissa: »Jos en olisi tullut ja puhunut heille, ei heillä olisi syntiä; mutta nyt heillä ei ole, millä puolustaisivat syntiään». Oikeastaan Jeesus Kristus tuli meille tuoksi Lausutuksi mysteerioksi, sen edustajaksi ja ilmentäjäksi. Pistis Sophiassa Jeesus itsekin käyttää tuollaista sanontatapaa.

Mutta kosmisen Isän Mysteerio, ensimmäinen Mysteerio ylhäältäpäin — kun emme taasenkään ota lukuun Absoluutissa olevaa ilmentymisen mahdollisuutta, syvintä ja aina salaisuutena olevaa Suurta Lausumatonta mysteeriota — oli edelleen lausumatomana salaisuutena korkeissa sisäisissä maailmoissa; vaikkakin se alustavasti oli edustajissaan ilmennyt. Siksi Karmankin johto oli edelleen planeettamme entisen eli alemman johtajan Saatanan kädessä.

Mutta Jeesus Kristuksesta asti — niinkuin Pekka Ervast sanoo — on tehty työtä siihen suuntaan, että

Karma siirtyisi Kristuksen käteen. Ja hän lisää, että se on nyt tapahtunut. Uudessa Testamentissa Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on tapahtunut. On tapahtunut suuri henkinen vuodatus koko aurinkokuntaamme, ja etenkin maapalloomme, jossa se on muodostunut suorastaan uudeksi luonnonvoimaksi. Tästä P. E. puhuu erikoisesti kirjassaan »Ihmisyyden uskonto».

Keskustapahtuma tässä kaikessa oli Pekka Ervastin kahdennellakymmenelläensimmäisellä ikävuodellaan saavuttama universaalinen kokemus; jolloin kosmillinen Logos Isänä, Voimana ja Majesteettiutena ruumistui ihmiskunnan päivätietoisuuteen ja fyysiliseen tasoon.

Sitten tämä Ensimmäinen Mysteerio tuli lausutuksi julki siinä ainutlaatuisessa opetustyössä, jota Pekka Ervast suoritti yli kolmenkymmenen vuoden aikana.

Näin on nyt ihmiskunnassamme tullut lausutuksi julki Jumalan koko kolminainen Mysteerio. Olemme tulleet myöskin Isän luovan ja voittavan voiman edessä vastuullisiksi. Niinhän P. E. sanookin, että »olemme tulleet aikaan, jolloin jumalat panevat arvoa miltei yksinomaan sille työlle, jota teemme toiuuden puolesta». Olemme tulleet tuomiokauteen. Maapallo kääntyy nyt varsinaisesti palautumisen, eetteröitymisen tielle. Määrätyssä kohdassa kykenevät kirkastuvaa planeettaamme seuraamaan vain ne ihmiset, jotka ovat Jumalan valtakunnan kansalaisia, tai ovat siksi tulemaisillaan. Valmistumattomat sie-lut joutuvat siirtymään toiseen taivaankappaleeseen, niinkuin P. E. sanoo kirjassaan »Christosophia».

— — —

Nyt meidän on vielä pysähdyttävä Ensimmäiseen ja Lausumattomaan Mysteerioon edellä puheenaolleen anteeksiantamisen kannalta. Sanottiin, että kun muut mysteeriot eivät enää voi anteeksiantoa antaa, niin Ensimmäinen Mysteerio ja Suuri Lausumaton Mysteerio voivat sen tehdä.

Logoksen omalta kannalta asia luonnollisesti on niin, että Isä — niin meidän aurinkokunnassamme kuin suuressa kosmoksessa — on eniten ja ratkaisevasti vastuussa kaikesta. Sentähden Isällä — aurinkokuntamme Isällä aurinkokunnassamme ja universaalilla Isällä maailmankaikkeudessa — on ratkaiseva ja johtavin sana sanottavana. Siis myös anteeksi antamisessa.

Mutta menkäämme eteenpäin. Ymmärrämme muita mutkitta, että kaikki tajunnat — siis myöskin jokainen ihminen — ovat omalta osaltaan vastuullisia elämässä. Onhan jossain sanottu niinkin, ettei Isä ketään tuomitse, vaan hän on antanut tuomiovallan Pojalle, että kaikki poikaa kunnioittaisivat. Me kunnioitamme poikaa omassa itsessämme silloin, kun tunnemme vastuullisuutemme Elämän Lain edessä, ja sitten yritämme toimia sen mukaan.

Kun tältä kannalta ajattelemme suhdettamme Ensimmäiseen Mysteerioon niin ymmärrämme, että suhteemme siihen on samankaltainen kuin suhteemme Kristukseen, Isään. Kristus-Isä on meissä sisäisenä, mystillisenä Kristuksena, mystillisenä Isänä. Samoin on tuo Ensimmäinen Mysteeriokin mystillisesti meis-

sä. Tämä merkitsee, että meissä on siis mystillinen anteeksiantamisen mysteerio.

Kun näin on, niin katsommekin nyt tätä anteeksi-
antamisen mysteeriota aivan käytännöllisen ihmis-
elämän yhteydessä. Tämä ilmenee sillätavoin, että
me ihmiset voimme aina sovittaa ja antaa toisillem-
me anteeksi keskinäiset rikkomuksemme. Me voim-
me antaa sydämessämme anteeksi puhumatta siitä
keskenämme, ja silloin se on Lausumaton Mysteerio.
Mutta me voimme antaa anteeksi toisillemme siten,
että molemmin puolin lausumme sen oikein ääneen.
Silloin se ei ole enää Lausumaton Mysteerio, vaan
silloin meissä on päässyt toimimaan Ensimmäinen
Mysteerio.

Täydentäkäämme tätä edelleen.

Kun joku ihminen rikkoo minua vastaan, eikä
pyydä anteeksi, vaan yhä rikkoo, ja minä annan hä-
nelle sydämessäni anteeksi, en näyttele, vaan todella
annan sen sydämessäni anteeksi, silloin minun an-
teeksiantoni on Suuren Lausumattoman mysteerion
anteeksianto. Sillä tuo rikkova veli ei ole antanut mi-
nulle tilaisuutta lausuakseni hänelle ääneen anteeksi-
antoani. Jos minä tuossa tilanteessa menisin hänen
luokseen lausuakseni anteeksiantoni ääneen, niin se-
hän olisi taas näyttelemistä, koska tuo veli ei tun-
nusta mitään rikkoneensakaan. Mutta minä vaan an-
nan sydämessäni hänelle anteeksi, ja sydämessäni
rukoilen hänen puolestaan.

Samoin, jos minä olen rikkonut veljeäni vastaan,
kadun rikkomustani, menen veljeni tykö, esitän an-
teeksipyyntöni, en näyttele, vaan todella tahdon kai-

kella tavalla sovittaa hänelle rikkomukseni, mutta tuo veli on jotenkin myrtynyt, umpimielinen, eikä ainakaan ääneen lausu minulle anteeksiantoaan, niin mitä tehdä? Sydämessäni minä jatkan rukoustani ja anteeksipyyntöäni, ja minä voin hiljaa sydämessäni toivoa, tai ajatella sellaista mahdollisuutta, että Suuri Lausumaton mysteerio kuulee ja ottaa huomioon minun rukoukseni ja anteeksipyyntöni. Ja yritän olla vastedes varovainen, etten ketään loukkaisi, etten ketään vastaan vääryyttä tekisi.

— — — — —

Vielä on meillä yksi asia suhteessamme anteeksiantoon: menneissä jälleensyntymissämme tekemämme erehdykset ja synnit, ja niistä johtuva yksilöllinen ja yhteinen karmamme.

Niinpä Jeesus oli ottanut päälleen sellaisen osan ihmiskunnan karmaa, joka luonteensa mukaisesti pyrki purkautumaan väkivaltaisena kuolemana. Samoin Pekka Ervast oli saanut päälleen sellaisen karman, joka niinikään pyrki purkautumaan kuolemaan sairauden kautta. Lääkärien lausunnon mukaan Pekka Ervast oli jo nuorena sillätavoin sairas, että mitään toivoa ei enää ollut. Mutta silloin Ensimmäinen Mysteerio — joka hänen urauurtavan työnsä kannalta oli Suuri Lausumaton mysteerio — sanoi hänelle: jos tahdot ottaa suorittaaksesi sen tehtävän mikä sinulle tarjotaan, silloin voit tehdä itsesi terveeksi. Ja niin kävi. Pekka Ervast otti suorittaakseen hänelle annettun teosofis-kristosofisen tehtävän, ja hän tuli terveeksi. Työllään hän lausui julki sen Suuren Mys-

teerion, mikä siihen asti oli ollut Suurena Lausumatomana mysteeriona.

Tällätavoin Ensimmäinen Mysteerio ja Suuri Lausumaton mysteerio ovat aina armahtavaiset ja laupiaat, ja voivat aina syntejä anteeksi antaa. Etenkin nyt, kun Ensimmäinen Mysteerio, kosmillinen Logos Isänä, on astunut ihmiskuntaan, ja kun karma on siirtynyt Kristuksen käteen. Meidän ei tarvitse sovitaa karmaamme vain kärsimyksillä, vaan me voimme vedota Ensimmäiseen Mysteerioon ja Suureen Lausumattomaan mysteerioon ryhtymällä tekemään H. P. Blavatskyn alustavasti ja Pekka Ervastian varsinaisesti aloittamaa teosofis-kristosofista työtä ryhmissä Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Sillätavoin Ensimmäinen mysteerio ja Suuri Lausumaton mysteerio ovat aina armahtavaisia. Meidän katumuksemme voi tapahtua palvelevassa työssä Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

XVII.

PISTIS SOPHIAN KATUMUKSET.

1.

Katumuksista yleensä.

Suuren osan Pistis Sophian esityksissä täyttävät keskustelut Pistis Sophian katumuksista. Tästäkin siis jo voi päätellä, että katumukset kuuluvat elämään, tai että ne muodostuvat yhdeksi osaksi siinä. Niinhän ovatkin katumukset ja katumuksen harjoitukseen vetäytymiset tunnettuja kristikunnankin historiassa. Erakkouteen vetäytyneet katumuksen tekijät ovat samalla harjoittaneet hyväntekeväisyyttä, sairaiden parantamista ja muuta sellaista.

Eräänä aikana kirkko järjesteli näitä asioita omalla tavallaan. Varakkaat henkilöt rakentelivat esim. kirkkoja rikkomustensa sovitukseksi. Tai he maksoivat kirkolle jonkun summan rahaa, jolloin kirkko julisti heidän syntinsä anteeksi — jommoinen oli tietenkin »näyttelemistä».

Myöhemmin kirkko menetti tämänluontoisen mah-tiasemansa, jolloin sen oli yhä enemmän vetäydyttä-vä sakramentaaliseen syntien anteeksianto menetel-mään. Niinpä siirrymmekin nyt tähän asiaan.

2.

Muodollinen ja todellinen rippi ja ehtoollinen.

Kirkossa asia on järjestetty siten, että toimitetaan kaksiosainen sakramentti, rippi ja ehtoollinen. Joukko ihmisiä kokoontuu, jolloin pappi ensin pitää mahdollisimman tunnelmallisen puheen, herättääkseen mielenliikutusta ja synnintuntoa. Puheen päätyttyä pappi lukee jonkun samaan sävyyn laaditun synnin-tunnustuksen, jossa tunnustaudutaan kaikkiin syn-teihin osallisiksi. Lopuksi pappi tavallisesti lukee jonkun sellaisen lauseen pyhästä kirjasta, josta voi-daan saada se käsitys, että nyt on synnit anteeksi saatu.

Tämän jälkeen on ehtoollinen, jossa luterilainen pappi jakaa osanottajille pienen leivän ja hiukan vii-niä, ja jonka uskotaan olevan salaperäisessä yhtey-dessä Golgatalla ristiinnaulitun Jeesus Kristuksen ruumiiseen ja vereen. Ja niin on syntitaakasta pääs-ty. Niin uskotaan. Tai ainakin niin sanotaan uskot-tavan. — Mutta Kristuksen julistama kristinusko, Vuorisaarnan siveysoppi, on yhä unohduksissa. Tä-mähän on oikeastaan johdonmukaista, vaikkakin su-rullisen johdonmukaista sentähden, että saman kir-kon pappi toimii sotapastorina, jakaa samat sakra-mentit ja saman synninpäästön sotilaille jo ennen sitä

suurta synnintekoa, että sotilaat hyökkäävät tappaamaan toisia ihmisiä ja itseään tapattamaan.

Katolinen kirkko jakaa ns. pyhää eukaristia ja selittää, että kun tätä useasti ja huolella toimitetaan, niin Kristus ihmisessä sisäisesti kasvaa.

Mutta eipä siltä näytä. Ei näytä siltä, että pyhä eukaristi kasvattaisi Kristusta ihmisessä. Pikemminkin näyttää niinkuin paha henki olisi saanut ihmisissä vallan. Näyttää siltä, niinkuin kaikki pirut olisi päästetty irti, niinkuin Pekka Ervast sanoo. Ja tämähän on johdonmukainen seuraus siitä, että niin katolinen kuin luterilainen kirkko on hyljännyt Kristuksen opin ja asettanut tilalle karkean, verisen ja väkivaltaisen sijaissovitusopin — kaikkine siitä johtuvine uskomuksineen.

— — —

Siirrymmekin nyt elämässä tapahtuvaan todelliseen rikkiin ja ehtoolliseen. Perehdymme niihin sellaisina kuin ne käytännöllisessä elämässä tapahtuvat, ja joista kirkon tyhjiksi muotomenoiksi kuivuneet sakramentit olivat alkuaan jonkinlaisia symboleja. Ne olivat symboleja silloin, kun seurakunta toisessa ja kolmannessa asteessaan, *pistoi* ja *teleios* asteissaan muodosti suljetun koulun; jollaiseen saamme tutustua Pekka Ervastian kirjassa »Paavali ja hänen kristinuskonsa». Sakramentit olivat symboleja sellaisessa suljetussa koulussa, joka sekä koulussaan että julkisessa elämässään kunnioitti ja seurasi Messarin johtoa, Vuorisaarnan opissa esitettyä todellista kristinuskoa.

Yrittäessämme tässä sanoa jotakin elämän käytännössä tapahtuvasta ripistä ja ehtoollisesta on ensiksi huomautettava, että edellä olemme jo näistä asioista puhuneet. Sitä olemme tehneet puhuessamme mysteerioista. Etenkin jouduimme siitä puhumaan puhuessamme suhteestamme Ensimmäiseen Mysteerioon ja Suureen Lausumattomaan mysteerioon. Kuitenkin yritämme vielä lisätä jotakin. Sillä nämä asiat ovat syvyyksissään monivivahteisia ja monikerroksisia.

Ensin ripistä. Pekka Ervast sanoo, että ihminen voi joutua suhteessaan toiseen ihmiseen, läheiseen omaiseensa, niin ahtaalle ja suureen pulaan, että hän voi olla tämän vuoksi menettämäisillään järjellisen tasapainonsa. Sellainen pula voi johtua karmasta, edellisissä ruumistuksissa tapahtuneista asioista. Samoin ihminen voi joutua oman itsensä kanssa sellaiseen pulaan, että hän on nääntymäisillään. Jos hän nyt samalla on totuudenetsijä, on hänen rippinsä siinä, että hän sydämessään perinpohjin nöyrtyy Jumalan edessä. Ihmisille voi tässä tapahtua eri tavoilla. Mutta normaalisesti sanoen: hän tapaa lohduttajan, parakleetin. Hän voi sen tavata ulkonaisestikin, esim. oppina, valaisevana opetuksena. Ja miksei elävänä ihmisenäkin. Mutta ennen kaikkea hän löytää tämän parakleetin, lohduttajan, sisäisellä tavalla. Tilanteen mukaan tuo lohduttaja voi sanoa hänelle jotakin. Voi sanoa esim.: »ota vuoteesi ja kävele». Tai: »älä enää katsele taaksesi, ettet suolapatsaaksi muuttuisi».

Tämä ripistä. Ja sitten ehtoollinen. Varsinaisessa

merkityksessä se on sisäinen tapahtuma. Ihminen tulee näkymättömällä tavalla kosketukseen Kristuksen ruumiiseen. Se on samankaltainen tapaus mikä tapahtui Jeesukselle, kun enkeli tuli ja vahvisti häntä. Tai se on viiniä, henkisen viisauden ja rakkauten elävää voimaa, jota häneen tulee.

Sitten on vielä opetuksellinen ehtoollinen. Olemme tavallaan Mestarin pöydässä, kun totuudenetsijöinä ja veljesrakkauden hengessä syvennymme Mestarin esittämään Vuorisaarnan oppiin. Tässä on eräs erikoinen seikka: tuossa pöydässä voi olla myös Juudas, joka pettää Mestarin. Meissä on Juudasta sen verran, minkä verran me yritämme olla Mestaria viisaampia. Kun me yritämme selittää, että Mestari ja hänen oppinsa on epäkäytännöllistä, silloin olemme Juudaan asialla. Silloin meidän on hyvä antaa omalle Juudaallemme kastettu pala. Se kuvaa puhdistusta. Meidän on puhdistauduttava juudasmaisesta määräämishalustamme suhteessa Vuorisaarnan Mestariin ja hänen oppiinsa.

Siirrymme jälleen Pistis Sophiaan.

3.

Pistis Sophian katumukset.

Pistis Sophia ei välttämättä ole vain joku ihminen. Se on Aate, joka tulee Jumalasta. Se on ihmisyyden aate. Se aate ilmentää ihmiskunnan. Se lähtee korkeuksista, saapuu horoskooppien kynnykselle, lukuun 13, joka on kaksipuolisesti kuoleman ja uudestisyntymisen luku. Ihmisyyden aate painuu aioonei-

hin, vieläpä niiden alle, suureen kaaokseen. Se painuu ihmisten kautta. Ihmisten kautta se saa koke-
musta, joten se muuttuu Pistis Sophiaksi, Usko-Vii
saudeksi. Se katuu. Alkaa kaivata Jumalaa, Vapahtajaa. Se esittää yhden katumuksen jokaisen aioonin kohdalla. Aate voittaa nuo voimat omien prin-
siippiensä kautta, siis omassa itsessään. Hän herää
itsetietoiseksi kolmannessatoista aioonissa, jossa ko-
kee mystillisen kuoleman ja henkisen uudestisynty-
misen. Aate, Kristus, sisäinen Jumala voittaa Saa-
tanin itsessään. Kun tämä voitto on aluksi tapah-
tunut yhdessä ihmisessä, silloin on kokemuksellinen
Usko-Viisaus saavutettu. Nyt voi tapahtua jatkuva
lunastus ihmiskunnassa. Yhä useammat ihmiset he-
räävät. He katuivat erehdyksiään, kaipaavat totuut-
ta, Jumalaa, Vapahtajaa. Ja Vapahtaja on aina jo-
kaisen aioonin, jokaisen prinssiin kohdalla löydet-
tävä. Kunnes Saatana voitetaan ja sisäinen Aate,
Vapahtaja, Kristus, Isä, hänessä hallitsee.

Näin voimme — lyhyesti esitettynä — ymmärtää
Pistis Sophian aatteena, joka aate pyrkii toteutu-
maan jokaisessa ihmisessä.

— — —
Siirrymme nyt Jeesus Kristukseen.

Vaikka Pistis Sophiassa käytetään kauttaaltaan
vain nimeä Jeesus, eikä käytetä ensinkään nimeä
Kristus, niin kuitenkin puhutaan Valosta, Valo-vai-
pasta, jonka Jeesus saavutti. Tämä Valo-vaippa voi
edustaa sitä kosmillista Kristusta, joka Jeesuksessa
ruumistui. Jeesus on ihminen. Kristus on kosmil-
linen Logos toisessa ilmennyksessään. Se on Juma-

lan Poika, Jumala Rakkautena, Äitinä. Samalla kun kosmillinen Kristus pääsi yhtymään tähän päivätietoiseen ihmiskuntaan Jeesuksessa, samalla hän nyt tapaa Pistis Sophian kolmannentoista aioonin alta, tapaa katuvana ja apua anovana.

Tällöin tämä Pistis Sophia on kollektiivinen tajunta, se on ihmiskunnan parhaimmisto. Se on tullut siihen kohtaan, mihin se vanhalla vihkimysten tiellä, vanhan liiton tiellä, saattoi tulla. Se parhaimmisto oli tullut kuin umpikujaan, siihen tilaan josta Paavali puhuu sanoessaan, ettei vanha liitto tehnyt ketään täydelliseksi. Se ei voinut sitä tehdä. Sentähden tuo parhaimmisto odotti Vapahtajaa. Ja Vapahtaja tuli. Kosmillinen Kristus ruumistui Jeesus Natsarealaisessa, hänessä, joka eli ajanlaskumme alussa. Kirjassaan »Christosophia» Pekka Ervast antaa tästä asiasta tarkan historiallisen selonteon. Aivan historiallisten merkintöjen avulla — jossa apostoli Paavaliin historiallisuus on ratkaiseva tekijä — Pekka Ervast osoittaa, että Jeesus Kristus eli ajanlaskumme alussa. Toinen Jeesus niminen suuri opettaja, Jeesus ben Pandiira, eli noin 105 vuotta aikaisemmin.

— — —

Katsomme vielä tätä Jeesuksen ja Pistis Sophian tapaamista enemmän Jeesuksen henkilöllisyyden kannalta.

Pekka Ervast tekee aina selvän eron Jeesuksen ja Kristuksen välillä. Kristus on kosmillinen tajunta. Jeesus on ihminen, vaikkakin kehityksessään suuresti tavallisen ihmiskunnan edellä. Pekka Ervast sanookin, että Jeesus ei ollut ruumistunut tässä ny-

kyisessä ihmiskunnassa kuin kerran Lemurialla. Mutta tämä merkitsee, että Jeesus oli suorittanut inhimillisen kehityksensä jo joissain aikaisemmissa ihmiskunnissa, olkoonpa vaikka kuinkakin kaukaisessa muinaisuudessa.

Kun nyt Jeesus ruumistui Palestiinassa, kun hän sai Valo-vaippansa, kun kosmillinen Kristus ruumistui hänessä, silloin hän tapasi myös oman inhimillisen muinaisuutensa. Myöskin Jeesuksen omaa inhimillistä menneisyyttä joutuvat kuvaamaan ja edustamaan sekä Pistis Sophia että Jeesuksen kaksitoista opetuslasta. Tällöin Jeesuksen kaksitoista opetuslasta ovat myöskin nuo kaksitoista aioonia. Nuo kaksitoista opetuslasta edustavat Jeesuksen kahtatoista viimeistä inhimillistä ruumistusta, joskin samalla Jeesuksen koko inhimillistä muinaisuutta. Pistis Sophia edustaa noiden kahdentoista opetuslapsen kaihoa ja kaipuuta Jumalan luo. Ja samalla Jeesuksen omaa kaihoa ja kaipuuta Jumalan luo. Nyt Jeesus on saavuttanut Vapahtajan, ja nyt hän voi lunastaa ja opastaa sekä omaa muinaisuuttaan että ihmiskuntaa kokonaisuudessaan. Lunastustyötä kuvaa se keskustelu, mikä Jeesuksella ja opetuslapsilla on Pistis Sophian katumuksista. Jeesus esittää omat kokemuksensa aiooneista Pistis Sophian katumuksina. Ja opetuslapset saavat sitten selittää, mitä katumus merkitsee. Opetuslapset antavat yleensä sellaisen selityksen, että sitä ja sitä katumusta kristushenki on aikaisemmin esittänyt jonkun profeetan kautta, useimmiten Daavidin psalmeissa, joskus myös Salomon kautta. Jeesus aina hyväksyy opetuslasten anta-

man selityksen. Hän sanoo: »Hyvä on», tai: »Hyvin puhuttu».

Näin nyt siis opetus- ja lunastustyö jatkuu. Ja niin tulemmekin

4.

Pistis Sophiasta Christosophiaan.

Edellä on jo ollut puhe siitä, että vaikka Jeesus Kristus sai henkimaailmassa suuren mullistuksen aikaan, niin kuitenkin Karma jäi edelleen Saatanan käteen, ja maapalloa jäi uhkaamaan väkivallan aiheuttama kuolema. Senkintähden on yhä odotettu Vapahtajan tuloa, Kristuksen toista tulemistä. Meidän ajallamme sellainen odotus on ollut ilmeinen. Mutta ilmeiseksi on myöskin tullut ihmiskuntaa ja maapalloa uhkaava väkivaltainen tuho. Ja Pekka Ervast sanoo nimenomaan, että odotettu suuri tuleminen tapahtuu, »kun maapalloa uhkaa kuolema». Toisissa yhteyksissä P. E. sen lisäksi sanoo, että Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on nyt tapahtunut. Suuri henkinen vuodatus on tapahtunut. On esiintynyt uusi suuri Opettaja, uusi suuri Vapahtaja. Jumala on taas esiintynyt maan päällä. Jumala on esiintynyt suuren Jumalan Pojan ja Sanansaattajan kautta. Se suuri Opettaja on Pekka Ervast. Hänessä on kaikki pulmat ratkaistu. Niiden pulmien ratkaisu esiintyy Pekka Ervastian kristosofisessa sanomassa.

Nyt meillä ihmisillä on taas uudet entistä suuremmat mahdollisuudet auttaa oman sielumme Pistis Sophiaa sekä katumukseen että Vapahtajan löytämi-

seen. Me olimme löytämään selityksen katumuksiimme Pekka Ervastian opetuksista. Ja kaikki näissäkin tutkimuksissamme esitetyt kuvailut voimme soveluttaa omiin katumuksiimme. Niin maan päällä kuin vainajienkin maailmassa. Ja taas päinvastoin: omat katumuksemme ja kokemuksemme voimme soveluttaa näidenkin tutkimustemme esityksiin. Siten pyrkimyksemme jatkuu molemmin puolisena.

SISÄLLYSLUETTELO.

I	Mistä kysymys?	siv. 5
II	Uudistuva luominen	15
III	Pistis Sophia	27
IV	Maaailmanlopun dogmi	36
V	Seitsemän kertaa seitsemän	43
VI	Satujen prinssi ja prinsessa	54
VII	Psykologinen perhe-kolmio	61
VIII	Kristuksen syntymä historiassa ja psy- kologiassa	69
IX	Järkkyilyä	76
X	Vitkastelua	84
XI	Inhimillinen jälleensyntymä	92
XII	Periaatteen inkarnatio	100
XIII	Jäljentelemisen henki ja karma	108
XIV	Karmallisen ja Mestarin ristin kantami- sesta	114
XV	Mysteerioista	122
XVI	Kaikkiolliset mysteeriot	136
XVII	Pistis Sophian katumukset	147

J. R. Hannulan kirjoja:

Luominen (+Tubal-Kain, Vedenpaimus, Isä Aabraham)	—	350:—
Sisäisen opettajan seurassa	100:—	—
Vallitseeko ihmiselämässä laki	150:—	200:—
Johanneksen evankeliumi teosofian valossa	—	350:—
Ei vain leivästä	50:—	100:—
Tulijärvi	100:—	—
Mitä olemme oppineet?	30:—	—
Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V	600:—	700:—
Pekka Ervastian asema (8 vihkoa) ..	—	300:—
Ihminen, mitä mietit?	100:—	150:—
Jos Kristusta seuraisin	150:—	200:—
Uudestisyntyvä temppeli	100:—	—
Elämänymmärryksemme rakentuminen	150:—	—

Syntynyttä maailmanuskontoa	100:—	—
Kehityksen järjestelmä	30:—	—
Kysymyksiä ja vastauksia I	170:—	250:—
Mestari ja me	200:—	250:—
Ihmisyys	150:—	200:—
Tuomiokausi	150:—	200:—
Tuomiokausi II	150:—	200:—
Paratiisin taru	150:—	200:—
Mestarin sanoma	150:—	200:—
Uudet maat ja taivaat	150:—	200:—
Vanhan Testamentin avain	250:—	330:—
A ja O ensimmäinen ja viimeinen ..	250:—	330:—
Kysymyksiä ja vastauksia I	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia II	170:—	250:—

Kirjoja saa tilata osoitteella: Neiti *Alma Allinnie-*
mi, Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Samoista asioista puhuu teosofis-kristosofinen aika-
kauskirja Pohjolan Valo, 10 numeroa vuodessa hinta
350 mk. Toimitus: Turku, Korkeavuorenk. 2 C 31.

J.R.Hannula

PISTIS SOPHIASTA CHRISTOSOPHIAAN

1951

Kopio 28.5.2015 Turku Jarmo Niemi

Hinta 330:—